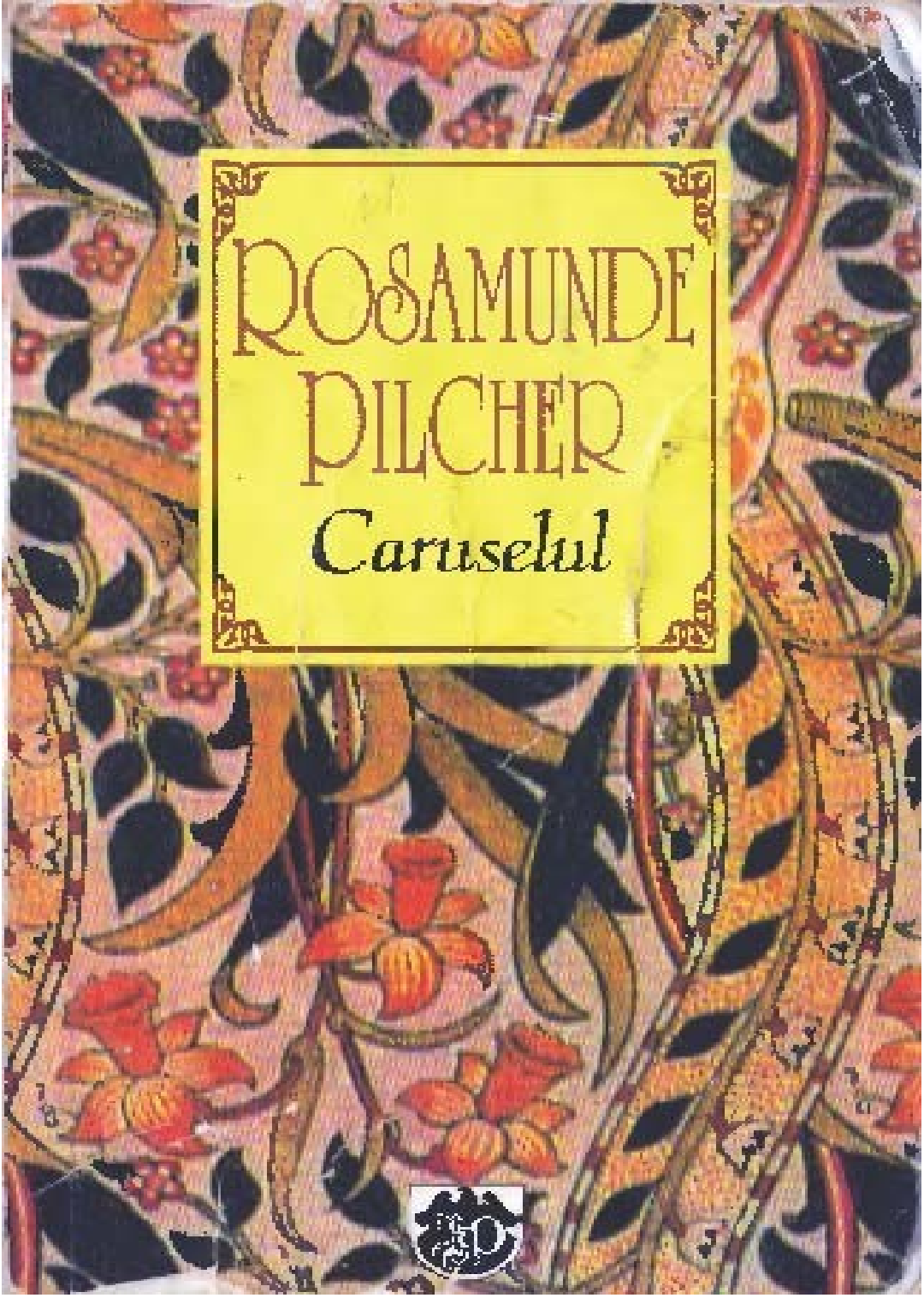
ROSAMUNDE
PILCHER
Caruselul

„De ce oare călătoria cu trenul până în Cornwall are ceva deosebit? Ştiu că nu sunt prima persoană pe care o cuprinde un soi de vrajă atunci când traversează râul Tamar pe vechiul pod Brunei... e ca şi cum ai pătrunde prin nişte porţi nevăzute într-o lume străină, minunată. De fiecare dată când plec într-acolo, îmi spun că poate n-o să fie la fel, dar este. Şi e imposibil să stabileşti motivele exacte ale acestei euforii. Contururile caselor, poate, scăldate în lumina apusului. Fâşiile de câmpie reduse la scară umană; viaductele semeţe ce plutesc peste văi adânci, împădurite; faptul că prinzi când şi când cu privirea marea, undeva departe? Sau poate numele cu rezonanţă magică ale micilor gări prin care treci şi pe care le laşi în urmă, sau vocile hamalilor de pe peronul din Truro?”

ROSAMUNDE PILCHER

Caruselul

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A
P.O. Box 2 – 124 Bucureşti, ROMANLA

ROSAMUNDE PILCHER
The Carousel
Copyright © Rosamunde Pilcher, 1962
All rights reserved

Traducere din limba engleză
RUXANDRA OLARU
IOANA TEODORESCU

Ediţia I

Copyright © 1996

RAO International Publishing Company S.A
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Iunie 1996

ISBN 973 – 576 – 083 – 5

VARIANTA V1.0
Mai 2021
steluș

1

Mama stătea în mijlocul salonului ei cochet, scăldat în razele soarelui de septembrie şi îmi spuse:

— Cred că ai înnebunit de tot, Prue.

Arăta de parcă era gata-gata să izbucnească în lacrimi de dezamăgire, dar ştiam că n-o va face, pentru că lacrimile i-ar fi distrus machiajul atât de perfect, ar fi făcut să i se umfle faţa, să i se lase colţurile gurii în jos şi i-ar fi accentuat ridurile. Oricât de disperată ar fi fost, n-ar fi plâns niciodată. Felul în care arăta conta pentru ea aproape mai mult decât orice altceva; acum stătea de partea cealaltă a covoraşului din faţa şemineului, ca scoasă din cutie, într-un costum taior roz din lână şi o bluză albă de mătase, cu brăţara ce-i purta noroc şi cerceii de aur, şi părul argintiu aranjându-se cochet în bucle.

Se lupta totuşi în sinea ei cu emoţiile care o asaltau: furie, grijă maternă, dar cel mai mult – dezamăgire. Îmi părea rău pentru ea.

— Hai, mamă, i-am spus, zău, nu-i sfârşitul lumii.

Deşi rostit cu voce tare, argumentul suna lipsit de vlagă şi, probabil, chiar aşa şi era.

— Pentru prima oară în viaţa ta păreai să te fi legat de un om adecvat...

— „Adecvat” e un cuvânt tare demodat, mamă.

— E drăguţ, are o poziţie sigură şi o slujbă bună şi provine dintr-o familie cum se cuvine. Ai douăzeci şi trei de ani şi e timpul să te aşezi şi tu, să te măriţi, să ai copii şi o casă a ta.

— Mamă, nici măcar nu m-a *cerut* în căsătorie.

— Bineînţeles că nu. Vrea s-o facă aşa cum trebuie – să te ducă acasă la el, să te prezinte mamei lui. Nu-i nimic rău în asta. E evident ce intenţii are. Numai dacă vă vede cineva împreună şi poate să-şi dea seama că e nebun după tine.

— Nigel e incapabil să fie nebun după ceva.

— Zău, Prue, nu ştiu ce cauţi.

— Nu caut nimic.

Avusesem conversaţia asta de atâtea ori, încât acum îmi ştiam rolul cuvânt cu cuvânt, ca şi cum l-aş fi învăţat pe dinafară.

— Am tot ce vreau. O slujbă care-mi place, un apartament mic numai al meu...

— Greu poţi să numeşti apartament garsoniera aia de la demisol...

— Şi nu simt c-ar trebui să mă „aşez”.

— Ai douăzeci şi trei de ani. Eu aveam nouăsprezece când m-am măritat.

Eram gata să spun: „Şi-ai divorţat după şase ani”, dar n-am făcut-o. Oricât de tare te-ar fi enervat, pur şi simplu nu puteai să-i spui una ca asta mamei mele. Ştiam că era făcută din oţel şi că are o voinţă de fier, care aproape întotdeauna o ajuta să obţină ce voia, dar era şi ceva vulnerabil în ea – statura ei delicată, imenşii ochi albaştri, feminitatea ei debordantă – care înlăturau din start cuvintele tăioase.

Aşa că am deschis gura şi am închis-o la loc, uitându-mă la ea fără speranţă. Îmi aruncă şi ea o privire plină de reproş, fără însă a-mi reproşa, şi am înţeles atunci poate pentru a mia oară de ce tata, din momentul în care se întâlniseră, fusese pierdut. Se căsătoriseră pentru că ea era de-a dreptul irezistibilă, iar el era tocmai ceea ce căuta ea de când realizase că pe lume există şi sexul opus.

Tatăl meu se numeşte Hugh Shackleton. Pe vremea aceea lucra la Londra, într-o bancă comercială din City, un om cu picioarele pe pământ şi cu un viitor strălucit. În sinea lui se simţea însă ca peştele pe uscat. Shackleton era o familie din Northumberland, iar tata crescuse acolo la o fermă pe nume Windyedge, unde păşunile se întindeau până la recea Mare a Nordului, iar vijeliile iernii veneau direct dinspre Munţii Urali. Tata nu-şi pierduse niciodată dragostea pentru viaţa de la tară şi nu încetase să-i ducă dorul. Când se căsătorise cu mama, ferma era administrată de fratele său mai mare, dar cam pe vremea când eu aveam cinci ani, acesta avusese un

tragic accident de vânătoare şi murise. Tata se dusese în Northumberland, pentru înmormântare. Rămăsese acolo cinci zile, şi la întoarcere era deja hotărât. Îi spuse mamei că intenţiona să-şi dea demisia, să vândă casa din Londra şi să se întoarcă la Windyedge.

Intenţiona să devină fermier.

Scandalurile şi discuţiile, lacrimile şi acuzaţiile ce au urmat acestui anunţ sunt printre primele mele amintiri cu adevărat nefericite. Mama a încercat orice ca să-l facă să se răzgândească, dar tata rămăsese de neclintit. Într-un sfârşit, ea apelase la ultimul argument. Dacă avea de gând să se întoarcă în Northumberland, avea să se întoarcă singur. Spre surprinderea ei, el chiar asta făcu. Probabil îşi închipuise că ea îl va urma, numai că şi ea era la fel de încăpăţânată. La sfârşitul anului, divorţul se şi pronunţase. Casa din Paulton Square a fost vândută şi mama se mută în alta, mai mică, lângă Parson’s Green. Eu, bineînţeles, stăteam cu ea, dar întotdeauna mă duceam în Northumberland câteva săptămâni pe an, atât cât să ţin legătura cu tata. După puţin timp, el se recăsători cu o fată timidă, căloasă, ale cărei fuste de tweed erau întotdeauna uşor mototolite şi a cărei faţă netedă şi pistruiată nu făcuse niciodată cunoştinţă cu pudra. Erau foarte fericiţi. Încă sunt foarte fericiţi. Şi mă bucur.

Dar pentru mama n-a fost uşor. Se căsătorise cu tata pentru că el părea să corespundă genului de masculinitate pe care ea îl putea înţelege şi admira. N-a cercetat niciodată ce se ascunde sub aparenţa costumului cu dungi fine şi a servietei lui. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-i descopere adâncimile ascunse ale sufletului. Dar cei din familia Shackleton erau plini de surprize şi, spre groaza mamei mele, eu am moştenit multe dintre ele. Unchiul meu care murise nu fusese numai fermier, ci şi un muzician amator destul de bun. Tata – în timpul liber – cosea cele mai frumoase tapiserii. Dar sora lor, Phoebe, s-a dovedit a fi adevăratul rebel. Artistă şi pictoriţă desăvârşit educată, avea o fire atât de originală şi-i păsa atât de puţin de convenţiile sociale de zi cu zi, încât mama cu greu ajunsese la înţelegere

cu cumnata ei.

În tinereţe, Phoebe locuise la Londra, dar mai apoi îşi şterse praful oraşului de pe pantofi şi se stabilise în Cornwall, unde trăise fericită cu un bărbat încântător, un sculptor pe nume Chips Armitage. Nu se căsătoriseră niciodată, – cred că din cauza soţiei lui, care nu acceptase divorţul – şi la moartea lui îi lăsase lui Phoebe micuţa casă gotic-victoriană din Penmarron unde aceasta locuia şi în prezent.

În ciuda acestui mic inconvenient social, mama nu putea s-o scoată pe Phoebe complet din viaţa noastră, pentru că Phoebe era naşa mea. Când şi când, mama şi cu mine eram invitate să stăm la ea. Scrisorile indicau întotdeauna foarte clar că Phoebe ar fi fericită să mă duc doar eu. Dar mama se temea de influenţa ei boemă şi, pe principiul că dacă nu putea să-i linguşească pe cei din familia Shackleton, măcar încerca să-i suporte, mă însoţea întotdeauna în aceste vizite, cel puţin în perioada copilăriei.

Prima dată când am călătorit spre Cornwall am fost foarte neliniştită. Eram încă un copil, dar ştiam că mama şi Phoebe nu aveau nimic în comun şi mi-era groază de două săptămâni de neînţelegeri şi tăceri ostentative. Numai că subestimasem tactul lui Phoebe. S-a descurcat admirabil în situaţia dată, făcându-i mamei cunoştinţă cu doamna Tolliver. Doamna Tolliver locuia la White Lodge în Penmarron şi avea un mic cerc, perfect convenţional, de prieteni, care au fost încântaţi s-o includă pe drăguţa mea mamă în partidele lor de bridge şi în micile lor serate.

Cu ei juca mulţumită cărţi în zilele senine când Phoebe şi cu mine ne plimbam pe plajă sau ne instalam şevaletele pe vechiul dig, sau ne duceam spre dealuri în Volkswagen-ul vechi şi rablagit pe care Phoebe îl folosea ca atelier mobil, ca să ne căţărăm şi să ne pierdem în peisaje învăluite într-o lumină albă, sclipitoare, ce părea reflectată de chiar apa mării.

În ciuda opoziţiei mamei, Phoebe a exercitat o influenţă enormă asupra vieţii mele. O influenţă de care nu era

conştientă, căci moştenisem şi eu talentul pentru pictură. Şi totodată un alt soi de influenţă, mai practică, – un fel de presiune –, care mi-a aţâţat hotărârea de-a studia la Florenţa, de-a merge la Şcoala de Arte şi care a culminat cu găsirea actualei mele slujbe la Galeria Marcus Bernstein din Cork Street.

Iar acum, ne certam tot din cauza lui Phoebe. Nigel Gordon apăruse în viaţa mea cu câteva luni înainte. Era prima persoană obişnuită pe care o plăcusem cât de cât, şi când îl adusesem acasă ca s-o cunoască pe mama, aceasta nu-şi putuse ascunde încântarea. O vrăjea flirtând puţin şi aducându-i flori, iar când mama află că mă invitase în Scoţia la familia lui, ca s-o cunosc pe maică-sa, emoţia ei nu mai cunoscu margini. Îmi cumpărase deja o pereche de pantaloni scurţi, „de purtat în excursii”, şi în afară de asta ştiam că imaginaţia ei era în plin zbor, ajungând până la sfârşitul culminant al anunţului de logodnă din *Times,* invitaţii imprimate şi o nuntă londoneză, cu mine îmbrăcată într-o rochie albă de creaţie specială, care arată bine de la spate.

Dar în ultimul moment, Phoebe pusese capăt tuturor acestor minunate vise. Alesese, dintre toate posibilităţile, să-şi rupă mâna, şi în ziua când se întorsese de la spital la Holly Cottage, micuţa ei casă, cu braţul în ghips, îmi telefonase implorându-mă să vin şi să-i ţin companie. Nu fiindcă n-ar fi putut să-şi poarte singură de grijă, dar nu putea conduce maşina, şi ca să rămână nemişcată până îi scoteau ghipsul era mai mult decât ar fi putut suporta.

Ascultându-i vocea la telefon, m-a cuprins un sentiment extraordinar de uşurare şi de-abia atunci am admis în sinea mea că, de fapt, nu voiam să mă duc în nord şi să stau cu familia Gordon. Nu eram pregătită să mă leg prea tare de Nigel. În subconştientul meu, abia aşteptam un motiv serios ca să mă eschivez de la aranjamentul făcut. Şi iată-l, adus pe tavă. Fără cea mai mică ezitare, îi spusesem lui Phoebe că vin. Apoi îi spusesem lui Nigel că nu mai puteam să merg cu el în Scoţia. Iar acum îi spuneam mamei.

Cum era şi de aşteptat, fu teribil de supărată.

— În Cornwall. Cu Phoebe.

În gura ei suna ca şi cum lumea s-ar fi sfârşit.

— Trebuie să mă duc, mamă, am încercat eu să glumesc – ştii că ea nu poate să-şi conducă nici cu două mâini vechitura aia de maşină.

Ei însă nu-i ardea de glumă.

— E atât de nepoliticos să refuzi în ultimul moment N-o să mai fii niciodată invitată. Ce-o să creadă mama lui Nigel?

— O să-i scriu. Sigur o să-nţeleagă.

— Şi la Phoebe... N-o să întâlneşti pe nimeni la Phoebe, în afară de o grămadă de studenţi nespălaţi şi de femei ciudate în poncho-uri d-alea făcute de mână.

— Poate o să-mi găsească doamna Tolliver un bărbat adecvat.

— Nu-i nimic de râs în asta.

— E viaţa *mea,* am spus cu blândeţe.

— Întotdeauna spui asta. Ai zis-o şi când te-ai mutat în subsolul ăla îngrozitor din Islington. Tocmai în Islington, altul nu găseai!

— E foarte şic.

— Şi când te-ai înscris la şcoala aia oribilă de artă...

— Cel puţin am o slujbă absolut respectabilă, trebuie să recunoşti.

— Ar trebui să te măriţi. Şi-atunci nu ţi-ar mai trebui slujbă.

— Chiar dacă m-aş mărita, n-aş vrea să renunţ la ea.

— Dar, Prue, ăsta nu-i viitor! Vreau să ai o viaţă ca lumea.

— Eu cred că asta e o viaţă ca lumea.

Ne-am privit lung o bună bucată de vreme. Apoi mama oftă adânc, resemnată şi, pe cât se pare, rănită de moarte. Ştiam că, pentru moment, discuţia se terminase.

— N-o să te înţeleg niciodată, spuse ea pe un ton patetic.

M-am dus s-o îmbrăţişez.

— Nu încerca, i-am spus, înveseleşte-te puţin şi continuă să mă iubeşti. O să-ţi trimit o vedere din Cornwall.

Hotărâsem să nu mă duc cu maşina la Penmarron, ci să iau

trenul. În dimineaţa următoare am luat un taxi până la gara Paddington, mi-am căutat trenul şi vagonul, căci aveam loc rezervat; dar trenul nu era plin; pe la mijlocul lui septembrie, puhoiul de turişti plecase de-acum acasă. De-abia îmi pusesem bagajul sus şi mă aşezasem când o uşoară bătaie în geam mă făcu să ridic capul şi să văd un bărbat cu o servietă într-o mână şi cu un buchet de flori în cealaltă.

Uluitor, era Nigel.

M-am ridicat, m-am dus înapoi spre uşă şi am coborât pe peron. Se îndreptă spre mine zâmbind prosteşte.

— Prue. Credeam că n-o să te găsesc.

— Ce naiba cauţi aici?

— Am venit să te conduc. Să-ţi urez drum bun. Îmi întinse buchetul de flori, nişte crizanteme galbene, mici şi zburlite. ...Şi să-ţi aduc astea.

Trebuie să recunosc că am fost foarte mişcată. Şi am realizat că venirea lui aici la gară era un gest generos de iertare, care arăta clar că înţelegea de ce îl părăseam. Asta m-a făcut să mă simt mai prost ca niciodată. Am luat florile învelite în hârtie albă, creponată şi mi-am îngropat faţa în ele. Miroseau minunat. Am ridicat apoi privirea spre el şi am zâmbit.

— E zece. N-ar fi trebuit să fii la birou, acum?

Scutură din cap.

— Nicio grabă.

— Nu mi-am dat seama că ai o poziţie atât de înaltă în lumea bancară.

Nigel râmji.

— N-am, dar nu trebuie să fiu acolo la oră fixă. Oricum, am dat un telefon. Le-am zis că am fost reţinut.

Avea un gen de faţă solidă, matură şi păr blond care începuse să se răărească spre creştet, dar când se strâmba aşa, arăta foarte copilăros. Începeam să mă întreb dacă nu cumva eram nebună să abandonez un bărbat atât de bine pentru a mă duce să am grijă de imprevizibila mătuşă Phoebe. Poate că mama avusese totuşi dreptate.

— Îmi pare rău că te-am încurcat aşa, am spus. I-am scris

mamei tale aseară.

— Altă dată, poate... spuse Nigel generos. Oricum, ţinem legătura. Dă-mi de ştire când te întorci la Londra.

Ştiam că mă va aştepta dacă o să-l rog. Gata să mă aştepte la tren, să mă conducă în Islington cu maşina, să reînnoade relaţia noastră ca şi când n-aş fi fost niciodată plecată.

— Da, sigur.

— Sper ca mătuşa ta să-şi revină repede.

— E doar o mână ruptă. Nu-i bolnavă.

Urmă o pauză scurtă, stânjenitoare. Apoi Nigel spuse:

— Atunci... – făcu un pas în faţă ca să mă sărute pe obraz. Fu mai mult un sărut în fugă.

— La revedere şi drum bun.

— Mulţumesc c-ai venit. Şi mulţumesc pentru flori.

Se retrase, schiţă un gest de rămas-bun, apoi se întoarse şi se îndepărtă. L-am urmărit cu privirea făcându-şi loc prin mulţimea de hamali, cărucioare, familii cu geamantane. La capătul peronului se întoarse pentru ultima oară. Ne-am făcut semn cu mâna, apoi dispăru. M-am urcat înapoi în tren, am pus florile pe suportul de bagaje şi m-am aşezat din nou. Îmi doream să nu fi venit.

Eram o adevărată Shackleton, dar din când în când emoţii necontrolate îmi înceţoşau mintea, emoţii pe care le recunoşteam ca venind dinspre familia mamei mele. Aşa se întâmpla şi acum. Trebuia să fiu într-adevăr nebună ca să refuz prietenia cu Nigel, să mă leg de el, chiar să-mi petrec restul vieţii alături de el. În mod normal, mă încordam ca un cal numai la ideea de a mă „aşeza”, dar în momentul acela, stând în tren, privind pe fereastră la gara Paddington, totul părea dintr-odată extraordinar de atractiv. Siguranţă – asta mi-ar fi oferit acest om de încredere. Am început să mă imaginez trăind în casa lui mare din Londra, mergând în vacanţe în Scoţia, muncind numai dacă aş fi avut chef şi nu pentru că aş fi avut nevoie de bani. Mă gândeam că aş putea să am copii...

O voce mă trezi:

— Scuzaţi-mă, e ocupat?

— Poftim...? Mi-am ridicat privirea şi am văzut un bărbat stând în spaţiul dintre banchete. Avea o valijoară în mână. În spatele lui era un copil, o fetiţă subţirică de vreo zece ani, cu părul negru şi nişte ochelari rotunzi, ca de bufniţă.

— Nu, e liber.

— Bine, spuse el, şi, ridicând valiza, o aşează pe suport. Se vedea că n-are chef de amabilităţi, şi o anumită nerăbdare în felul lui de a fi m-a făcut să nu-i atrag atenţia asupra buchetului de crizanteme. Era îmbrăcat, ca şi Nigel, în haine de City, un costum cu dungi albe. Dar costumul îi venea prost, ca şi cum se îngrăşase prea mult în ultima vreme (mi-am imaginat prânzuri scumpe plătite din banii firmei), şi când se întinse să pună valiza sus, ochii îmi căzură direct pe cămaşa scumpă care făcea cute în dreptul nasturilor, părând prea mică. Era brunet şi probabil că odinioară arătase bine, dar acum fălcile îi atârnau greoaie, faţa îi era roşie şi buhăită, iar părul cărunt îi crescuse mult, peste gulerul cămăşii la spate, probabil ca să compenseze chelia din faţă.

— Gata, îi spuse el fetiţei, hai, stai jos.

Ea se aşează cu multă precauţie chiar pe marginea banchetei. Ţinea într-o mână o revistă cu benzi desenate şi avea o geantă de piele roşie petrecută pe după umăr. Era un copil palid, cu părul tuns foarte scurt, care lăsa să se vadă un gât lung şi suplu. Aceasta împreună cu ochelarii şi expresia ei de tristeţe stoică îi dădeau înfăţişarea unui băieţel, şi mi-am amintit atunci de alţi băieţei pe care îi zărisem pe peroane de gări, pe care uniformele noi şi scorţoase îi făceau pitici şi care îşi înghiţeau lacrimile în vreme ce taţi cu înfăţişare bovină le spuneau ce mult o să le placă la internat.

— Ai biletul la îndemână?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Bunica o să te aştepte la haltă.

Acelaşi gest afirmativ.

— Bun... – îşi trecu mâna prin păr. Se vedea clar că de-abia aştepta să plece. — Atunci asta e. O să fie bine.

Din nou fetiţa dădu din cap. Se priviră fără să zâmbească.

El începu să se îndepărteze, apoi îşi mai aminti ceva.

— Poftim... – se scotoci în buzunarul de la piept şi scoase dintr-un portofel din piele de crocodil o bancnotă de zece lire. Trebuie să mănânci ceva. La ora prânzului, du-te la vagonul restaurant şi ia-ţi ceva de mâncare.

Copila luă bancnota de zece lire şi rămase uitându-se la ea.

— Atunci, la revedere.

— La revedere.

Plecă. La fereastră, se opri şi-i aruncă în treacăt un zâmbet superficial. Apoi dispăru grăbit în direcţia unei maşini lustruite şi arătoase, care avea să-l ducă înapoi în lumea familiară a afacerilor sale.

Aşa cum adineauri îmi spusesem că Nigel era drăguţ, aşa îmi spuneam acum că acest om era oribil, şi m-am întrebat de ce unei persoane atât de nesuferite îi revenise sarcina de a o conduce pe această micuţă la tren. Şedea lângă mine, cu aceeaşi expresie de şoricel. După un timp, apucă poşeta, trase fermoarul, puse înăuntru bancnota şi îl trase la loc. M-am gândit să-i spun ceva prietenos, dar am zărit un licăr de lacrimi în spatele ochelarilor, aşa că m-am decis s-o las în pace pentru moment. În clipa următoare trenul se puse în mişcare; pornisem.

Am deschis ziarul *Times,* i-am citit titlurile şi toate noutăţile sumbre şi apoi m-am oprit, răsuflând uşurată, la pagina de artă. Am găsit ce căutam, un comentariu al unei expoziţii deschise cu câteva zile înainte la Galeria Peter Chastal, galerie ce se afla la câteva minute de locul unde lucram eu pentru Marcus Bernstein.

Artistul era un tânăr pe nume Daniel Cassens, a cărui carieră mă interesase în mod deosebit, pentru că, pe când avea douăzeci de ani, petrecuse un an în Cornwall, stând la Phoebe şi studiind sculptura cu Chips. Nu-l cunoscusem niciodată, dar Phoebe şi Chips se ataşaseră foarte mult de el şi, de când îi părăsise ca să-şi continue cariera în America, Phoebe îi urmărise avidă şi plină de entuziasm progresul, de parcă ar fi fost propriul ei fiu.

Călătorise şi petrecuse câţiva ani în America, apoi plecase

în Japonia, unde se adâncise în complicata simplitate a artei orientale.

Această ultimă expoziţie era rezultatul direct al anilor petrecuţi în Japonia, şi criticul era entuziast, apreciind liniştea şi formalismul operei lui Daniel Cassens, aducând laude tuşeului acuarelelor şi subtilităţii detaliului.

„...Aceasta este o colecţie unică, îşi încheia el articolul. Tablourile sunt complementare, fiecare constituind o faţetă a unei experienţe totale şi rare. Rupeţi-vă o oră din programul zilnic şi vizitaţi Galeria Chastal. Cu siguranţă nu veţi regreta”.

Phoebe va fi încântată; mă bucuram pentru ea. Am închis ziarul şi când m-am uitat pe fereastră am văzut că ieşisem din suburbii şi că eram acum în plin câmp. Era o zi umedă; nori mari şi cenuşii se rostogoleau pe cer, lăsând să se vadă când şi când un petic de albastru pur. Copacii începuseră să se coloreze; căderau şi primele frunze. Tractoare arând pe câmp, apoi căsuţe cu grădini ruginii de-atâtea părăluţe de toamnă.

Mi-am amintit de mica mea tovarăşă de călătorie şi m-am întors să văd ce mai face. Nu-şi deschisese încă revistuța şi nici măcar nu se descheiase la haină, dar lacrimile se opriseră şi părea un pic mai stăpână pe sine.

— Unde mergi? am întrebat-o.

— Cornwall, a spus.

— Şi eu merg în Cornwall. Şi ce-o să faci acolo?

— O să stau la bunica.

— Drăguţ... Dar nu mai e vacanţă. N-ar trebui să fii la şcoală?

— Ba da, ar trebui. Sunt la internat. Tocmai venisem toţi din vacanţă şi-a explodat boilerul, aşa că au închis şcoala pentru o săptămână, până îl repară, şi ne-au trimis din nou acasă.

— Groaznic! Sper că nu s-a rănit nimeni.

— Nu. Dar domnişoara Brownrigg, directoarea noastră, a trebuit să stea o zi la pat. Intendenta zicea că a avut un şoc.

— Nu mă miră.

— Aşa că m-am dus acasă, dar nu-i nimeni acolo decât

tata. Mama e în vacanţă în Mallorca. A plecat la sfârşitul vacanţei. De asta trebuie să stau la bunica.

Din tonul vocii ei mi-am dat seama că nu o atrăgea prea mult. Încercam să mă gândesc la ceva care s-o înveselească, dar ea îşi ridică revista şi începu ostentativ să citească. M-a amuzat, dar am priceput aluzia; mi-am găsit şi eu cartea şi-am început să citesc. Călătoria continuă în tăcere până când îşi făcu apariţia chelnerul de la vagonul restaurant, anunţându-ne că prânzul e servit.

Am lăsat cartea din mână.

— Mergi să mănânci ceva? am întrebat-o, ştiind de bancnota de zece lire din geantă.

Arăta pierdută.

— Nu... Nu ştiu în ce parte s-o iau.

— Merg şi eu. Vii cu mine? Am putea mânca împreună.

Expresia i se schimbă într-una de uşurare recunoscătoare.

— Pot să vin? Am bani, dar n-am mers niciodată singură cu trenul şi nu ştiu ce trebuie să fac

— Da, ştiu, nu e tocmai plăcut, nu? Hai să mergem până nu se ocupă toate mesele.

Ne-am croit drum împreună pe culoarele ce se legănau în mers, am găsit vagonul restaurant şi am fost conduse la o masă de două persoane, acoperită de o faţă de masă albă, scrobită, pe care stătea o vază cu flori.

Micuţa spuse:

— Mi-e cam cald, crezi că pot să-mi scot haina?

— Cred că nu-i o idee rea.

O făcu; chelnerul veni s-o ajute, i-o împături şi i-o aşeză pe spătarul scaunului. Am deschis meniul.

— Ţi-e foame? am întrebat-o.

— Da. N-am mai mâncat de-un secol.

— Unde stai?

— În Sunningdale. Am venit la Londra cu tata, cu maşina lui. Vine în fiecare dimineaţă cu maşina în oraş.

— Tatăl...? Cel care te-a condus era tatăl tău?

— Da. — Nici măcar n-o sărutase când îşi luase rămas-bun. — Lucrează într-un birou din City. — Privirile ni s-au încrucişat, apoi ea se uită grăbită în altă parte. — Nu-i place să-ntârzie.

Am încercat să-i spun ceva liniştitor:

— Nici unui bărbat nu-i place. Cu mama lui o să stai acum?

— Bunica e mama mamei mele.

— Eu o să stau cu o mătuşă, am spus veselă, încercând o conversaţie. Şi-a rupt mâna şi nu poate să conducă maşina, aşa că o să am grijă de ea. Locuieşte în colţul cel mai îndepărtat al Cornwall-ului, într-un sătuc, Penmarron.

— Penmarron? Dar şi eu merg la Penmarron.

Era într-adevăr o coincidentă.

— Extraordinar!

— Eu sunt Charlotte Collis. Nepoata doamnei Tolliver. Ea e bunica mea. O cunoşti?

— Da. Nu foarte bine. dar o cunosc. Mama obişnuia să joace bridge cu ea. Iar pe mătuşa mea o cheamă Phoebe Shackleton.

De data asta faţa i se lumină. Pentru prima oară de când mă uitam la ea, părea un copil plin de naturalețe şi bucuros. Ochii i se făcuseră mari în spatele ochelarilor şi gura i se deschisese uşor, trădându-i surpriza, lăsând să i se vadă dinţii prea mari pentru faţa ei prelungă.

— *Phoebe!* Phoebe e cea mai bună prietenă a mea. Mă duc să beau ceaiul la ea când stau la bunica. Facem tot felul de chestii. N-am ştiut că şi-a rupt mâna.

— Mă privi fix.

— Tu... tu nu eşti cumva Prue?

Am zâmbit.

— Ba da. Cum de ţi-ai dat seama?

— M-am gândit eu că te-am mai văzut undeva. Ţi-am văzut fotografia în salonul lui Phoebe. Întotdeauna mi s-a părut că eşti foarte drăguţă.

— Mulţumesc.

— Şi Phoebe îmi povestea despre tine când mă duceam s-o văd. E minunat să iei ceaiul cu ea, pentru că nu te simţi ca în

prezenţa unui adult şi pot să mă port cum vreau. Şi ne jucăm întotdeauna cu caruselul acela care a fost înainte gramofon.

— A fost al meu. Chips mi l-a făcut.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe Chips. A murit când eu eram foarte mică.

— Iar eu, i-am spus, nu am cunoscut-o niciodată pe mama ta.

— Dar mergem la bunica în fiecare vară.

— Eu de obicei mă duc de Paşti şi, câteodată, de Crăciun, din cauza asta nu ni s-au încrucişat niciodată drumurile. Cred că nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

— Annabelle. Se numea Annabelle Tolliver. Acum e doamna Collis.

— Ai fraţi sau surori?

— Un frate, Michael. Are cincisprezece ani. E la Wellington.

— Şi boilerul de la Wellington n-a sărit în aer?

Fusese o încercare de a mai înveseli conversaţia, dar Charlotte nu zâmbi.

— Nu, spuse ea.

Studiam meniul şi mi-a venit în minte doamna Tolliver. Îmi aminteam de ea ca de o doamnă înaltă, elegantă şi destul de rece, întotdeauna îmbrăcată impecabil, cu părul cărunt perfect pieptănat, cu fuste călcate ce nu se şifonau niciodată şi pantofi lungi şi înguşti, lustruiţi ca o castană. M-am gândit la White Lodge, unde avea să stea Charlotte, şi m-am întrebat ce-ar fi putut să găsească de făcut un copil în grădinile acelea îngrijite şi în casa aceea tăcută şi ordonată.

M-am uitat la copila aşezată de cealaltă parte a mesei şi am văzut-o stând cu sprâncenele încruntate, încercând să se hotărască asupra unui fel de mâncare. Părea o persoană micuţă şi tristă. Nu era prea vesel să fii trimisă acasă de la şcoală numai pentru că un boiler sărise în aer. Fără să fii aşteptată şi probabil nedorită, cu mama în străinătate şi nicio persoană care să aibă grijă de tine. Şi nu era vesel nici să fii trimisă singură cu trenul la capătul ţării, în vizită la bunica. Mi-am dorit dintr-odată ca doamna Tolliver să fi fost o fiinţă îndesată şi afectuoasă, cu un piept mare şi cald, şi pasionată

să tricoteze haine de păpuşi şi să joace popa prostu’.

Charlotte îşi ridică privirea şi mă surprinse observând-o. Oftă încurcată:

— Nu ştiu ce să vreau.

— Acum câteva minute ţi-era tare foame. De ce nu-ţi iei de toate? i-am spus.

— Bine.

— Se decise pentru supă de legume, friptură de vacă şi îngheţată.

— Şi crezi, adăugă gânditoare, că o să-mi ajungă şi de Coca-Cola?

De ce oare călătoria cu trenul până în Cornwall are ceva deosebit? Ştiu că nu sunt prima persoană pe care o cuprinde un soi de vrajă atunci când traversează râul Tamar pe vechiul pod Brunel, ca şi cum ai pătrunde prin nişte porţi nevăzute într-o lume străină minunată. De fiecare dată când plec într-acolo, îmi spun că poate n-o să fie la fel, dar este. Şi e imposibil să stabileşti motivele exacte ale acestei euforii. Contururile caselor, poate, scăldate în lumina apusului. Bucăţi de câmpie aduse la scară umană; viaductele semeţe ce plutesc peste văi adânci, împădurite; faptul că prinzi când şi când cu privirea marea, undeva departe? Sau poate numele cu rezonanţă magică ale micilor gări prin care treci hurducăind şi pe care le laşi în urmă, sau vocile hamalilor de pe peronul din Truro?

Am ajuns la halta St. Abbatt la cinci fără un sfert. În timp ce trenul încetinea lângă peron, Charlotte şi cu mine ne postarăm în faţa uşii, cu valizele şi buchetul de crizanteme care de acum se ofiliseră. Când coborârăm din tren, ne lovi o pală puternică de vânt dinspre vest şi am simţit în nări mirosul mării, sărat şi puternic. Pe peron erau plantaţi nişte palmieri pitici, ce-şi agitau frunzele ca pe nişte umbrele vechi şi rupte, iar un hamal deschise uşa de la camioneta paznicului şi scoase din el un coş cu găini revoltate.

Ştiam că domnul Thomas va veni să mă ia de la gară. Domnul Thomas era proprietarul unicului taxi din Penmarron,

şi Phoebe îmi spusese la telefon că-l angajase pentru ziua aceea. În timp ce ne îndreptam spre pod, l-am zărit pe domnul Thomas aşteptând, înfofolit într-un palton de parcă ar fi fost iarnă şi purtând pe cap pălăria pe care şi-o cumpărase la un iarmaroc şi care aparţinuse odinioară şoferului unor aristocraţi. Când nu conducea taxiul, se ocupa de o fermă de porci, pentru care avea altă pălărie, din fetru, foarte veche şi ea. Phoebe, care avea un spirit rabelaisian, se întrebase o dată ce fel de pălărie purta când se culca cu doamna Thomas, dar mama îşi încleştase buzele, lăsase privirea în jos şi refuzase să se amuze, aşa că Phoebe nu mai puse problema altă dată.

Nu era nici urmă de doamna Tolliver. O simţeam pe Charlotte neliniştită.

— Probabil bunica te aşteaptă la celălalt capăt al podului.

Trenul, care nu avea opriri lungi, plecă din gară. Scrutarăm peronul de vizavi, dar singura persoană care aştepta era o doamnă grasă cu o geantă de cumpărături. Nu doamna Tolliver.

— Poate că stă în maşină în curtea gării. E destul de rece în seara asta ca să aştepţi afară.

— Sper că n-a uitat, spuse Charlotte.

Dar domnul Thomas avea să ne liniştească.

— Bună, draga mea, îmi spuse îndreptându-se spre noi şi uşurându-mă de povara valizei. Ce mai faci? Mă bucur să te revăd. Ai călătorit bine? – Îşi coborî privirea spre Charlotte. — Eşti micuţa doamnei Tolliver, nu? Sigur. Am ordin să vă duc pe amândouă. Pe micuţa la White Lodge şi pe urmă pe tine la domnişoara Shackleton. Aţi călătorit împreună, nu?

— Da, ne-am întâlnit în tren.

— Mătuşa ta ar fi venit la gară, dar nu poate să conducă maşina cu braţu’ ăla blestemat al ei. Hai să mergem, zise întorcându-se spre Charlotte: Dă-mi şi valiza ta; e mai uşor să cari două decât una...

Încărcat aşa, se târî în sus pe scările de lemn şi traversă podul, urmat de mine şi de Charlotte. Odată instalaţi în taxi, care avea scaune din piele roasă şi mirosea întotdeauna uşor

a porc, am zis:

— Sigur că doamna Tolliver nu şi-a rupt şi ea mâna.

— A, nu, e minunata. – În Cornwall, minunat înseamnă bine. — Nu i s-a întâmplat nimic. Numai că n-avea sens să vină două maşini... – şi, spunând asta, porni motorul, şi taxiul, după ce dădu vreo două rateuri, intră în viteză şi se smuci în direcţia dealului care ducea spre drumul principal.

Mă instalasem comod, dar simţeam o iritare. Poate că, într-adevăr, era cel mai bun aranjament, să mergem eu şi Charlotte cu aceeaşi maşină, dar ar fi fost mult mai frumos din partea doamnei Tolliver dacă ar fi venit s-o întâmpine personal pe Charlotte. Nu era, la urma urmei, decât un drum de două mile. Charlotte se uita în altă parte, pe fereastră, şi am avut senzaţia că lupta din nou cu lacrimile. Îi dădeam dreptate.

— A fost o idee bună, nu, să mergem împreună cu taxiul? am încercat eu să par entuziastă, ca şi cum aş fi aprobat gestul.

Nu se întoarse.

— Cred că da, spuse ea.

Ajunsesem însă la destinaţie. Eram aici, pe drumul principal, în această după-amiază vijelioasă, coborând apoi dealul pe sub stejari. Trecurăm de porţile ce închideau odinioară vechiul domeniu şi intrarăm în sat. Totul părea neschimbat. Din nou urcarăm dealul, lăsând în urmă căsuţe şi magazine, un bătrânel ce-şi plimba căţelul, depăşind staţia de benzină şi cârciuma satului. Apoi am cotit pe drumul ce ducea spre biserică şi mare, pe lângă crângul de stejari bătrâni şi ferma împrejmuită cu gard din stinghii şi şipci, şi tot aşa până la porţile albe, deschise, de la White Lodge.

Domnul Thomas schimbă într-o treaptă de viteză inferioară, făcând un zgomot îngrozitor, şi intră pe poartă. O luarăm pe aleea ce ducea printre copaci cu crengi grele, lăsate în jos, şi am observat marginile măturate şi tufele ofilite de hortensii. Am ocolit un tufiş şi am oprit pe peronul acoperit cu pietriş din faţa casei. Era o casă din piatră solidă, văruită. O glicină se căţăra pe zid până la ferestrele de sus şi

câteva trepte de piatră duceau la uşa din faţă. Ne-am dat toţi jos din maşină şi domnul Thomas urcă treptele şi sună la sonerie. O rafală de vânt luă pe sus câteva frunze moarte şi le învolbură la picioarele noastre. La puţin timp, uşa se deschise şi apăru doamna Tolliver. Arăta exact aşa cum îmi aduceam aminte şi coborî treptele spre noi cu silueta ei suplă şi elegantă şi părul cărunt frumos coafat. Pe faţă arborase un zâmbet convenţional de bun-venit.

— Charlolte. Iată-te! Se opri şi o sărută scurt, apoi se îndreptă. Eu mă consider înaltă, dar ea era mai înaltă ca mine.

— Prue. Ce bine îmi pare că te văd! Sper că nu te-a deranjat c-aţi venit cu acelaşi taxi.

— Nu, deloc. Ne-am întâlnit în tren, la Londra, aşa că am călătorit tot drumul împreună.

— Vai, ce bine! Charlotte, asta-i valiza ta? Intră în casă. Te speli pe mâini repede, apoi o să luăm ceaiul. Doamna Curnow a făcut pandişpan. Sper că-ţi place pandişpanul.

— Da, spuse Charlotte. Nu suna convingător. Probabil că ura pandişpanul. Mult mai mult i-ar fi plăcut să mănânce peşte cu cartofi prăjiţi.

— ...Prue, sper s-o găseşti bine pe Phoebe. Poate veniţi într-o zi să luaţi masa cu noi. Ce mai face mama?

— E bine.

— Îmi spui tu noutăţile altă dată. Hai să mergem, Charlotte.

— La revedere, îmi spuse Charlotte.

— La revedere, Charlotte. Vino să ne vezi.

— O să vin.

Am aşteptat lângă taxi până când au urcat scările şi-au intrat în casă. Doamna Tolliver căra valiza, iar Charlotte, cu revistuţa în mână, o urma prudent. Nu se întoarse să-mi facă semn. Uşa se închise în urma lor.

2

Mi se părea atât de nedrept că lui Charlotte i se făcuse o primire atât de rece, în timp ce eu, la douăzeci şi trei de ani şi perfect capabilă să stau pe picioarele mele, eram aşteptată de Holly Cottage şi de Phoebe.

Nu exista o alee ce ducea la Holly Cottage, ci doar o potecă de pietriş de la poartă spre casă. Grădina era o mare de dalii şi crizanteme; uşa din faţă stătea deschisă în adierea brizei de seară, iar la o fereastră de la catul de sus flutura o draperie din bumbac roz, ca un salut prietenos de întâmpinare. În momentul în care taxiul intră pe poartă se ivi şi Phoebe. Avea braţul stâng înfăşurat într-un ghips alb şi greoi, dar cu cel drept îmi făcea gesturi exuberante de bun-venit şi alergă în întâmpinarea noastră atât de iute încât domnul Thomas fu cât pe-aci să dea peste ea.

Nici nu se oprise maşina bine, că mă şi aruncasem în braţele lui Phoebe. îmbrăţişarea mea fu suficient de puternică pentru amândouă.

— O, dragă mea! strigă ea bucuroasă. Eşti un înger! N-am crezut c-o să poţi veni. Îmi vine să înnebunesc stând aici fără să mă pot deplasa. Nici măcar pe bicicletă nu pot să merg...

I-am dat drumul râzând şi am păşit înapoi, privindu-ne una pe cealaltă cu cea mai mare mulţumire. Întotdeauna e o plăcere să o priveşti pe Phoebe. Imprevizibilă, dar întotdeauna o plăcere. Avea la acea vreme peste şaizeci de ani, dar întotdeauna a fost imposibil să faci legătura între Phoebe şi trecerea anilor.

I-am văzut ciorapii groşi, ghetele solide, fusta de bluejeans uzată şi decolorată. Deasupra purta o cămaşă bărbătească şi o vestă (probabil moştenite de la Chips); avea în jurul gâtului lanţuri de aur şi o eşarfă ecosez, iar pe cap, inevitabil, o pălărie.

Purta întotdeauna pălării cu boruri largi şi calota înfundată,

care aveau o notă de eleganţă. Începuse să le poarte pentru a-şi proteja ochii de strălucirea albă şi rece a luminii din Cornwall, în timp ce picta în aer liber, şi deveniseră aşa de mult o parte din ea însăşi, încât uita de cele mai multe ori să şi le scoată. Cea pe care o purta acum era stacojie, cu pene de pescăruş cenuşii înfipte în panglică. În umbra plăcută a pălăriei, faţa ei cu riduri fine îmi zâmbea vioaie. Zâmbetul îi dezveli nişte dinţi egali şi albi ca ai unui copil; ochii-i erau de un albastru profund, ca al florilor, iar strălucirea lor se putea compara numai cu cerceii lungi, de argint, cu turcoaze pe care îi purta.

— Mincinoasă ce eşti! i-am spus. Ţi-oi fi rupt tu braţul, dar eşti la fel de frumoasă ca-ntotdeauna.

— Prostii! auzi, domnule Thomas, spune că sunt frumoasă. Trebuie să fie ori nebună, ori oarbă. Ei, ce-i asta? Valiza ta. Şi ce-i cu florile astea ofilite? Nu vreau flori ofilite.

Ţinând bietele flori în mână, începu să râdă din nou.

— Ei, domnule Thomas, va trebui să-mi trimiţi o notă. Nu pot să-ţi plătesc chiar acum – mi-am rătăcit poşeta.

— Plătesc eu, Phoebe.

— Nici vorbă! Domnul Thomas n-o să se supere. Nu-i aşa, domnule Thomas?

Domnul Thomas o asigură că nu se supără. Se urcă înapoi în taxi, dar Phoebe îl urmă pentru a-şi introduce capul pe fereastră şi a-l întreba despre piciorul bolnav al doamnei Thomas. Domnul Thomas se lansă într-o relatare amănunţită. La jumătatea dizertaţiei, Phoebe decise că a ascultat destul.

— Mă bucur mult că se simte mai bine, spuse ea pe un ton hotărât, apoi îşi retrase capul de pe fereastră. Oprit în mijlocul potopului de cuvinte, domnul Thomas nu fu câtuşi de puţin deconcertat. O ştia pe domnişoara Shackleton şi, cerul era martor, avea şi ea ciudăţeniile ei. Bătrânul taxi se puse încă o dată în mişcare, iar în clipa următoare acceleră, împrăştiind pietriş prin stinghiile porţii şi pe şosea.

Phoebe mă luă de braţ.

— Ia, hai să intrăm. Vreau să aflu toate noutăţile.

Trecurăm împreună pragul uşii deschise. Stăteam în hol

uitându-mă în jur şi bucurându-mă că totul era neschimbat: podelele lustruite şi acoperite din loc în loc cu covoraşe, scara de lemn care ducea la etaj, pereţii văruiţi pe care erau atârnate la întâmplare picturile în ulei ale lui Phoebe, delicate şi strălucitoare ca nişte bijuterii.

În casă plutea un miros amestecat de terebentină, fum, ulei de in usturoi şi trandafiri, dar cel mai mult farmec era dat de strălucirea diafană a culorilor pale, a draperiilor dantelate, a covoraşelor de paie şi a lemnului lustruit. Chiar şi în mijlocul iernii, atmosfera era întotdeauna vărătică.

Am respirat adânc, savurând aerul.

— Minunat, am spus, e minunat să fiu din nou aici.

— O să stai tot în camera ta de sus, spuse Phoebe şi apoi mă părăsi, îndreptându-se spre bucătărie. Ştiam că îşi va pierde câtva timp încercând să reanimeze bietele flori de la Nigel, chiar dacă nu ducea lipsă de flori. Mi-am luat valiza şi am urcat spre camera care fusese a mea de când eram foarte mică. Am deschis uşa şi am fost izbită de o rafală de aer rece care dădu buzna prin fereastra larg deschisă. Am închis uşa şi totul se linişti. Punând jos valiza, m-am îndreptat spre fereastră şi m-am aplecat să privesc peisajul atât de familiar.

Era ora refluxului, iar seara era plină de mirosul algelor. Mirosurile mării erau întotdeauna prezente la Holly Cottage, deoarece casa fusese construită pe o faleză acoperită cu iarbă, care domina un estuar expus mareelor. Acesta pătrundea în interiorul regiunii ca un lac uriaş şi se umplea şi se golea în fiecare zi odată cu fluxul şi refluxul.

Dedesubtul casei se afla un dig lat, unde o linie secundară de cale ferată dusese odinioară la un şantier naval activ. Şantierul era închis acum şi traversele de cale ferată scoase, dar zidul rămăsese în picioare, trainic ca o stâncă. În toiul fluxului, apa ajungea aproape de coama zidului, iar vara era aici un loc bun de înotat; în timpul refluxului însă nu se vedea decât o întindere pustie de nisip, cu câteva pietre năpădite de bălării şi bălţoace presărate ici şi colo şi vreo duzină de bărci de pescuit, care fuseseră trase pe prundiş cu câteva

ierni în urmă şi abandonate din cine ştie ce motiv.

În partea de sud a casei, grădina se întindea neaşteptat de mult. O pajişte de o formă neregulată, mărginită pe alocuri de răsaduri haotice de flori, cobora în pantă spre un gard viu de escalonia care limita grădina. În mijlocul acestuia se afla o poartă, iar deasupra ei, escalonia fusese tăiată şi aranjată în arc, astfel încât grădina căpăta un fermecător aspect de parc de modă veche. La dreapta, de partea cealaltă a unui zid înalt de cărămidă, unde Chips Armitage obişnuia să cultive piersici, se afla o grădină de legume destul de mare, iar în fundul acesteia atelierul care abia se vedea din casă. Tot ceea ce puteam să văd era panta acoperişului de ardezie pe care acum stătea un singur pescăruş singuratic. În timp ce priveam, îşi întinse aripile, ţipând sfâşietor la adresa nimănui, apoi îşi luă zborul, planând deasupra plăjii umede şi pustii.

Am zâmbit, închizând fereastra în faţa frigului şi am coborît la Phoebe.

Stăteam faţă în faţă dinaintea căminului în care ardea un buştean, în timp ce afară lumina se estompa, cedând locul serii. Pe măsuţa de serviciu se aflau un ceainic cafeniu, ceşti şi farfurioare de ceramică pictată, o farfurie cu biscuiţi fragezi, unt galben de fermă şi dulceaţă de cireşe făcută în casă.

— N-ai făcut tu biscuiţii ăştia, Phoebe. Nu puteai cu o singură mână.

— Nu, într-adevăr. Lily Tonkins i-a făcut azi-dimineaţă. Draga de ea, vine în fiecare zi şi se ocupă de bucătărie. Nu mi-am dat seama niciodată până acum ce bucătăreasă bună e.

— Dar cum ţi-ai rupt braţul?

— O, într-un mod de-a dreptul stupid, dragă. Eram jos în atelier şi căutăm nişte crochiuri vechi de-ale lui Chips... Ştiam că erau pe raftul cel mai de sus al bibliotecii, aşa că m-am urcat pe un scaun, şi bineînţeles, cariile îşi săpaseră vizuina în lemn; prin urmare, piciorul s-a rupt şi am aterizat pe jos!

Izbucni într-un hohot de râs de parcă ar fi fost cea mai bună glumă. Încă mai purta pălăria cu pene.

— Am avut mare noroc că nu mi-am rupt piciorul. Am luat-o spre casă, unde am avut iar bafta să-l găsesc pe poştaş care tocmai adusese poşta de după-amiază. M-am urcat deci în maşina lui şi m-a dus la spital, unde m-au înfăşurat în ghipsul ăsta nesuferit.

— Biata de tine.

— Nu-ţi face griji, nu prea doare; e doar neplăcut şi mă enervează că nu pot să conduc. Trebuie să mă duc mâine din nou la spital, să mă vadă doctorul... Presupun că-şi imaginează că o să fac vreo cangrenă sau aşa ceva...

— Te duc eu.

— Nu e cazul, trimit ei o ambulanță. N-am mai mers niciodată cu o ambulanţă. De-abia aştept! Spune-mi, ce mai face Delia?

Delia era mama. I-am răspuns că e bine.

— Şi cum a fost călătoria cu trenul?

Înainte să-i pot răspunde, îşi aminti de aranjamentul pe care îl făcuse cu doamna Tolliver.

— Doamne, am uitat să-l întreb de Charlotte Collis. Şi-o fi adus aminte domnul Thomas să o ia şi pe ea de la gară?

— Da.

— Ce noroc! Sper că nu te-a deranjat să mergi cu ea. Personal, cred că doamna Tolliver ar fi putut să se ducă s-o ia, dar se pare că a considerat că nu are rost din moment ce domnul Thomas venea oricum la gară.

— Şi eu sunt de părere că ar fi putut să vină ea la gară.

— Ce mai face, mititica de ea?

— Părea un pic neliniştită. Deloc entuziasmată la gândul că va sta la bunică-sa. Singura persoană de care s-a arătat interesată ai fost tu. Te adoră.

— Ciudat. Dacă stai să te gândeşti, ar trebui să fie cu copii de vârsta ei. Lăsând la o parte faptul că nu sunt mulţi copii în satul ăsta – şi chiar de-ar fi fost – întotdeauna mi s-a părut cam singuratică. Prima oară când ne-am întâlnit, rătăcea singură pe plajă. Mi-a spus că ieşise la plimbare, aşa că am invitat-o să ia ceaiul cu mine şi am sunat-o pe doamna Tolliver s-o anunţ că Charlotte e la mine. După aceea venea

destul de des. O fascinează picturile mele, vopselele şi caietele mele de crochiuri. I-am dat un bloc de desen şi câteva pensule. Are un talent deosebit şi o imaginaţie uimitoare. Apoi îi place să i se spună poveşti; despre Chips şi despre toate lucrurile caraghioase pe care obişnuiam să le facem împreună. Cu totul deosebită pentru un copil de vârsta ei.

— Ştii, i-am spus, nu cred să fi ştiut vreodată că doamna Tolliver are o nepoată. De fapt, nu cred că am realizat vreodată că are o fiică. Sau chiar un soţ. Ce s-a întâmplat cu domnul Tolliver?

— A murit acum câţiva ani. Când eu şi cu Chips am venit aici, era încă în viaţă şi trăiau în stil mare. Ştii genul: un Bentley în garaj, doi grădinari, un bucătar şi o servitoare. Annabelle era îngrozitor de răsfăţată şi i se suportau o mulţime de lucruri – un veritabil copil singur la părinţi. Pe urmă domnul Tolliver a avut un atac de cord – s-a prăbuşit pe terenul de golf – şi nu şi-a mai revenit. După asta nimic n-a mai fost la fel ca până atunci. Bineînţeles că doamna Tolliver n-a spus niciodată nimic – este cea mai rezervată femeie din câte cunosc-, dar maşina cea mare a fost vândută şi în locul ei a apărut, evident, o maşină sport obişnuită. Annabelle fusese trimisă la una din acele scoli ridicol de costisitoare din Elveţia, aşa că a trebuit să renunţe şi să se întoarcă acasă, pentru a urma şcoala secundară locală, pe care efectiv a urât-o. Cred că se simţea umilită de viaţă în mod deliberat, neghioaba.

— Cum era?

— Foarte frumoasă, dar mintea îi lipsea cu desăvârşire. După ce s-a căsătorit şi a născut un băiat, obişnuia să vină aici vara şi să stea la maică-sa, şi de fiecare dată se găseau trei sau patru indivizi îndrăgostiţi fără speranţă care să se învârtească în jurul ei. La petreceri nu puteai s-o vezi de bărbaţi. Erau ca albinele în jurul mierii.

— Acum e în Mallorca. Atât mi-a spus Charlotte...

— Ştiu. Ştiu totul despre treaba asta. Cred că doamna Tolliver consideră că ar trebui să se întoarcă şi să aibă ea

grijă de Charlotte. Era foarte enervată că boilerul şcolii a sărit în aer. Găsea că treaba asta e o dovadă de incompetenţă. M-a îngrozit. Ar fi putut să moară toţi copiii din chestia asta. Dar doamna Tolliver era mult mai preocupată de ideea că Charlotte va sta la ea.

— Nu o place pe Charlotte?

— A, cred că o place, îmi răspunse Phoebe în stilul ei aerian, dar n-au interesat-o niciodată copiii, şi cred că o consideră pe Charlotte foarte plicticoasă. Apoi, fata n-a stat niciodată singură la ea. Cred că se tot întreabă ce naiba o să facă atâtea zile cu ea.

Afară vântul se înteţea, zgâlţâind ramele ferestrelor şi şuierând pe la colţurile casei. Se făcuse întuneric aproape, dar camera noastră era încălzită de flăcările care dănţuiau în cămin. Am luat ibricul care sfârâia pe poliţa de alamă de lângă foc şi am umplut ceainicul.

— Dar soţul lui Annabelle?

— Leslie Collis? N-am putut niciodată să-l suport. Ce tip sinistru.

— Da, şi mie mi s-a părut sinistru. Nici măcar n-a sărutat-o la plecare pe Charlotte. Cum l-a cunoscut Annabelle?

— Stătea la Castle Hotel în Porthkerris cu alţi trei agenţi de bursă, sau ce afacere o fi având el în City. Nu ştiu cum s-au cunoscut, dar din momentul în care a pus ochii pe ea, asta fost.

— Dar n-avea cum să-i pară atrăgător.

— Ba da, în felul lui. Avea un soi de farmec de o strălucire întunecată. I se scurgeau banii printre degete şi conducea un Ferrari.

— Crezi că Annabelle era îndrăgostită de el?

— Niciun pic. Annabelle era îndrăgostită numai de ea însăşi. Dar el putea să-i dea tot ceea ce şi-ar fi putut dori; iar ei nu-i plăcea să fie săracă. Şi bineînţeles că doamna Tolliver a încurajat cât a putut legătura. Nu cred cât iertase vreodată pe bietul ei soţ că a lăsat-o strâmtorată şi era hotărâtă să o mărite bine pe Annabelle.

Am rămas pe gânduri. Apoi mi-am turnat încă o ceaşcă de

ceai şi m-am afundat în pernele bătrânului şi confortabilului fotoliu.

— Bănuiesc că toate mamele sunt la fel, i-am spus.

— Să nu-mi spui că Delia a început din nou să te piseze!

— A, nu, n-a-nceput să mă piseze. Dar e tipul ăsta... mi-a adus crizantemele...

I-am povestit despre Nigel Gordon şi invitaţia în Scoţia. Phoebe asculta cu simpatie, iar după ce am terminat îmi spuse:

— Cred că e foarte drăguţ.

— Este. Asta e problema. E îngrozitor de drăguţ. Dar mama s-a şi apucat să bată clopotele de nuntă şi-mi tot aminteşte că am douăzeci şi trei de ani şi că trebuie să mă aşez la casa mea. Poate că dacă n-ar insista atât, m-aş mărita cu el.

— Nu trebuie să te măriţi dacă poţi să-ţi imaginezi viaţa fără el.

— Tocmai. Pot, şi încă foarte bine.

— Fiecare avem nevoie de alt fel de lucruri de la viaţă.

Mama ta are nevoie de siguranţă. Pentru asta s-a căsătorit cu tatăl tău, şi n-a prea nimerit-o, pentru că n-a avut timp niciodată să-l cunoască înainte să-şi facă spectaculoasa apariţie în faţa altarului. Dar tu eşti o persoană specială. Tu ai nevoie de mai mult decât de un bărbat care să-ţi aducă flori şi să-ţi plătească facturile. Tu eşti inteligentă şi talentată. Iar când o să te aşezi la casa ta cu un bărbat, este esenţial să te facă să râzi. Chips şi cu mine râdeam tot timpul, chiar şi atunci când eram săraci, şi treburile nu mergeau, şi nu ştiam cu ce o să plătim nota băcanului. Întotdeauna râdeam.

Am zâmbit, amintindu-mi-i împreună.

— Fiindcă veni vorba de Chips, ştiai că Daniel Cassens are o expoziţie la galeria Chastal? Am citit o cronică favorabilă în *Times*, azi-dimineaţă.

— Am citit-o şi eu. Nemaipomenit! Dragul de el, deştept băiat. Intenţionam să mă duc la Londra, la vernisaj, dar s-a întâmplat să-mi rup porcăria asta de braţ şi doctorul mi-a spus să nu călătoresc.

— E la Londra? Mă refer la Daniel.

— Dumnezeu ştie unde e. Probabil că e încă în Japonia, sau Mexic, sau cine ştie unde. Dar mi-ar plăcea să-i văd expoziţia. Dacă o să fiu în stare, o să mă întorc probabil cu tine la Londra şi o să mergem împreună. Ce-o să ne mai distrăm! Abia aştept.

Noaptea aceea am avut un vis. Eram pe o insulă – o insulă tropicală cu nisip alb, mărginită de palmieri. Era foarte cald. Eram pe o plajă, coborând spre o mare liniştită şi limpede ca sticla. Voiam să înot, dar când am ajuns la apă am văzut că era atât de puţin adâncă, încât abia îmi acoperea gleznele. Am mers mult timp şi apoi, dintr-odată, nisipul s-a surpat brusc, iar eu m-am pomenit înotând în apa adâncă. Apa era întunecată ca cerneala, iar curentul – iute ca un râu. Am simţit cum mă poartă fluxul spre linia orizontului. Ştiam că trebuie să mă întorc, să înot spre plajă, dar curentul era prea puternic şi nimic nu-i putea ţine piept. Aşa că am încetat să mai lupt şi m-am lăsat purtată de curent, ştiind că puteam să nu mă mai întorc niciodată, dar senzaţia de a merge cu fluxul era atât de minunată, încât nu-mi mai păsa.

M-am trezit cu imaginea visului precisă şi limpede în minte. Puteam să mi-l amintesc în cele mai mici amănunte. Stăteam întinsă în pat, gândindu-mă la apa limpede şi la senzaţia de pace pe care o aveam în timp ce eram purtată de fluxul acelei mări calde şi liniştite. Toate visele au o semnificaţie, şi m-am întrebat cum ar analiza un profesionist visul meu. Mi-a trecut prin minte, fără să mă îngrijoreze, că ar putea însemna moarte.

3

Dimineaţa se preschimba într-o frumoasă zi. Răcoros şi strălucitor, cerul albastru era pătat cu nori albi, mari şi mişcători, răsăriţi din Atlantic. Soarele apărea şi dispărea printre nori, iar în timpul dimineţii fluxul inundase treptat estuarul, strecurându-se printre nisipuri, umplând adânciturile şi, în cele din urmă, pe la unsprezece, ajungând la digul de sub casă.

Phoebe plecase la control la spital, purtată în stil mare de ambulanţa locală. Pentru drum arborase altă pălărie, din velur negru, legată cu o eşarfă de mătase naturală şi îmi făcuse veselă semn cu mâna prin fereastra deschisă, de parcă ar fi plecat într-o călătorie. Pe la prânz trebuia să fie înapoi. Mă oferisem eu să pregătesc prânzul, dar Lily Tonkins, ocupată să dea cu aspiratorul, îmi spuse că pusese deja o bucată de miel la cuptor; aşa că am găsit un bloc de desen şi o bucată de cărbune pentru schiţe, am şterpelit un măr din fructieră şi am ieşit afară.

Acum era unsprezece şi stăteam pe povârnişul acoperit de iarbă de deasupra digului; valurile umflate de vânt aruncau reflexe orbitoare, iar aerul proaspăt al dimineţii era străbătut de strigătele pescăruşilor. Făcusem o schiţă din câteva linii, încercând să redau bărcile de pescuit abandonate, cu lanţurile şi ancorele rupte şi catargele goale, străpungând cerul. În timp ce completam detaliile unui tambuchi ros de vreme, am auzit trenul de dimineaţă de la Porthkerris trecând prin spatele casei, apropiindu-se de mica haltă de la marginea plajei. Era un tren micuţ, care circula din când în când. După câteva clipe, scoase un fluierat şi se puse din nou în mişcare, urmărind curba liniei ferate şi dispărând din vedere.

Eram atât de absorbită de perspective, încât nu mi-am dat scama prea bine ce se întâmplă în jur, dar, când mi-am

ridicat din nou privirea, pentru a studia chila unei şalupe trase la ţărm, am văzut cu coada ochiului ceva mişcându-se. M-am uitat şi am văzut o figură solitară venind spre mine. Se apropia din direcţia gării şi am presupus că sosise chiar atunci, cu acel tren, traversase calea ferată şi urmaşe linia dezafectată. Nu era nimic neobişnuit în asta. Oamenii luau de obicei trenul de la Porthkerris la Penmarron şi se întorceau apoi pe jos la Porthkerris, urmând cărarea ce ducea pe o distanţă de trei mile şi mai bine de-a lungul muchiei falezei.

Mi-am pierdut dintr-odată interesul pentru desen. Am lăsat jos blocul, mi-am luat mărul şi am început să-l mănânc. Priveam la străin cum se apropia. Era un bărbat înalt, cu picioarele lungi şi un mers uşor, săltat. Hainele lui se vedeau la început ca o pată de albastru şi alb, dar, în timp ce se apropia, am văzut că purta pantaloni de dril şi o cămaşă decolorată, iar deasupra, o jachetă albă împletită, de felul celor pe care le aduce lumea din vacanţele petrecute în Irlanda. Jacheta îi flutura în vânt, iar în jurul gâtului avea înnodată o batistă roşu cu alb, ca de ţigan. Pe cap nu purta nimic; avea părul negru. Deşi nu părea să se grăbească, mergea cu paşi mari.

Mi-am zis că arată ca un om care ştie încotro merge. Acum ajunsese la capătul digului. Aici se opri şi scrută apa, care strălucea orbitor, punându-şi mâna streaşină la ochi. După un moment, porni din nou şi abia atunci mă observă, stând în iarba înaltă, mâncându-mi mărul şi uitându-mă la el.

Am crezut că va trece pe lângă mine, aruncându-mi un „bună dimineaţa” formal, dar când ajunse în dreptul meu, se opri cu spatele la apa şi mâinile în buzunarele jachetei mari, ţinându-şi capul dat pe spate. O pală de vânt îi zburli părul negru.

— Bună, spuse.

Avea o voce de băiat şi o atitudine tinerească, dar faţa lui prelungă şi smeadă nu era copilărească; avea riduri adânci în jurul gurii şi al ochilor.

— Bună.

— Ce dimineaţă frumoasă.

— Nu-i aşa?

Mi-am terminat mărul şi am azvârlit cotorul. Un pescăruş se năpusti imediat asupra lui şi-l înhăţă pentru a-l ciuguli într-un loc ferit.

— Tocmai m-am dat jos din tren.

— Am presupus. Te întorci pe jos la Porthkerris?

— Drept să-ţi spun, nu, răspunse şi începu să escaladeze povârnişul, alegându-şi drumul printre pâlcurile de rugi şi ferigi. Când ajunse lângă mine, se lăsă să cadă, întinzându-şi picioarele lungi şi osoase. Am văzut că pantofii săi vechi, de pânză, erau găuriţi în dreptul degetelor; căldura soarelui făcea ca jacheta lui să miroasă a oaie, de parcă ar fi fost împletită direct dintr-un caier.

— Poţi s-o iei printre coline, dacă vrei.

— A, dar poate că nu vreau.

Se uita pe furiş la blocul meu de desen şi, înainte să-l pot opri, îl ridică.

— E frumos.

Nu-mi place să se uite cineva la ce lucrez, în special când nici măcar nu e gata.

— E doar o mâzgăliturã.

— Deloc.

Examină desenul încă un moment şi apoi îl lăsă jos, fără alte comentarii. Îmi spuse:

— E de-a dreptul fascinant să priveşti fluxul. Asta făceai?

— Da, de jumătate de oră.

Pipăi prin buzunarul său încăpător şi scoase un pachet plat de trabucuri, o cutie de chibrituri şi un volum broşat cu colţurile îndoite, citit şi răscitit. Îmi stârni interesul, văzând că era *Pieritorul Cornwall*[1], de Daphné du Maurier. Pe cutia de chibrituri scria Castle Hotel, Porthkerris. Mă simţeam ca un detectiv, de parcă ştiam deja o mulţime de lucruri despre el.

Alese un trabuc şi îl aprinse. Avea mâini frumoase, lungi şi fine, cu degete spatulate. La o mână purta un ceas ieftin, obişnuit, iar la cealaltă, un lanţ cu zale de aur, care părea

[1] *Vanishing Cornwall,* eseu scris in 1966 de celebra romancieră

foarte vechi şi greu.

În timp ce îşi punea chibriturile şi trabucurile la loc în buzunar, i-am spus:

— Stai la Castle?

Ridică privirea surprins şi zâmbi.

— Cum ai ghicit?

— Am dedus: chibriturile, vederea ageră.

— Bineînţeles. Ce prost sunt. Stau acolo de astă-noapte. Stau – e un fel de-a spune. Am sosit ieri de la Londra.

— Şi eu la fel. Am venit cu trenul.

— Mi-ar fi plăcut şi mie să vin cu trenul. Pe mine m-a luat cineva cu maşina. Nu suport să conduc. Urăsc maşinile. Prefer să stau şi să mă uit pe fereastră sau să citesc o carte. Mi se pare infinit mai civilizat.

Se aşeză într-o poziţie mai confortabilă, sprijinindu-se într-un cot.

— Eşti în vacanţă sau locuieşti aici?

— Sunt aici doar pentru un timp.

— În sat?

— Da, de fapt chiar aici.

— Ce-nseamnă chiar aici?

— În casa aia de sus.

— Holly Cottage! – Începu să râdă. Stai la Phoebe?

— O ştii pe Phoebe?

— Bineînţeles că o ştiu, de-aia sunt aici: ca s-o văd.

— Ei, n-o s-o poţi găsi chiar acum, pentru că e plecată la spital cu ambulanţa.

Făcu o faţă îngrozită.

— Stai liniştit, nu e nimic grav. Şi-a rupt mâna, i-au pus-o în ghips, iar doctorul voia să-i facă un control.

— Ei, m-ai liniştit. Se simte bine?

— Sigur că da. O să se întoarcă la prânz.

— Dar tu cine eşti? Vreo soră sau una dintre veşnicele ei studente?

— Nu. Sunt o veşnică nepoată.

— Nu cumva eşti Prue?

— Ba da, mă încruntai, dar tu cine eşti?

— Daniel Cassens.

— Dar eşti în Mexic! i-am ripostat eu în mod ridicol.

— Mexic? N-am fost în viaţa mea în Mexic.

— Phoebe spune că eşti probabil în Mexic sau cine ştie unde.

— Drăguţ din partea ei. De fapt, am fost în Insulele Virgine, cu o barcă, împreună cu nişte prieteni americani, apoi cineva a zis că o să fie un uragan, aşa încât am hotărât că era timpul s-o şterg. Cum am ajuns la New York, au început să mă bombardeze imediat telegrame de la Peter Chastal, în care îmi spunea că trebuie să vin la Londra, la vernisajul expoziţiei pe care a deschis-o pentru mine.

— Ştiu. Vezi, eu lucrez pentru Marcus Bernstein. Suntem practic uşă în uşă cu Peter Chastal. Am citit articolele despre expoziţia ta. Cred că ai succesul asigurat. Şi Phoebe a citit articolele. A fost teribil de emoţionată.

— Cred.

— Ai fost la vernisaj?

— Da. Până la urmă, am fost. Am cedat în ultimul moment şi am luat avionul.

— De ce ai ezitat atâta? Cei mai mulţi n-ar fi lipsit pentru nimic în lume. Atâta şampanie şi adulaţie.

— Urăsc propriile mele expoziţii. E cea mai înspăimântătoare formă de expunere; ca şi cum ţi-ai etala propriii copii. Toţi ochii ăia care se holbează... Mă îmbolnăveşte de-a dreptul treaba asta.

L-am înţeles.

— Te-ai dus însă?

— Da, am trecut pe-acolo, dar eram deghizat – ochelari negri şi o pălărie sub care să mă ascund. Arătam ca un fel de spion nebun. Am stat doar o jumătate de oră, apoi am prins un moment când Peter nu era atent, m-am strecurat afară şi m-am dus într-o cârciumă, încercând să mă hotărăsc ce să fac. Am intrat în vorbă cu un tip, i-am făcut cinste cu o bere şi mi-a zis că pleacă cu maşina în Cornwall, aşa că l-am convins să mă ia şi pe mine. Am ajuns azi-noapte.

— De ce n-ai venit să stai la Phoebe?

I-am pus întrebarea fără să mă gândesc şi imediat mi-am dorit să n-o fi făcut. Se uită în altă parte, smulse un smoc de iarbă şi lăsă vântul să-i zboare firele dintre degete.

— Nu ştiu, spuse într-un târziu. Din atâtea motive... Unele superioare, altele nu.

— Ştii că ai fi fost binevenit.

— Da, ştiu, dar a trecut mult timp. Sunt unsprezece ani de când n-am mai fost pe aici. Chips trăia pe atunci.

— Ai lucrat cu el, nu-i aşa?

— Da, un an. Eram în America atunci când a murit. Sus, în Sonoma Valley, în California de Nord. Stăteam la nişte cunoştinţe de-ale mele, care aveau o vie. A trecut mult timp până să ajungă la mine scrisoarea de la Phoebe, şi-mi amintesc că m-am gândit că dacă n-ai afla despre moartea celor dragi, aceştia ar trăi veşnic. Am crezut atunci că n-o să mă mai pot întoarce niciodată în Cornwall, dar moartea face parte din viaţă. Am învăţat şi asta, numai că pe atunci nu ştiam.

Mi-a venit în minte caruselul pe care mi-l făcuse Chips dintr-un gramofon vechi; mi i-am amintit pe el şi pe Phoebe râzând împreună... mirosul pipei sale.

— Şi eu l-am iubit.

— Toată lumea l-a iubit. Era un om atât de bun. Am studiat sculptura cu el, dar am învăţat de la Chips şi o mulţime de lucruri despre viaţa, ceea ce e infinit mai important când ai douăzeci de ani. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl şi asta m-a făcut întotdeauna să mă simt altul decât ceilalţi. Chips a umplut acel gol. Mi-a dat în mare măsură simţul identităţii.

Ştiam ce voia să spună, pentru ca exact aşa simţeam eu în legătură cu Phoebe.

— În timp ce veneam ieri de la Londra, am tot meditat; mă întrebam dacă fac ce trebuie. Nu-i întotdeauna cel mai înţelept lucru să te întorci acolo unde ţi-ai petrecut tinereţea şi ţi-ai făurit visele sau ambiţiile.

— Nu şi dacă visele şi ambiţiile ţi se împlinesc. Iar ţie ţi s-au împlinit. Expoziţia a dovedit-o. Nu cred să mai fi rămas vreun tablou nevândut...

— Poate că simt nevoia să fiu nesigur de mine însumi.

— Nu poţi să le ai pe toate.

Am rămas tăcuţi. Era amiaza acum, iar soarele încălzea foarte tare. Auzeam briza şuierând şi clipocitul apei lovindu-se de dig. Dinspre şoseaua îndepărtată care traversa estuarul inundat de flux, venea zumzetul maşinilor. Câţiva pescăruşi se luptau deasupra unei bucăţi de peşte putred.

— Ştii, îmi spuse, odată, cu multe secole înainte de Cristos, în epoca bronzului, estuarul ăsta era un râu. Negustorii veneau de pe îndepărtatele ţărmuri ale Mediteranei, ocoleau Lizard şi Lands End cu corăbiile încărcate până la bord de toate comorile Levantului.

— Am citit şi eu *Pieritorul Cornwall,* i-am spus zâmbind.

— E ca o vrajă.

Deschise cartea la o pagină care fusese mult studiată şi citi cu voce tare:

> „Imaginaţia celui care astăzi stă ghemuit între dunele de nisip şi smocurile de iarbă, privind înspre locul unde se varsă râurile, poate lua un curs tumultuos, zugrăvind linie cu linie vasele cu prora înaltă şi fundul plat, atât de viu colorate, care înaintează spre râu odată cu fluxul cu pânzele la traversă”.

Închise cartea.

— Aş vrea să pot percepe realitatea în felul ăsta, continuă el, dar nu reuşesc. Nu pot vedea decât aici şi acum şi nu pot decât să încerc să pictez lucrurile aşa cum îmi apar.

— Iei cartea asta cu tine peste tot?

— Nu, am găsit-o într-un magazin din New York. Când am citit-o prima oară, am ştiut că, într-o bună zi, va trebui să mă întorc în Cornwall. Ţinutul ăsta nu te părăseşte niciodată. E ca un magnet. Simţi că trebuie să te întorci.

— Dar de ce ai ales tocmai Castle Hotel?

Daniel mă privi amuzat.

— De ce întrebi, nu crezi că mi se potriveşte?

Mi-au trecut prin minte americanii bogaţi, jucătorii de golf, doamnele lor jucând bridge, orchestra de bonton de la ora ceaiului.

— Nu chiar, i-am răspuns.

— Ştiu, râse el, a fost o alegere cam deplasată, dar era singurul hotel de care mi-aduceam aminte şi eram obosit. Obosit de avioane în întârziere, obosit de Londra, obosit de toate. Voiam să mă bag într-un pat uriaş şi să dorm o săptămână întreagă. Dar când m-am trezit azi-dimineaţă, nu mă mai simţeam obosit. M-am gândit la Chips şi am ştiut că tot ce-mi doream era să vin să o văd din nou pe Phoebe. Aşa că am mers pe jos până la gară şi am luat trenul. Apoi m-am dat jos şi te-am întâlnit pe tine.

— Iar acum, i-am spus, ne întoarcem împreună acasă şi ai să rămâi la masă. Avem o sticlă de vin în frigider şi Lily Tonkins a pus o bucată de miel la cuptor.

— Lily Tonkins? Tot mai vine?

— Ea are grijă de casă şi se ocupă şi de gătit.

— Uitasem de Lily.

Mai ridică blocul de desen încă o dată, dar acum lucrul acesta nu mă deranja.

— Ştii, îmi spuse, nu eşti numai extraordinar de drăguţă, ci şi foarte talentată.

M-am hotărât să ignor remarca despre cum arăt.

— Nu sunt talentată. Ăsta-i şi motivul pentru care lucrez pentru Marcus Bernstein. Am descoperit lovindu-mă cu capul de pragul de sus că n-am nicio speranţă să-mi câştig existenţa prin artă.

— Foarte înţelept din partea ta, spuse Daniel Cassens, atât de puţini fac asta...

Am urcat împreună, cu soarele în spate, panta dealului. Am deschis poarta de lemn din gardul viu, iar el o luă înaintea mea, cu precauţie, ca un câine care îşi adulmecă drumul într-un teritoriu ce-i fusese odată cunoscut. Am închis poarta. Stătea, uitându-se în sus la faţada casei, iar eu priveam la

rândul meu şi încercam s-o văd cu ochii lui, după trecerea a unsprezece ani. Mi se părea aşa cum o ştiam dintotdeauna: ferestrele gotice ascuţite, uşa dinspre grădină deschisă spre terasa de cărămidă şi spre căldura dimineţii. În ghivecele de lut încă se mai deschideau muşcate, iar scaunele de grădină şubrede nu fuseseră încă strânse pentru iarnă.

Am străbătut panta lină a pajiştii, apoi eu am intrat prima în casă.

— Phoebe?

Am deschis uşa bucătăriei, de unde venea un miros delicios de friptură de miel. Lily Tonkins stătea la masa de bucătărie. Toca nişte izmă, dar se opri când mă văzu.

— S-a întors de vreo cinci minute. S-a dus să-și schimbe pantofii.

— Am adus un invitat la masă. Am făcut bine?

— Întotdeauna e mâncare destulă. E cumva un prieten de-al tău?

Daniel apăru la vedere, din spatele meu.

— Eu sunt, Lily, Daniel Cassens.

Lily rămase cu gura căscată.

— Sfinte Sisoe!

Lăsă jos cuţitul de bucătărie şi îşi duse mâna la pieptul său slab, sugerând un stop cardiac.

— Ia te uită! Eşti chiar tu? Parcă ai veni dintr-un trecut de mult apus! Daniel Cassens... Trebuie să fie aproape doisprezece ani de-atunci. Ce cauţi aici?

— Am venit să te văd, răspunse el.

Se îndreptă spre ea, ocolind masa, şi o sărută pe obraz. Lily râse răguşit şi se înroşi.

— Ticălosule! Ai venit iar pe capul nostru. Stai să vezi când o să pună domnişoara Shackleton ochii pe tine! Crezurăm că uitai de tot de noi.

Cei din Cornwall amestecă frecvent persoanele, dar Lily o făcea doar când era emoţionată. Vocea ei trăda acum acest lucru.

— Ştiai că şi-a rupt mâna, sărăcuţa? Toată ziulica a stat la spital, dar doctorul a zis că se face bine. Stai puţin, s-o strig.

Ieşi în hol şi am auzit-o cum o striga pe domnişoara Shackleton să vină jos repede, pentru că o aştepta o surpriză nemaipomenită.

Daniel o urmă, dar eu am rămas în bucătărie. Dintr-un motiv oarecare, simţeam că dacă aş fi fost de faţă, aş fi izbucnit probabil în plâns. Aşa stând lucrurile, Phoebe fu cea care plânse. N-o mai văzusem plângând până atunci, dar erau lacrimi de bucurie, care se uscară într-o clipă. Apoi ne-am strâns cu toţii în bucătărie; eu am luat vinul din frigider, Lily uită de tăiatul izmei şi se duse să caute pahare, iar acea întâlnire oarecum întâmplătoare se transformă într-o sărbătoare nemaipomenită.

Daniel rămase toată după-amiaza. Ziua care începuse atât de strălucitor deveni mohorâtă, cu nori joşi ce apăreau brusc din mare, împinşi de vânt. Plouase torenţial şi se lăsase frigul, dar nouă nu ne păsa de nimic, stând înăuntru lângă foc. Orele zburau una după alta, în timp ce Phoebe şi Daniel depănau amintiri sau povesteau tot ce li se mai întâmplase între timp.

Nu prea aveam nimic de adăugat la conversaţie, dar nu avea importanţă. Mă bucuram să ascult pur şi simplu, nu doar pentru că-mi dădeam seama că ţin la aceşti doi oameni, dar şi pentru că tot ceea ce discutau avea importanţă pentru mine şi pentru profesia mea. Îl cunoşteam pe pictorul cutare, auzisem despre expoziţia cutare, văzusem portretul cutare. Phoebe vorbea despre un oarecare Lewis Falcon, care locuia în prezent într-o casă de lângă Lanyon; îmi aduceam aminte de el, pentru că avusese o expoziţie la Marcus Bernstein, în urmă cu un an şi ceva.

Apoi am vorbit despre Chips, de parcă n-am fi vorbit despre o persoană care murise cu şase ani în urmă, ci despre cineva care ar fi putut să intre în orice clipă în camera luminată de focul din cămin, să se afunde în fotoliul său vechi şi să ia parte la discuţie.

Într-un sfârşit, ajunseră să vorbească despre munca lui Phoebe. Daniel voia să ştie la ce mai lucra Phoebe acum, iar

ea râse în stilul ei autocritic, spunând că nu avea nimic de arătat acum, dar recunoscu, la insistenţele noastre, că existau câteva pânze pe care le terminase anul trecut, în timpul vacanţei din Dordogne, dar nu apucase niciodată să le pună în ordine. Acum se aflau în atelierul lui Chips, aşezate la întâmplare şi acoperite de praf. Daniel se ridică imediat în picioare şi ceru să le vadă, aşa că Phoebe căută cheia atelierului, îşi trase un impermeabil pe ea şi apoi ieşiră împreună, mergând pe cărarea de cărămidă, să le caute.

Nu i-am însoţit în această expediţie. Era patru şi jumătate, şi Lily Tonkins plecase acasă, aşa că, după ce am adunat ceştile de cafea şi le-am spălat, am pregătit o tavă pentru ceai, am găsit o prăjitură cu fructe în bucătărie şi am luat ceainicul gol, să-l umplu la chiuvetă.

În bucătăria lui Phoebe, chiuveta se afla sub fereastră, ceea ce era foarte plăcut, pentru că în timp ce spălai vasele puteai să te bucuri de priveliştea de-afară. Dar acum, această priveliştе era înecată într-o ploaie care înceţoşa totul. Norii erau la mică înălţime, reflectându-şi umbrele plumburii în nisipurile ude ale estuarului. Flux, reflux... Acestea construiau un tipar al timpului, ca minutarele unui ceas, măsurând viaţa.

Eram într-o pasă filosofică, paşnică. Şi dintr-odată, m-am simţit foarte fericită. Această fericire mă luă pe neaşteptate, aşa cum mi se întâmpla câteodată cu bucuriile fără de seamăn ale copilăriei. M-am uitat în jur, de parcă sursa acestei euforii nejustificate ar fi putut fi văzută, pipăită, amintită. Vedeam totul cu o intensă şi extraordinară percepţie, în bucătăria familiară, încât fiecare lucru obişnuit şi umil părea atrăgător şi frumos în acelaşi timp. Fibra mesei uzate, culorile strălucitoare ale vaselor din bufet, un coş cu legume, simetria ceştilor şi cratiţelor.

M-am gândit la Daniel şi la Phoebe, cotrobăind împreună în atelierul vechi şi prăfuit al lui Chips. Eram bucuroasă că nu mă dusesem cu ei. Îl plăceam. Îmi plăceau mâinile lui frumoase, vocea vioaie şi ochii săi negri, dar era totuşi ceva tulburător în el, iar eu nu eram sigură că doream să fiu tulburată.

„Nu eşti numai extraordinar de drăguţă, ci şi foarte talentată”, îmi spusese el.

Nu eram obişnuită să mi se spună că sunt drăguţă. Părul meu lung şi drept era prea deschis la culoare, gura prea mare, nasul cârn. Nici măcar lui Nigel Gordon, care – după părerea mamei mele – era îndrăgostit de mine, nu i se întâmplase să-mi spună că sunt drăguţă. Atrăgătoare, poate, sau frapantă, dar niciodată drăguţă. M-am întrebat dacă Daniel era căsătorit şi apoi am râs în sinea mea. Succesiunea gândurilor mele era atât de chinuitor de evidentă, în plus aceasta ar fi fost exact întrebarea pe care mi-ar fi pus-o mama. Ridicolul ideii rupse vraja acelui moment extraordinar de percepţie. Bucătăria lui Phoebe îşi recăpătă aspectul ei obişnuit, lumesc; lăsată în ordine de Lily Tonkins, înainte să-şi pună basmaua şi să se întoarcă acasă cu bicicleta ca să pregătească ceaiul pentru bărbatul ei.

După ceai, Daniel îşi trase manşeta, se uită la ceas şi spuse că trebuie să plece.

— Aş fi vrut să stai aici, spuse Phoebe. De ce să nu te întorci aici? Ia-ţi lucrurile şi întoarce-te la noi.

Dar el spuse că nu.

— Lily Tonkins are şi-aşa destule pe cap cu voi două.

— O să te mai vedem? Stai mai mult?

Daniel se ridică în picioare.

— O zi, două oricum.

Suna vag.

— O să mai vin să vă văd.

— Cum ai să ajungi înapoi la Porthkerris?

— Probabil că e vreun autobuz...

— Te duc eu cu maşina lui Phoebe, i-am spus. Până la staţia de autobuz e o milă. Afară plouă şi o să te uzi până la piele.

— Nu te superi?

— Bineînţeles că nu mă supăr.

Îşi luă la revedere de la Phoebe, apoi am ieşit afară şi ne-

am urcat în maşina ei veche şi hârbuită. Am dat înapoi cu grijă la ieşirea din garaj şi am plecat lăsând în urma noastră Holly Cottage, cu silueta lui Phoebe înconjurată de lumină în cadrul uşii, făcându-ne semn cu mâna sănătoasă şi urându-ne drum bun, de parcă am fi pornit în vreun raliu-maraton.

Am urcat cu uşurinţă dealul, prin perdeaua de ploaie, trecând pe lângă clubul de golf şi intrând apoi în drumul principal.

— Conduci foarte bine, spuse el admirativ.

— Dar şi tu ştii să conduci, nu? Oricine ştie să conducă o maşină.

— Da, ştiu să conduc, dar pur şi simplu nu suport. Sunt complet pe din afară în privinţa mecanicii.

— N-ai avut niciodată maşină?

— A trebuit să am una în America. Toată lumea are maşină în America, dar niciodată nu m-am simţit bine în ea. Am cumpărat-o de ocazie. Era enormă, lungă cât un autobuz, cu un radiator ca o muzicuţă şi nişte faruri imense şi ţevi de eşapament ca nişte simboluri falice. Avea şi cutie de viteze automată, ferestre acţionate electric şi un soi de carburator cu supraalimentare. Eram terorizat de ea. După trei ani, în sfârşit, am vândut-o, dar până atunci abia reuşiseam să învăţ cum să umblu cu încălzitorul.

Am început să râd. Mi-am amintit-o dintr-odată pe Phoebe spunând că atunci când te aşezi la casa ta cu un bărbat, esenţial este să te facă să râzi. E drept că Nigel nu mă făcuse vreodată să râd cine ştie ce; pe de altă parte, era un vrăjitor în materie de maşini şi îşi petrecea în bună parte timpul liber ori cu capul sub capota MG-ului său, ori se întindea dedesubtul lui, ieşindu-i afară doar picioarele, iar conversaţia reducându-se la a cere o cheie franceză mai mare.

— Nu poţi să le ai pe toate, i-am spus încurajator. Dacă eşti un artist bun, ar fi prea mult să vrei să fii şi un bun mecanic.

— Ăsta e lucrul cel mai formidabil la Phoebe. Pictează minunat. Ar fi putut să-şi facă un nume, dacă nu şi-ar fi subjugat talentul ca să-i construiască un cămin lui Chips... şi tuturor studenţilor rătăciţi ca mine, care au trăit şi au lucrat

cu ei şi au învăţat atât de mult de la ei. Holly Cottage a fost un fel de refugiu pentru foarte mulţi artişti tineri şi zbuciumaţi. Găseau întotdeauna mese îmbelşugate, ordine şi curăţenie, şi căldură. Nu poţi uita niciodată genul ăsta de siguranţă şi confort. Îţi insuflă dorinţa de trai bun – bun în adevăratul sens al cuvântului – pentru tot restul vieţii.

Era o satisfacţie extraordinară să aud pe altcineva rostind cu voce tare ceea ce am simţit întotdeauna față de Phoebe, dar nu am fost nicicând în stare să exprim în cuvinte.

— Suntem la fel, tu şi cu mine, i-am spus. Când eram copil, singurele momente când plângeam, au fost acelea când trebuia să-mi iau la revedere de la Phoebe şi să mă urc în tren ca să mă întorc la Londra. Şi totuşi, o dată ce ajungeam din nou acasă la mama, unde mă aştepta camera mea cu toate lucrurile mele, mă simţeam bine, şi până a doua zi, eram din nou cât se poate de fericită, în elementul meu, lipită de telefon ca să-mi sun toate prietenele.

— Lacrimile erau rezultatul direct al nesiguranţei generate de două lumi diferite, care se ating. Nimic nu te face mai nefericit.

Am reflectat la ceea ce-mi spusese. Părea adevărat.

— Cred că da, i-am răspuns.

— Drept să-ţi spun, nu pot să mi te închipui altfel decât ca pe o fetiţă fericită.

— Da, am fost fericită. Părinţii mei erau divorţaţi, dar amândoi erau oameni înţelepţi şi inteligenţi, şi totul s-a întâmplat când eram foarte mică, aşa încât nu mi-a rămas ceea ce s-ar numi o rană deschisă.

— Ai avut noroc.

— Da, am fost întotdeauna un copil iubit şi dorit. Nu poţi să-ţi doreşti mai mult decât atât în copilărie.

Acum, drumul mergea în pantă şi cotea spre Porthkerris. În negura serii, luminile portului scânteiau, departe, sub noi. Am trecut porţile de la Castle Hotel şi am luat-o pe drumul şerpuil, străjuit de stejari. Drumul traversa un spaţiu deschis, cu terenuri de tenis şi zone de verdeaţă; în faţa hotelului se afla o esplanadă acoperită cu pietriş. Lumina strălucea prin

ferestre şi prin geamurile uşii turnante. Am parcat între un Porsche şi un Jaguar, am tras frâna de mână şi am oprit motorul.

— Nu pot să nu mă simt puţin stânjenită. Ştii, n-am mai fost niciodată aici. N-a fost nimeni destul de bogat să mă invite.

— Hai să intrăm, îţi fac cinste.

— Nu sunt îmbrăcată potrivit.

— Nici eu. Hai! spuse el deschizând portiera.

Am lăsat maşina acolo, care arăta prăfuită şi abandonată, între vecinele sale aristocrate. Daniel intră primul prin uşa turnantă. Înăuntru era îngrozitor de cald, cu covoare groase şi un miros de parfum bun. Fiind perioada de acalmie dintre ceai şi cocteil, nu era prea multă lume în jur; doar un bărbat, în costum de golf, citind *Financial Times,* şi un cuplu în vârstă, uitându-se la televizor. Portarul ne aruncă o privire rece, apoi îl recunoscu pe Daniel şi îşi schimbă expresia imediat.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara, răspunse Daniel şi o luă direct spre bar.

Cât despre mine, era prima mea vizită la Castle Hotel şi voiam să zăbovesc şi să inspectez locurile. Aici – o cameră de corespondenţă; dincolo – văzut prin deschiderea unei uşi duble – un apartament supraîncălzit, supratapisat, aranjat pentru jocuri de cărţi. Înăuntru, lângă foc, stăteau patru doamne, în jurul unei mese de bridge. Ceva mi-a atras atenţia şi m-am oprit un moment; scena îmi amintea atât de mult de o piesă din anii treizeci. Simţeam că o mai văzusem undeva; draperiile lungi de brocart, scaunele tapisate cu creton, aranjamentele florale elaborate.

Chiar şi doamnele purtau îmbrăcămintea corespunzătoare: jachete de caşmir, şiraguri de perle veritabile. Una fuma o ţigară pusă într-un portţigaret lung de fildeş.

— Doi fără atu.

— Prue!

Daniel, nerăbdător, tăcuse cale întoarsă ca să mă zorească.

— Hai odată!

Eram gata să-l urmez, când doamna care stătea cu faţa spre mine, la masa de joc, ridică privirea. Ochii ni se întâlniră. Nu o recunoscusem imediat, dar mi-am dat seama că stăteam faţă în faţă cu doamna Tolliver.

— Prue!

Arăta cu politeţe că-i făcea plăcere să mă vadă, deşi era greu de crezut.

— Ce surpriză!

— Bună seara, doamnă Tolliver.

— Ce faci pe aici?

Nu voiam să mă duc să stau de vorbă cu ele, dar, dată fiind situaţia, nu-mi venea nimic altceva în minte.

— Eu... tocmai mă uitam prin jur. N-am mai fost niciodată aici.

Am păşit în cameră şi celelalte doamne mă priviră, zâmbitoare, pe deasupra cărţilor de joc, nescăpând niciun detaliu al părului meu răvăşit de vânt, al puloverului meu vechi, al pantalonilor decoloraţi.

Doamna Tolliver îşi puse jos cărţile şi mă prezentă prietenelor sale.

— ...Prue Shackleton. Cred că o cunoaşteţi pe Phoebe Shackleton, care locuieşte la Penmarron. Prue este nepoata ei...

— A, da, ce drăguţ, spuseră doamnele, pe voci diferite, evident nerăbdătoare să se întoarcă la jocul lor.

— Prue a fost atât de drăguţă cu Charlotte, ieri! Au călătorit împreună cu trenul, de la Londra.

Doamnele zâmbiră din nou, aprobator. Mi-am dat seama, cu oarecare spaimă, că nu mă gândisem la Charlotte toată ziua. Asta m-a făcut să mă simt vinovată într-un fel, iar vina nu era deloc atenuată de vederea doamnei Tolliver, stând acolo în elementul ei şi jucând bridge.

— Unde e Charlotte? am întrebat.

— Acasă, cu doamna Curnow.

— Se simte bine?

Doamna Tolliver mă fixă cu o privire rece.

— Există vreun motiv pentru care ar trebui să nu se simtă bine?

Întrebarea ei mă surprinse.

— Nu... niciun motiv. I-am prins privirea. Doar că în tren era foarte tăcută.

— Întotdeauna e tăcută. N-a avut niciodată prea mult de spus. Cum ai găsit-o pe Phoebe? N-o supără mâna ruptă? Mă bucur. E cu tine acum?

— Nu, am condus doar pe cineva... Stă aici...

Atunci mi-am adus aminte de Daniel, stând în spatele meu, şi m-am întors încurcată spre el ca să-l introduc în „conversaţia" noastră şi să-l prezint doamnei Tolliver.

— Daniel, ţi-o prezint pe doamna...

Dar el nu era în spatele meu. Am văzut doar uşile deschise şi, dincolo de ele, foaierul gol.

— Prietenul tău ne-a aruncat o privire şi a plecat, remarcă una din partenerele doamnei Tolliver.

M-am întors şi le-am văzut râzând, de parcă ar fi fost o glumă. Am zâmbit şi eu.

— Ce prostie! Credeam că e aici.

Doamna Tolliver îşi ridică încă o dată cărţile de joc şi le aranjă într-un evantai perfect.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, spuse ea.

M-am pomenit roşind fără motiv. M-am scuzat, le-am spus la revedere şi am plecat.

Ajungând înapoi în foaier, am început să-l caut pe Daniel. Nu era nici urmă de el, dar am văzut firma luminată a barului şi m-am îndreptat într-acolo. Şi l-am găsit, figură solitară, stând pe un taburet înalt, cu spatele la mine.

Eram indignată.

— De ce ai plecat în felul ăsta?

— Patru cucoane jucând bridge nu sunt tocmai pe gustul meu.

— Nici al meu. Dar câteodată, trebuie să schimbi câteva cuvinte cu cineva. M-am simţit foarte prost. Mă pregăteam să te prezint şi tu ai dispărut ca în ceaţă. Era doamna Tolliver, din Penmarron.

— Ştiu. Bei ceva?

— Dacă ştiai că e doamna Tolliver, a fost şi mai urât din partea ta.

— Vorbeşti ca un autor de manuale de protocol. Ce mă interesează pe mine doamna Tolliver? Nu, nu-mi spune; nu vreau să ştiu. Acum beau whisky. Tu ce vrei să bei?

— Nu ştiu dacă vreau să beau.

Mă simţeam încă iritată.

— Credeam că ai venit aici ca să bem ceva.

— Bine. M-am căţărat pe taburet lângă el. O să iau o bere.

Comandă el pentru mine. Apoi am aşteptat în tăcere. În spatele barului, pe peretele rafturilor cu sticle, era o oglindă de unde ne priveau imaginile noastre reflectate. Daniel scoase un trabuc şi îl aprinse, iar barmanul îmi aduse berea şi făcu nişte remarci despre vreme, apoi ne dădu o farfurie cu alune. Când se duse din nou la celălalt capăt al tejghelei, Daniel spuse:

— Bine, îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că am insultat-o pe doamna Tolliver şi pentru că am fost scârbos cu tine. De fapt, sunt un tip cam scârbos. E bine de ştiut asta înainte să legăm o prietenie pe viaţă. Se uită la mine şi zâmbi.

— N-ai reuşit s-o insulţi, am adăugat cu regret. Drept să-ţi spun, nici mie nu-mi place prea mult.

— Cum de eşti atât de apropiată de ea?

— Dacă vorbeşti cu cineva la o masă de bridge, nu înseamnă neapărat că există vreo apropiere.

— O cunoşti bine?

— Nu, mama mea obişnuia să joace bridge cu ea când veneam să stăm la Phoebe. În plus, ieri am venit cu trenul de la Londra împreună cu nepoţica ei, Charlotte Collis. Mama ei este Annabelle Tolliver. Fetiţa stătea lângă mine şi părea foarte tristă, aşa că am mers împreună la vagonul restaurant să luăm prânzul. A fost... – mă hotărâi să nu intru în detalii cu privire la situaţia lui Charlotte – o complicaţie, şi nu poate să mai stea deocamdată la internat, aşa că a venit pentru o

săptămână la doamna Tolliver. Phoebe zice că-i un copil singuratic; vine tot timpul la Holly Cottage, doar ca să aibă pe cineva cu care să vorbească.

Daniel îşi fuma trabucul în linişte. Nu spuse nimic. M-am întrebat dacă nu cumva îl plictiseam de moarte şi m-am uitat la el să văd dacă-şi înăbuşea căscatul cu politeţe. Dar nu era aşa. Stătea pur şi simplu cu cotul sprijinit de tejghea, uitându-se în jos. Profilul său nu trăda niciun sentiment. Din trabuc se ridica o volută parfumată de fum.

Am luat o înghiţitură din berea gustoasă şi rece.

— Doamna Tolliver nu prea voia ca Charlotte să stea la ea, din câte mi-a spus Phoebe. Nici măcar n-a venit s-o întâmpine la haltă, aşa că a trebuit să mergem împreună, cu taxiul domnului Thomas, şi acum o găsesc pe doamna Tolliver jucând bridge, în timp ce fetiţa stă acasă cu menajera. Nu cred că poate fi prea distractiv pentru Charlotte. Are doar zece ani. Ar trebui să fie cu copii de vârsta ei.

După puţin timp, Daniel răspunse:

— Da.

Apoi îşi stinse trabucul fumat pe jumătate, strivind mucul în scrumieră, aproape cu ură. Îşi termină băutura, puse jos paharul gol, se întoarse spre mine şi îmi zâmbi. Îmi spuse, în mod surprinzător:

— Pe mâine. Vii să luăm masa împreună?

N-am răspuns imediat. Mă luase prin surprindere.

— Bineînţeles, dacă Phoebe nu are nevoie de tine, continuă el repede, şi dacă poate să-ţi mai împrumute maşina.

— Cred că ar putea. Cred că n-ar avea nimic împotrivă.

— Atunci întreab-o când ajungi acasă.

— Bine. Să vin aici, la hotel?

— Nu, ne întâlnim la „Ship Inn”, în port la Porthkerris. O să luăm o gustărică şi un pahar cu bere şi, dacă e frumos, o să mergem să stăm pe dig, pretinzând că suntem turişti.

Am zâmbit.

— La ce oră?

Ridică din umeri.

— Pe la douăsprezece şi jumătate.

— S-a făcut. Douăsprezece şi jumătate.
Îmi făcea plăcere faptul că mă invitase.
— Bun, spuse el, termină-ţi berea şi te conduc la maşină.

Am ieşit prin uşa turnantă, împinşi în întunericul umed. Am ajuns la maşina lui Phoebe şi Daniel mi-a deschis portiera, dar, înainte să apuc să urc, i-am simţit mâna pe ceafă, întorcându-mi faţa către el, apoi mă sărută pe gură. Faţa lui era udă de ploaie şi, o clipă, am stat acolo, simţindu-i apăsarea rece a obrazului pe obrazul meu.

Ne-am spus noapte bună. Am condus buimăcită înapoi la Penmarron. Mă simţeam ca beată, deşi nu băusem mai mult de o jumătate de halbă de bere.

Explodam de nerăbdare să-i povestesc totul lui Phoebe şi să ne adâncim în discuţii lungi şi edificatoare despre Daniel, despre doamna Tolliver şi despre Charlotte. Dar când am ajuns înapoi la Holly Cottage, am surprins-o moţăind lângă foc. Când se trezi, mărturisi că este foarte obosită. Braţul o durea, ghipsul era greu şi avusese o zi lungă şi plină de emoţii. Arăta obosită, cu faţa subţire umbrită de borul pălăriei, aşa că i-am spus doar că Daniel mă invitase să luăm prânzul împreună a doua zi şi am întrebat-o dacă nu o încurca cu nimic şi dacă puteam să iau maşina. Era perfect de acord, după cum ştiam că va fi, aşa că ne-am dus la bucătărie şi i-am turnat un pahar de vin întăritor, apoi am prăjit nişte ouă pe care le-am mâncat în faţa focului.

După ce am terminat, deşi era doar opt şi jumătate, se hotărî să se ducă la culcare. Am ajutat-o să urce, am pus pătura electrică în priză şi am tras draperiile în faţa întunericului rece al serii. Când am lăsat-o aranjată confortabil în patul ei uriaş, citea o carte la lumina veiozei, dar închizând uşa şi coborând, am ştiut că va adormi foarte curând.

4

In dimineaţa următoare m-am sculat din pat înaintea ei şi m-am dus jos. Era prea devreme pentru Lily Tonkins, aşa că am aranjat o tavă cu micul dejun al lui Phoebe, am făcut cafea şi pâine prăjită şi m-am cărat cu toate sus. Se trezise deja şi privea pe fereastră la soarele care urca pe cer. Când mi-am făcut apariţia în cadrul uşii, şi-a întors capul pe pernă, a văzut tava şi, cu energia-i caracteristică, mi-a spus:

— Eşti complet idioată, Prue; ştii că nu iau niciodată micul dejun la pat.

— Ba astăzi o să-l iei.

Se ridică în capul oaselor; i-am aşezat tava pe genunchi, apoi am închis fereastra.

— Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Cred că o să plouă astăzi.

— Nu fi cobe. Nu ţi-ai adus şi tu o ceaşcă?

— Am crezut că vrei să fii lăsată în pace.

— Urăsc să fiu lăsată în pace. Îmi place să pălăvrăgesc la micul dejun. Du-te şi adu-ţi o ceaşcă. — Dădu la o parte capacul cafetierei şi se uită înăuntru. — Ai făcut cât pentru zece; trebuie să mă ajuţi s-o beau.

În pat, aproape singurul loc unde nu purta vreuna din pălăriile ei fanteziste, arăta altfel: feminină, mai bătrână poate, vulnerabilă. Părul des ca sârma era prins într-o coadă peste umăr, iar ea era înfăşurată într-un şal de lână. Părea aşezată atât de confortabil, că i-am spus:

— De ce n-ai sta în pat toată dimineaţa? Lily Tonkins se poate descurca foarte bine şi, de altfel, nu prea poţi s-o ajuţi cu o singură mână.

— Poate, spuse Phoebe, fără să se decidă pe loc. S-ar putea să fac cum zici. Acum fugi şi adu-ţi o ceaşcă înainte de-a se răci cafeaua.

Am luat nu numai o ceaşcă, ci şi un castronaş cu fulgi de

cereale şi i-am mâncat stând pe marginea patului mare, din pin sculptat, pe care Phoebe şi Chips îl împărţiseră timp de atâţia ani păcătoşi şi fericiţi. Îmi spusese odată că tot ce-i place cu adevărat în viaţă este ilegal, imoral sau îngraşă, după care râsese până la epuizare.

Cum-necum, se descurcaseră, ea şi Chips. Chiar şi în sătucul acesta mic, parohial, învinseseră furtuna inevitabilă de prejudecăţi printr-o puternică tărie de caracter, dublată de şarmul lor dezarmant. Îmi amintesc de Chips cum cânta la orga bisericii atunci când organistul avea gripă, şi pe Phoebe preocupată să coacă prăjituri imense, care creşteau numai într-o parte, pentru ceaiul organizaţiei de binefacere.

Îi păsa de toată lumea, cu toate acestea nu lua în seamă părerea nimănui. Mă uitam la ea cum mănâncă pâine prăjită şi dulceaţă. O iubeam. Îmi prinse privirea.

— Ce bine că iei masa cu Daniel, spuse ea. La ce oră vă întâlniţi?

— La douăsprezece şi jumătate la „Ship Inn” din Porthkerris. Dar nu mă duc dacă nu-mi promiţi că te descurci.

— Pentru Dumnezeu, nu sunt paralizată! Du-te. Numai că vreau să-mi spui tot când te întorci. Descriere cuvânt cu cuvânt.

Ochii îi străluciră jucăuş, iar colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet maliţios şi era atât de evident că se întorsese la starea ei firească, încât am început să-i povestesc ce se întâmplase cu o seară înainte şi despre întâlnirea cu doamna Tolliver.

— ...Şi a fost foarte stânjenitor, pentru că am crezut că Daniel e în spatele meu şi am spus o stupizenie de genul: „Aş vrea să vă prezint un prieten” – şi când m-am întors, nu mai era acolo. O ştersese spre bar.

— Doamna Tolliver l-a văzut?

— Habar n-am.

— Am rămas o clipă pe gânduri.

— Are vreo importanţă?

— Nuuu... spuse Phoebe.

— Phoebe, tu îmi ascunzi ceva, m-am încruntat eu la ea.

Îşi lăsă jos ceaşca de cafea şi aruncă o privire pierdută pe fereastră. După puţin, dădu din umeri şi spuse:

— Hmm, bine, nu cred că mai contează acum. Oricum, e aşa de mult de când s-a întâmplat. A curs multă apă pe râu în jos. Şi nici măcar atunci n-a fost aşa îngrozitor.

— Ce n-a fost îngrozitor?

— Hmm... Când Daniel stătea la noi – era şi el foarte tânăr – Annabelle Tolliver a venit de la Londra într-o vară să stea la maică-sa şi... mă rog... poţi să spui c-au avut un mic flirt. Un amantlâc, adăugă ea în speranţa că va suna puţin trivial.

Daniel şi Annabelle Tolliver. Am privit-o fix pe Phoebe.

— Vrei să spui că i-a plăcut Annabelle?

— „l-a plăcut”, râse ea înfundat, ce cuvânt demodat şi drăguţ! Ca „redingotă”. Nu mai poartă nimeni azi redingotă, oftă ea şi se întoarse la subiect. Nu, nu chiar. Dacă e să spunem adevărul, cred că mai degrabă Annabelle l-a plăcut pe Daniel.

— Dar trebuie să fi fost mult mai mare decât el.

— A, bineînţeles. Cel puţin cu opt ani.

— Şi căsătorită.

— Da, şi căsătorită! Dar ţi-am zis, asta nu conta niciodată pentru Annabelle. La vremea aceea avea şi un copil. Michael. Cred că băiatul avea vreo patru ani. Săracu’ copil, mi-amintesc că şi pe-atunci semăna aşa de bine cu taică-său!

— Dar... digresiunile fără de sfârşit ale lui Phoebe nu limpezeau cu nimic situaţia. Ce s-a „întâmplat”?

— O, Doamne, nu s-a întâmplat nimic! Se duceau împreună la petreceri, luau picnicuri pe plajă şi înotau. În vara aceea ea avea o maşină foarte elegantă, una decapotabilă; se plimbau cu ea peste tot şi erau foarte arătoşi împreună. Pur şi simplu îţi atrăgeau privirea. Ei, Prue, poţi să-ţi închipui...

Puteam. Chiar prea bine!

— Dar n-aş fi crezut că Daniel... m-am oprit. Nu mai eram sigură de ceea ce gândeam.

— N-ai fi crezut că Daniel e tipul sociabil. Poate că nici nu era, dar era un tânăr foarte atrăgător. În privinţa asta, încă mai e. Şi probabil că i-a gâdilat orgoliul s-o vadă atât de

nerăbdătoare să-şi petreacă timpul cu el. Ţi-am spus, era frumoasă. Bărbaţii roiau în jurul ei şi leşinau ca nişte vaci îndrăgostite. Sau, mă rog, ca nişte boi îndrăgostiţi. Daniel era întotdeauna tăcut. Cred că tăcerea lui a intrigat-o pe Annabelle.

— Cât a durat chestia asta?

— Mai toată vara, când şi când. N-a fost decât un flirt. Perfect nevinovat.

— Şi doamna Tolliver ce-a spus despre asta?

— Doamna Tolliver nu spune niciodată nimic. E genul de persoană care crede cu tot dinadinsul că dacă nu te bagi, o să treacă. În afară de asta, înţelesese probabil că dacă nu era Daniel, ar fi fost altcineva. Şi şi-a dat seama că el era un rău mai mic decât altele.

— Şi micuţul... Michael?

— Avea grijă de el o dădacă scrobită. N-a fost o piedică.

— Dar soţul ei... – cu greu suportam să-i pronunţ numele acela oribil – Leslie Collis?

— L-a lăsat la Londra să-şi conducă biroul. Cred că stătea într-un apartament de serviciu sau aşa ceva. Habar n-am. Oricum n-are importanţă.

Am cumpănit asupra celor aflate. Într-un sfârşit, am spus:

— Atunci, aseară... crezi că Daniel din cauza asta n-a vrut să vorbească cu doamna Tolliver?

— Poate. Sau poate că n-a vrut să intre în vorbă cu patru doamne jucătoare de bridge.

— Mă-ntreb de ce nu mi-a povestit chiar el.

— N-avea niciun motiv s-o facă. N-are nimic de-a face cu tine şi, oricum, nu se poate spune c-a fost un eveniment, dimpotrivă. Îşi mai turnă cafea, apoi spuse, destul de ferm: Nu trebuie să amplifici povestea.

— A, nu. Mi-aş fi dorit însă să fi fost oricine altcineva decât Annabelle Tolliver.

Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Dar era genul de zi în care nu puteai fi sigur cum va evolua vremea. O zi caldă, cu

vânticel dinspre vest şi rafale care rupeau frunzele uscate şi le zburătăceau spre marea ca indigo-ul, ce părea acoperită cu siluete de cai albi. Nori mari alergau în înălţimile cerului de un albastru metalic şi însuşi aerul părea a străluci. De pe vârful dealului de lângă Porthkerris, puteam să cuprind cu privirea mile întregi, mult mai departe de far, înspre pintenul îndepărtat al Capului Trevose. Din portul care se vedea departe, jos, o barcă solitară de pescuit încerca să înfrunte valurile agitate ale mării şi să iasă în larg în spatele stâncilor Lanyon.

Drumul o lua abrupt în jos, străbătând străzile înguste ale micuţului oraş. Cei mai mulţi dintre vizitatorii estivali plecaseră deja. Doar câţiva, rebegiţi, în şorturi, stăteau în picioare afară, lângă chioşcul de ziare sau îşi croiau drum în josul dealului unde o patiserie răspândea arome îmbătătoare de plăcinte calde.

În Porthkerris, „Ship Inn” – construit de mai bine de trei sute de ani – se află pe drumul portului de lângă vechiul chei, unde pescarii îşi lăsau năvoadele cu sardele. Am trecut cu maşina pe lângă el, dar nu era nici urmă de Daniel, aşa că mi-am căutat un loc de parcare pentru Volkswagen şi am bătut apoi drumul înapoi spre han; am intrat, aplecându-mi capul sub uşorul scund, înnegrit de fum. Înăuntru, comparativ cu lumina de afară, era foarte întuneric. În cămin ardea un foc mic de cărbuni în faţa căruia stătea un bătrân, arătând de parcă s-ar fi aflat acolo dintotdeauna, dacă nu cumva prinsese rădăcini în dalele pardoselii.

— Prue.

M-am întors. Daniel stătea în cadrul unui bovindou, cu o halbă goală aşezată pe masa instabilă înjghebată dintr-un butoi. Se ridică, făcându-şi loc să iasă şi spuse:

— E o zi prea frumoasă ca să mâncăm înăuntru. Ce crezi?

— Atunci ce facem?

— Cumpărăm ceva. Şi mâncăm pe plajă.

Aşa că am ieşit din nou şi am luat-o în jos pe drum până am dat de unul din magazinele acelea comode care vând de toate. Am cumpărat plăcinte calde, atât de fierbinţi că

vânzătorul a trebuit să le împacheteze într-un ziar. Am mai cumpărat o pungă de mere, nişte biscuiţi cu ciocolată, un pachet de pahare de carton şi o sticlă de vin roşu dubios. Vânzătorul îşi dădu seama că o s-o bem în aer liber, fu drăguţ şi aruncă în pungă şi un tirbuşon.

Am ieşit din nou la soare şi am traversat strada, apoi am coborât treptele din piatră, care sus erau uscate, în timp ce la bază erau acoperite cu alge. Apa se retrăgea şi lăsase în urmă o curbă de nisip galben curat. Ne-am aşezat pe un morman de pietre şlefuite de mare de-a lungul secolelor, adăpostiţi de vânt şi cu soarele scăldându-ne feţele. Prin aer, purtaţi de vânt, se învârteau pescăruşi zgomotoşi şi dintr-un loc în care nişte oameni lucrau în tihnă la o barcă se auzeau sunetele îndepărtate şi plăcute ale loviturilor de ciocan şi murmur de voci.

Daniel deschise sticla cu vin şi despachetarăm plăcintele. Mi se făcu deodată foame. Am muşcat lacomă dintr-una, dar era atât de fierbinte, încât mai că mi-am ars limba. Bucăţele de cartof aburind căzură din plăcintă pe nisip şi fură zărite şi înhăţate într-o clipă de un pescăruş mare, lacom.

— Ai avut o idee excelentă, am zis eu.

— Da, mi se întâmplă din când în când.

Şi mi-a trecut prin minte că dacă aş fi fost cu Nigel, aproape cu siguranţă am fi luat prânzul la Castle Hotel: faţă albă de masă, chelneri peste tot, conversaţie stânjenitoare. Daniel scoase dopul de la sticlă; luă o gură de vin, îl degustă, apoi înghiţi.

— Un vinuţ amuzant şi nepretenţios, spuse el, dacă nu te deranjează că e rece ca gheaţa. Nu cred că-i influenţează buchetul dacă îl bei dintr-un pahar de hârtie, dar săracului nu-i dă mâna să aleagă. O alternativă ar fi doar gâtul sticlei.

— Muşcă din plăcintă.

— Cum se mai simte Phoebe în dimineaţa asta?

— A fost obosită aseară. S-a culcat devreme, iar azi-dimineaţă i-am dus micul dejun la pat şi a promis că o să stea acolo până la prânz.

— Ce s-ar fi făcut dacă n-ai fi putut să vii la Penmarron să

ai grijă de ea?

— S-ar fi descurcat. Ar fi avut Lily grijă de ea, dar Lily nu ştie să conducă, iar lui Phoebe îi displace profund să n-aibă maşină.

— Şi de la slujbă cum ai plecat aşa...? Ce se face Marcus Berastein fără tine?

— Aveam oricum concediu două săptămâni, aşa că n-a fost o problemă. Angajase deja pe cineva să se ocupe de treburile mele, cât aş fi fost plecată.

— Vrei să zici că aveai două săptămâni concediu şi nu-ţi făcuseşi niciun plan? Ce-aveai de gând să faci, să stai în Londra?

— Nu. De fapt, trebuia să merg în Scoţia.

— Scoţia?! Pentru Dumnezeu, şi ce să faci acolo?

— Să stau la unii.

— Ai fost vreodată în Scoţia?

— Nu. Tu?

— O dată. Toată lumea îmi spunea ce frumoasă e, dar a plouat aşa de tare, că n-am apucat să văd dacă au minţit sau nu, zise el muşcând din nou din plăcintă. Şi la cine trebuia să te duci?

— La nişte prieteni.

— Eşti şmecheră, nu? Ai face bine să-mi spui tot, pentru că o să te sâcâi cu întrebări până o să aflu. Prietenul tău, nu?

Nu puteam să-l privesc.

— De ce-ar fi?

— Pentru că eşti mult prea atrăgătoare ca să n-ai niciunul care se ofileşte de dragoste după tine. Şi mai ai şi expresia asta extraordinară de nonşalantă confuză.

— Cred că-i o contradicţie în termeni.

— Cum îl cheamă?

— Pe cine?

— Ţţ, nu mai fi aşa ruşinoasă! Pe prieten, normal!

— Nigel Gordon.

— Nigel. Nigel e unul dintre numele care-mi displac cel mai tare.

— Nu-i mai rău decât Daniel.

— E siropos. Şi Timothy e un nume siropos. Şi Jeremy. Şi Christopher. Şi Nicholas.

— Nigel nu e siropos.

— Da' cum e?

— Drăguţ.

— Şi ce meserie are?

— Agent de asigurări.

— Şi e din Scoţia?

— Da. Familia lui stă acolo. În Invernesshire.

— Ce bine că nu te-ai dus! Ţi-ar fi displăcut total. O casă enormă, neîncălzită, cu dormitoare reci ca frigiderul şi băi vechi îmbrăcate în mahon, ca nişte sicrie.

— Daniel, i-am spus, faci cele mai ridicole afirmaţii dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut.

— N-o să te măriţi cu el, nu? Cu agentul ăsta scoţian de asigurări? Te rog, n-o face. Nu pot să suport gândul că ai purta fustă scoţiană şi-ai locui în Inverness-shire.

Aproape că mă pufni râsul. Am reuşit însă să fac o faţă afectată.

— N-o să stau în Inverness-shire, o să stau la reşedinţa luxoasă a lui Nigel din South Kensington.

— Am aruncat pescăruşilor ce-mi mai rămăsese din plăcintă şi m-am servit cu un măr pe care l-am şters de pulover.

— Şi nici n-ar mai trebui să muncesc şi să mă car în fiecare dimineaţă până la Marcus Bernstein. Aş putea să fiu o cucoană şi să am timp să fac ce-mi place, adică să pictez. Şi n-ar conta dacă nu mi-ar cumpăra nimeni tablourile, pentru că soţul meu ar fi mereu la datorie, gata oricând să achite notele de plată.

— Credeam că gândeşti ca Phoebe, spuse el, sunt dezamăgit.

— Probabil că uneori gândesc ca mama. Ei îi place ca viaţa să fie plată, îngrijit aşezată, convenţională şi sigură. Îl adoră pe Nigel. Abia aşteaptă să-nceapă planificarea nunţii. Catedrala St. Paul, Knightsbridge şi o recepţie la Pavilion Road...

— Şi o lună de miere la Budleigh Salterton, cu crose de golf în portbagajul maşinii. Prue, nu cred că vorbeşti serios!

Am muşcat zdravăn din mărul lucios.

— Ba s-ar putea să vorbesc foarte serios!

— Nu cu unul pe care-l cheamă Nigel!

Începea să mă irite.

— Nu ştii nimic despre el. Oricum, ce-i aşa rău să te măriţi? Ai o părere extraordinară despre Phoebe, îl adorai pe Chips. Da' ştii, s-ar fi căsătorit de mult dacă Chips ar fi putut să divorţeze. Da' n-a putut. Aşa că au făcut un compromis şi s-au înţeles perfect.

— Nu cred că e rău să te măriţi. Pur şi simplu cred că-i aberant să te măriţi cu cine nu trebuie.

— Bănuiesc că n-ai făcut niciodată greşeala asta.

— Nu, ca să zic aşa, n-am făcut-o. Am făcut orice altceva, orice alt gen de greşeală, dar căsătoria nu s-a numărat printre ele. — Păru că-şi trece în revistă gândurile. — De fapt, nici măcar nu m-am gândit la asta.

Îmi zâmbi şi i-am zâmbit şi eu, pentru că fără vreun motiv anume m-a cuprins dintr-odată bucuria, pur şi simplu fiindcă nu fusese niciodată căsătorit. De fapt, nu eram surprinsă. Era ceva nomad, liber, în felul de-a fi al lui Daniel şi mi-am dat seama că-l invidiam pentru asta.

— Aş vrea să am timp în viaţă să fac totul, am spus.

— Ai timp.

— Ştiu, numai că deja par să-mi fi creat un soi de rutină, îmi place rutina. Îmi place slujba pe care o am şi fac exact ceea ce mi-ar plăcea să fac, ţin la Marcus Bernstein şi nu mi-aş schimba slujba asta pentru nimic în lume. Dar câteodată, dimineaţa, când plec la muncă, stau la volanul maşinii şi mă gândesc – am douăzeci şi trei de ani, ce fac eu cu viaţa mea? Şi-atunci îmi vin în cap toate locurile pe care aş vrea să le văd. Caşmir şi Bahamas, Grecia, Palmira... Şi San Francisco, Beijing şi Japonia. Aş vrea să fi fost prin câteva din locurile pe unde ai fost tu.

— Atunci du-te. Du-te acum.

— Sună aşa de simplu când spui asta.

— Dar aşa şi e. Viaţa e simplă în măsura în care ţi-o faci tu aşa.

— Poate că n-am atâta curaj. Totuşi, aş vrea să fi făcut câteva din lucrurile pe care le-ai făcut tu.

— Să nu-ţi doreşti asta, râse el. A fost un iad, cel puţin în parte.

— Dar acum nu mai e iad. Acum îţi merge totul din plin!

— Nesiguranţa e întotdeauna un iad.

— În ce privinţă eşti nesigur?

— În privinţa a ceea ce voi face de acum încolo.

— Asta n-ar trebui să te înspăimânte aşa tare.

— Am treizeci şi unu de ani. În următoarele douăsprezece luni trebuie să iau un soi de decizie; mi-e frică să mă las în voia sorţii. Nu vreau să plutesc în derivă pentru tot restul vieţii.

— Şi ce vrei să faci?

— Vreau...

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de granitul colţuros al digului, îşi întoarse faţa spre soare şi închise ochii. Arăta ca un om care duce dorul cufundării într-un somn al uitării.

— Când se termină expoziţia asta de la Peter Chastal, vreau să plec în Grecia. E acolo o insulă, Spetsai, şi pe ea e o casă, pătrată şi albă, ca un cub de zahăr. Are o terasă din plăci de teracotă şi flori de muşcată în ghivece aşezate sus, pe marginea zidului. Sub terasă e un ponton şi o barcă cu o pânză albă, care seamănă cu aripa unui pescăruş. Nu-i o barcă mare. Cât pentru doi oameni.

Aşteptam. Deschise ochii şi spuse:

— Cred c-o să mă duc acolo.

— Fă-o.

— Vii şi tu? Îmi întinse mâna. Vrei să vii să mă vizitezi? Acum o clipă mi-ai spus că vrei să te duci în Grecia. Vii să-ţi arăt ceva din strălucirea ei?

Eram foarte mişcată. Mi-am aşezat mâna într-a lui şi i-am simţit degetele strângându-mi încheietura. Cât de diferit era, fantastic de diferit, de invitaţia lui Nigel să-i vizitez mama în Inverness-shire. Două lumi diferite. *Nesiguranţa a doua lumi*

diferite care se atingeau. Mă întrebam dacă nu cumva eram gata să izbucnesc în lacrimi.

— Într-o zi, i-am spus eu cu vocea unei mame care încearcă să împace un copil insistent, într-o zi, poate, o să pot veni.

Cerul se acoperea treptat de nori; se lăsa frigul. Era timpul să ne urnim din loc. Am adunat resturile picnicului şi am găsit o cutie de gunoi lângă un felinar, în care le-am aruncat. Am luat-o pe jos până unde lăsasem maşina lui Phoebe – mirosea a ploaie, iar marea devenise agitată şi cenuşie.

Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Ne-am urcat în maşină şi am condus încet până la Penmarron. Încălzirea din maşina lui Phoebe nu mergea şi mi-era frig. Ştiam că la Holly Cottage focul era probabil aprins şi erau pregătite bunătăţi pentru ceai, dar nu mă gândeam acum la lucrurile astea. Mintea mi-era plină de imagini din Grecia, de casa de deasupra apei şi barca cu pânza ca o aripă de pescăruş. Mă imaginam înotând în acea Mare Egee întunecată, în apa caldă şi limpede ca sticla...

Mi-am adus aminte de vis.

— Daniel!

— Da.

— În prima noapte după ce-am sosit de la Londra, am avut un vis. Înotam. Eram pe o insulă pustie şi trebuia să merg mult printr-o apă mică. Dintr-odată însă a devenit adâncă. Era aşa de limpede, că se vedea fundul. Când am început să înot, am simţit curentul. Repede şi puternic. Era ca şi cum m-ar fi tras curentul unui râu.

Mi-am reamintit senzaţia de pace, de binecuvântată acceptare.

— Şi ce s-a mai întâmplat atunci?

— Nimic. Dar a fost frumos.

— Pare un vis frumos. Ce te-a făcut să te gândeşti la el?

— Mă gândeam la Grecia. Să-noţi în mările întunecate ale lui Homer.

— Toate visele au o semnificaţie.

— Ştiu.

— Şi tu ce crezi c-a însemnat visul tău?

— M-am gândit că-nseamnă moarte, i-am spus.

Dar asta fusese înainte ca Daniel să apară în viaţa mea. Acum devenisem mai înţeleaptă şi ştiam că visul nu era deloc despre moarte, ci despre dragoste.

Când ne-am întors la Holly Cottage, nu era nici urmă de Phoebe. În salonaşul unde ardea focul nu era nimeni şi când am strigat sus pe scări, gândindu-mă că probabil îşi petrecuse toată ziua în pat, nu răspunse nimeni.

Se auzea însă dinspre bucătărie zgomot de vase şi de sertare trase. Am traversat holul într-acolo. Daniel mă urmă. Când am deschis uşa să investighez, am descoperit-o numai pe Lily Tonkins, ocupată cu bătutul ouălor într-un castron cu aluat.

— V-aţi întors, spuse ea. Nu părea prea încântată să ne vadă. M-am întrebat dacă n-o fi cumva într-una din dispoziţiile ei proaste. Lily era capabilă să se supere foarte tare. Nu pe noi în particular, ci pe lume în general, pe fata obraznică de la băcănie şi pe omul de la primărie care se ocupa de pensia ei.

— Unde-i Phoebe? am întrebat.

Lily nu-şi ridică privirea.

— S-a dus pe plajă.

— Credeam c-o să stea în pat astăzi.

— Să stea în pat?

Lily puse vasul jos cu o bufnitură şi se uită la mine, punându-şi mâinile în şold.

— N-a avut ocazia să stea în pat. Micuţa aia, Charlotte Collis, a fost aici toată ziua, de la zece dimineaţa. De-abia îi dădusem domnişoarei Shackleton o ceaşcă de ceai şi mă apucasem să mai lustruiesc cratiţele de aramă, că am auzit soneria. Ei, drăcia dracului, am zis, şi m-am dus la uşă şi na, tocmai ea era. Şi de-atunci n-a mai plecat.

— Unde-i doamna Tolliver?

— S-a dus la Falmouth la un ştiu ce întâlnire. Salvaţi Copiii,

Salvaţi Biserica, aşa ceva... Mie mi se pare ciudat, zău. Adică eu înţeleg că unora nu le place să vadă de copii. Unora le place, altora nu. Da' ea e totuşi bunica micuţei. Nu-i nicio scofală să fii când aici, când colo, să joci cărţi şi să salvezi cine ştie ce lucruri. Cineva trebuie să aibă grijă de micuţă.

— Şi doamna Curnow? Ea unde e?

— Betty Curnow e bine mersi acolo, la White Lodge, dar are şi ea treaba ei. Dacă doamna Tolliver nu se învredniceşte să aibă grijă de copil, atunci să plătească pe cineva să facă treaba asta.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Păi, am lăsat-o să intre, sărăcuţa, şi i-am zis că domnişoara Shackleton e încă în pat şi că tu eşti plecată să iei prânzul în oraş. Aşa că s-a dus sus s-o vadă pe domnişoara Shackleton şi le-am auzit vorbind. Vorbeau şi vorbeau, de-ai zice că biata copilă n-a avut niciodată un suflet care s-o asculte, când o auzi cum vorbeşte când e aici. Apoi micuţa a coborât şi mi-a zis că domnişoara Shackleton se sculase din pat şi se îmbrăca. Şi asta m-a supărat, fiindcă ştiam că are nevoie de odihnă. Aşa că m-am dus sus să-i dau o mână de ajutor la îmbrăcat, şi pe urmă ea a coborât şi i-a telefonat lui Betty Curnow şi i-a spus că o ţinem pe Charlotte la prânz la noi. Din fericire, aveam o bucăţică rece de miel şi am curăţat nişte cartofi şi-am făcut un piure, da' nu-i drept ca domnişoarei Shackleton să-i cadă pe cap un copil ca să aibă grijă de el şi mai are şi braţu' ăla rupt şi toate alea...

N-o văzusem niciodată pe Lily aşa de vorbăreaţă sau supărată. Era îngrijorată pentru Phoebe, şi pe bună dreptate. Dar în acelaşi timp avea un suflet bun. Cei din Cornwall iubesc copiii, iar Lily nu făcea excepţie de la regulă. Pentru ea, Charlotte era un copil neglijat, şi era pornită rău.

— Îmi pare rău, am spus. Ar fi trebuit să fiu aici să te ajut.

Daniel ascultase totul în tăcere. Apoi spuse:

— Unde sunt?

— S-au dus jos pe plajă să deseneze. Asta le place să facă atunci când sunt împreună, parcă ar fi nişte babe.

— Se duse lângă chiuvetă şi privi pe fereastră. Daniel şi cu

mine o urmarăm. Văzurăm estuarul gol, nisipurile părăsite. Doar la capătul digului puteam discerne cele două siluete îndepărtate: Phoebe, uşor de recunoscut după pălărie, şi lângă ea copila, care purta un hanorac purpuriu. Luaseră cu ele scaune de campanie şi stăteau una lângă alta, foarte aproape. Era înduioşător să le vezi împreună. Uitaseră de restul lumii şi arătau de parcă timpul trecuse peste ele şi le uitase acolo.

Cum stăteam aşa, dintr-odată stropi de ploaie începură să biciuiască geamul ferestrei.

— Ei, poftim! zise Lily, ca şi cum ar fi prevestit că se va întâmpla întocmai. Iar nemernica asta de ploaie. Şi domnişoara Shackleton nici n-o să observe. Când începe să deseneze, s-a terminat cu toate. Poţi s-o strigi până-ţi scuipi plămânii, că nu te aude. Şi mai are şi ghipsu' ăla, săraca.

Era limpede că venise momentul să intervin.

— Mă duc să le iau, am spus.

— Nu, spuse Daniel, apucându-mă de braţ ca să mă oprească. Toarnă cu găleata. Mă duc eu.

— Îţi trebuie un pardesiu, Daniel, îl avertiză Lily, însă el găsi o umbrelă în hol şi ieşi, înarmat cu ea. L-am urmărit cu privirea; ţinea umbrela sus, deasupra capului, străbătu pajiştea şi dispăru prin poarta gardului viu. După câteva clipe, l-am mai zărit o dată, îndreptându-se pe marginea digului spre cele două artiste care nu observau nimic. Lily şi cu mine ne îndepărtarăm de la fereastră.

— Cu ce pot să te ajut? am întrebat.

— Poţi să pui masa pentru ceai.

— O s-o pun aici. E aşa de bine şi cald!

— Fac nişte clătite, spuse ea, şi ridică vasul, începând din nou să bată aluatul. Arăta mai veselă, de parcă i se risipiseră toanele, îi eram recunoscătoare pentru asta.

— Mâine o să fac ceva cu Charlotte, am spus. Poate o scot cu maşina undeva. Mă gândesc la ea de când am venit, numai că am senzaţia că nu prea am timp să aranjez ceva.

— Da, e o fetiţă destul de drăguţă.

— Ştiu. numai că asta nu face decât să înrăutăţească

lucrurile.

Masa era pusă, pişcoturile erau gata, ceainicul fierbea, numai că ei nu se întorseseră.

— Şi Daniel ăsta... zise Lily, e la fel. Probabil a uitat pentru ce s-a dus şi s-a aşezat lângă ele să picteze ceva...

— Mai bine mă duc după ei.

Am găsit un pardesiu vechi de-al lui Phoebe şi o pălărie marinărească imensă care fusese a lui Chips şi am ieşit pe uşa dinspre grădină. Ploua tare acum şi totul era foarte ud, dar în timp ce traversam gazonul, apărură şi Phoebe cu Daniel pe poartă. Daniel ţinea sub unul din braţe scaunele de campanie, iar cu celălalt ţinea umbrela deasupra lui Phoebe. Ea, în afară de pălărie, era îmbrăcată ca pentru o zi însorită, aşa că jacheta, ai cărei nasturi erau încheiaţi peste ghips, părea mare şi era udă leoarcă, iar pantofii şi ciorapii împroşcaţi cu noroi. În mâna sănătoasă căra trusa de acuarele, o piesă familiară de echipament făcută din canava groasă; când Daniel îi deschise poarta, ea ridică ochii şi mă văzu.

— Bună! Hai c-am ajuns; ca nişte şobolani muraţi!

— Lily şi cu mine ne-am întrebat ce s-o fi întâmplat cu voi.

— Charlotte nu terminase încă şi a vrut să mai stea.

— Unde?

— A, vine ea... Pe aici, pe undeva, spuse Phoebe aeriană. M-am uitat peste umărul ei, în vale, şi-am văzut-o pe Charlotte acolo. Stătea cu spatele la mine, afundându-se într-un tufiş ud de mure.

— Mă duc după ea, am spus resemnată şi-am luat-o în jos pe panta udă şi alunecoasă.

— Charlotte! Haide, vino!

Se întoarse, ridică privirea şi mă văzu. Părul i se lipise de cap şi ochelarii îi erau aburiţi de ploaie.

— Ce *naiba* faci?

— Caut mure. M-am gândit că poate-oi găsi câteva.

— Nu e cazul să cauţi mure. ci să vii sus în casă la ceai. Lily a făcut clătite.

— Bine, spuse ea, şi se mişcă fără tragere de inimă. Nici

măcar clătitele fierbinţi nu îi stârneau entuziasmul. Mi-a trecut prin minte că era uşor să te scoată din minţi şi, totuşi, i-am înţeles lipsa de chef, căci în acest fel se încheia o după-amiază petrecută în încântătoarea companie a lui Phoebe. Mi-am adus aminte cum eram eu la vârsta ei; cum mă târam spre casă după o zi cu Phoebe, petrecută poate pe plajă sau culegând ciuboţica-cucului, sau mergând cu micuţul tren până la Porthkerris. Întotdeauna fusese nevoie de un efort ca să te târăşti înapoi la rutină, la masă şi la viaţa de zi cu zi.

Mi-am întins mâna spre ea.

— Vrei să te trag în sus pe deal?

Şi-a scos mâna din buzunarul hanoracului şi mi-a dat-o. I-o simţeam subţire, mică, udă şi rece.

— Acum ai nevoie să te şteargă cineva bine cu prosopul şi să bei ceva fierbinte, am zis. Ne urnirăm din loc.

— Cum a fost azi după-masă cu Phoebe?

— Bine. Am desenat.

— Nu prea cred c-aţi observat ploaia.

— Nu, nu chiar. Începuse să mi se ude un pic hârtia, dar a apărut omul ăla şi a ţinut umbrela deasupra mea, aşa că am putut să termin.

— Îl cheamă Daniel.

— Ştiu. Mi-a povestit Phoebe despre el. A stat într-un timp cu ea şi cu Chips.

— Acum e un artist faimos.

— Ştiu şi asta. A spus că desenul meu e foarte bun.

— Ce-ai desenat?

— Am încercat să desenez nişte pescăruşi, numai că zburau în toate părţile, aşa că mai mult am inventat.

— Înseamnă că ai imaginaţie.

— El a spus că e foarte bun.

— Sper că nu l-ai lăsat acolo jos.

— Nu. Phoebe l-a pus la ea în sac.

Ne pierduserăm suflul, aşa că ne continuarăm urcuşul în linişte. Am ajuns la poartă. Am deschis-o şi i-am spus lui Charlotte când am intrat în grădiniţă:

— M-am gândit la tine şi la ce-ai mai făcut. Aş fi vrut să te

sun şi să te invit la ceai, numai că am fost aşa... am ezitat, căutând un cuvânt potrivit. „Ocupată” nu părea deloc adevărul adevărat.

— Nu e cine ştie ce distractiv, spuse Charlotte, cu sinceritatea fără compromis a copiilor.

Mi-am compus o faţă veselă.

— Păi atunci poate facem ceva mâine împreună.

Am închis poarta în urma noastră.

— Poate mergem undeva cu maşina, dacă Phoebe n-are nevoie de ea.

Charlotte rămase pe gânduri. Apoi spuse:

— Crezi că ar vrea să vină şi Daniel?

De cum intrarăm în bucătărie, Lily, pe jumătate iritată, pe jumătate râzând, o luă pe Charlotte în primire; îi trase fermoarul de la hanoracul ud leoarcă şi după ce îngenunche se chinui cu cataramele de la sandale.

— Nu ştiu, zău, unii oameni fac numai prostii. Păi, domnişoara Shackleton, zău, n-am văzut în viaţa mea un om mai murat. I-am zis să se ducă sus şi să-şi schimbe *toate* hainele, până la piele, şi n-a făcut altceva decât să râdă şi să spună că nu contează. O să conteze foarte mult când o să facă pneumonie! N-aţi simţit ploaia?

— Nu chiar, spuse Charlotte.

Lily scoase un prosop uscat, îi luă lui Charlotte ochelarii şi le şterse lentilele cu grijă; apoi îi aşeză uşor, îndreptându-i, pe năsucul ei. Cu acelaşi prosop începu să-i usuce copilului părul, frecând ca şi cum ar fi uscat un căţeluş ud, bombănind în continuare. Le-am lăsat să-şi vadă de treabă şi m-am dus să-mi scot pardesiul şi pălăria ca să le aşez pe încălzitorul din hol la uscat.

Uşa de la salon era deschisă. În colţul îndepărtat, focul ardea şi flăcările lui se reflectau în paravanul de alamă şi în câteva obiecte lustruite din jur: o cană de cupru, o ramă argintată pentru fotografii, o vază strălucitoare. În faţa căminului, sprijinit într-un cot pe poliţă şi cu un picior pe paravan, stătea Daniel. Profilul feţei sale abătute se reflecta în oglinda de deasupra poliţei; ţinea în mână o bucată de

hârtie pe care părea s-o studieze.

Am intrat; îşi ridică privirea.

— Am adus-o pe Charlotte. E cu Lily, se usucă. Căuta mure.

M-am dus să stau lângă el, întinzându-mi mâinile îngheţate spre căldura focului.

— La ce te uiţi?

— La desenul pe care l-a făcut. E foarte talentată.

Îmi dădu desenul şi se îndepărtă de cămin ca să se afunde în vechiul fotoliu al lui Chips, atât de încăpător. Arăta obosit; îşi lăsă bărbia în piept şi-şi întinse piciorarele. M-am uitat la desenul lui Charlotte şi am înţeles imediat ce voia să spună. Era opera unui copil, dar plină de imaginaţie şi desenată curat. Folosise creioane cu vârf de fetru, iar strălucitoarele culori primare îmi aminteau de minunatele picturi în ulei ale lui Phoebe. M-am uitat la barca roşie ce aluneca pe marea de cobalt, cu pânza umflată de vânt. La cârmă stătea un omuleţ mic care avea o şapcă de marinar şi pe puntea din faţă stătea o pisică mare, cu mustăţi şi mai mari.

— Îmi place pisica, am zâmbit eu.

— Mie-mi place tot desenul.

— E foarte vesel. E ciudat totuşi, fiindcă nu cred că ea e neapărat un copil vesel.

— Ştiu, spuse Daniel. E un lucru încurajator.

Am pus desenul pe poliţă, proptindu-l de ceasul lui Phoebe.

— I-am spus că mâine o duc undeva. Nu prea se distrează cu bunică-sa. Mă gândeam să mergem undeva cu maşina.

— Ar fi drăguţ din partea ta.

— Ea crede că ne-am distra şi mai bine dacă ai veni şi tu.

— Nu zău, spuse Daniel. — Nu părea prea încântat de idee. M-am întrebat dacă nu cumva începuse să se plictisească de atâta companie feminină sau poate că nu-l atrăgea o zi petrecută cu mine şi cu Charlotte. Îmi şi doream să nu fi spus nimic despre asta.

— Probabil ai altceva mai bun de făcut.

— Da, spuse el. O să vedem.

O să vedem. O spusese ca adulţii care mă înfuriau teribil pe când eram copil. Foloseau cuvintele astea când nu erau în

stare, sau probabil nu voiau, să se angajeze în vreun fel.

Chips îmi făcuse caruselul. Era al meu. Îmi spusese când mi-l dăduse că, dacă voiam, puteam să-l iau cu mine la Londra, dar eu preferasem să n-o fac. Caruselul făcea parte din Holly Cottage, iar eu eram atât de tradiţionalistă, încât hotărâsem să-l las aici.

Stătea unde stătuse întotdeauna, la jumătatea de jos a imensului bufet franţuzesc dintr-un colţ al salonului lui Phoebe. În seara aceea, după ce se strânse masa şi vasele fură spălate, Charlotte se duse să-l scoată de acolo. Îl luă cu grijă şi îl aşeză pe masa din faţa şemineului. Chips îl făcuse dintr-un gramofon demodat. Scosese capacul şi braţul cu ac şi tăiase un disc de placaj de mărimea unui disc obişnuit de gramofon, apoi îi făcuse o gaură la mijloc ca să intre pe axul gramofonului. Discul de placaj era vopsit într-un stacojiu puternic şi pe perimetrul său erau fixate animale. Şi ele fuseseră tăiate tot din placaj cu ferăstrăul micuţ al lui Chips: un tigru, un elefant, o zebră, un ponei, un leu şi un câine; fiecare era vopsit în dungile sau petele sale caracteristice şi fiecare purta o şa pictată în culori vii, cu frâuri şi hăţuri făcute din şnur auriu.

Te puteai juca în multe feluri cu el. Câteodată îl aşezam lângă cuburile de construit, lângă omuleţii de fermă şi animăluţele din lemn ce făcuseră parte dintr-o Arcă a lui Noe, de mult stricată, şi devenea parte a unui bâlci sau a unui circ. De cele mai multe ori însă, mă jucam cu el aşa cum era, rotind de mâner ca să-i pun mecanismul în mişcare, apoi întorcând braţul care făcea să se învârtă platanul. Mai era o manetă care regla viteza. Puteai să-i dai drumul să meargă încetişor (ca să se poată urca oamenii, spunea Chips) şi să măreşti apoi viteza până când animalele se învârteau atât de repede că abia mai puteai să le distingi.

Asta făcea şi Charlotte acum. Era ca atunci când priveşti un titirez. Într-un sfârşit, mecanismul pierdu din viteză şi, într-un ritm lent, caruselul se opri.

Charlotte se ghemui lângă el şi începu să învârtă platanul cu mâna, uitându-se pe rând la faţa fiecărui animal.

— Pur şi simplu nu ştiu *care* e preferatul meu.

— Al meu era întotdeauna tigrul, i-am spus eu. Are o față aşa de fioroasă.

— Ştiu. Seamănă niţel cu tigrii din *Micuţul negru Sambo,* nu? Şi când toate animalele încep să se învârtească repede de tot, seamănă puţin cu tigrii din povestire care alergau în jurul copacului până când s-au transformat în unt.

— Poate că Lily a făcut clătite din unt de tigru, spuse Phoebe, ca mămica micuţului negru Sambo.

— De ce trebuia să faci gramofoanele vechi să meargă mai repede sau mai încet? La Sunningdale, pe combina stereo a lui tata sunt tot felul de butoane, da' nu cred că are vreunul care s-o facă să meargă mai repede sau mai încet.

— Era tare distractiv, îi spuse Phoebe. Puteai să pui un disc oarecare pe viteză mică şi suna ca un rus imens care cânta cu voce gravă de bas. Şi imediat după asta îl dădeai repede şi suna piţigăiat ca un şoricel care cântă.

— Da' de ce? De ce făceaţi asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Phoebe. acesta fiind întotdeauna cel mai gândit răspuns al ei la o întrebare căreia nu-i cunoştea răspunsul.

Charlotte se întoarse către mine:

— Tu ştii?

— Nu, nu ştiu.

Se întoarse spre Daniel:

— Da' tu?

El tăcuse tot timpul acesta. De fapt, tăcuse tot timpul cât luasem ceaiul. Stătea în fotoliul lui Chips, aparent privind caruselul împreună cu noi şi lotuşi, într-un fel, retras şi închis în sine. Acum ne uitam toate la el, aşteptând să spună ceva, numai că el nu realizase că Charlotte i se adresase. Aşa că ea îl întrebă din nou:

— Da' tu, Daniel?

— Da' eu ce?

— Tu ştii de ce muzica e piţigăiată când e dată repede şi

gravă ca un bas când e dată încet?

El se gândi puţin şi apoi sugeră că poate era ceva în legătură cu forţa centrifugă.

Charlotte strâmbă din nas.

— Ce-i *aia?*

— Aia care face să se-nvână storcătorul de la maşina ta de spălat.

— Eu n-am storcător şi nici maşină de spălat.

— Când o să fii mare, poate o să ai şi o să te uiţi cum funcţionează, şi-atunci o să-ţi dai scama ce-i aia forţă centrifugă.

Charlotte începu să învârtă din nou mânerul gramofonului. Ceasul de pe poliţă bătu ora cinci.

Phoebe spuse cu blândeţe:

— Charlotte, cred că e timpul să te duci acasă.

— A, chiar *trebuie?*

— Nu, nu trebuie, numai că am promis că o să fii acasă cam pe la cinci.

Charlotte ridică privirea cu o expresie de parcă era gata să scâncească.

— Nu vreau să mă duc. Şi nu pot să mă duc pe jos, pentru că plouă.

— Prue o să te ducă cu maşina.

— Aahh...

Mă temeam să nu plângă, aşa că am spus repede:

— Şi nu uita: avem întâlnire mâine. Mergem împreună cu maşina. Vrei să vin să te iau?

— Nu. Nu-mi place deloc să vină cineva să mă ia. Urăsc să aştept. Mi-e frică întotdeauna că oamenii nu mai vin să mă ia. Vin eu aici. Vin pe jos, ca azi-dimineaţă. Pe la cât să fiu aici?

— Pe la zece jumătate, e bine?

— Bine.

Daniel se ridicase şi el în picioare.

— Tu unde pleci? îl întrebă Phoebe.

— Şi eu trebuie să plec, îi spuse el.

— Păi credeam că stai să mănânci cu Prue şi cu mine. Lily a pregătit nişte pui...

— Nu, lasă... Trebuie să mă întorc. Trebuie să dau un telefon. I-am promis lui Peter Chastal că o să-l caut pe Lewis Falcon şi încă n-am făcut-o...

— A, bine, spuse Phoebe, care accepta imediat deciziile altor oameni şi nu încerca niciodată să se împotrivească.

— Atunci mai bine pleci cu Prue; te conduce ea cu maşina la Porthkerris după ce o lasă pe Charlotte.

El se uită la mine.

— Te deranjează?

— Sigur că nu.

Numai că mă deranja, pentru că mi-ar fi plăcut să ia masa cu Phoebe şi cu mine.

— La revedere, Phoebe.

Se duse s-o sărute; ea îl bătu uşor cu afecţiune pe braţ şi îl lăsă să plece fără să-i pună întrebări.

„Aşa trebuie să fiu şi eu – mi-am spus, ducându-mă să-mi iau haina. Dacă vreau să rămânem prieteni, aşa trebuie să fiu”.

În maşină, el se aşeză lângă mine, în timp ce Charlotte se cocoţă pe bancheta din spate şi se aplecă înainte până ce faţa ei palidă ajunse între scaunele noastre.

— Unde mergem mâine? vru ea să ştie.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit. Ştii vreun loc frumos?

— Putem să mergem la Skadden Hill. Poate găsim mure. Şi mai sunt şi o mulţime de stânci pe vârful dealului şi una dintre ele are o amprentă de picior uriaş pe ea. Zău! O amprentă adevărată, imensă.

— Puteţi să vă duceţi la Penjizal, spuse Daniel.

— Ce-i cu acest Penjizal? am întrebat eu.

— E acolo un drum pe stâncă şi la reflux se formează un bazin mare şi adânc în piatră, unde vin focile şi înoată.

Charlotte uită brusc de Skadden Hill. Amprentele de uriaş erau total neinteresante în comparaţie cu focile.

— A, hai să mergem acolo. N-am văzut niciodată foci, cel puţin nu de aproape.

— Nici măcar nu ştiu unde e Penjizal, am spus eu.

— Daniel, nu ne arăţi tu? Charlotte îi puse mâna pe umăr

ca să-i atragă atenţia. Vii cu noi? Hai, vino cu noi!

Daniel nu răspunse imediat acestui apel pătimaş. Ştiam că mă aşteaptă pe mine să intervin, poate chiar să inventez o scuză pentru el; dar am tăcut, egoistă. Mă uitam prin parbrizul a cărui sticlă era curăţată de ştergătoare, la drumul din faţa mea plin de apă noroioasă. Stejarii se profilau negri pe cer, grei de ploaie.

— Te rog, insistă Charlotte.

— Poate, spuse el.

Ea nu se lăsă cu una, cu două.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Bine, atunci... întoarse capul şi îi zâmbi: Da.

— A, *buuun,* aproape că bătu din palme, ce să aduc, Prue? Să-mi aduc ghetele de cauciuc?

— Ar fi bine. Şi un pardesiu gros, în caz că plouă.

— Da' o să facem un picnic, chiar dacă plouă?

— Da, o să facem un picnic. Găsim noi un loc să mâncăm. Ce-ţi place? Sandvişuri cu şuncă?

— Da. Şi Coca-Cola.

— Cred că are bunica şi dacă n-are, mă duc eu să cumpăr. Se găseşte la magazinul din sat.

Ajunseserăm la porţile de la White Lodge. Trecurăm de ele; o luarăm pe alee; casa ne aştepta învăluită în ploaie, cu faţada închisă şi inexpresivă, nelăsând să se vadă nimic din ce ar fi putut să fie în spatele ei. Ne oprirăm lângă trepte şi Daniel se dădu jos ca s-o lase pe Charlotte să iasă. Rămase uitându-se la ea. Micuţa ţinea în mână desenul pe care-l făcuse. Phoebe îl luase de pe poliţă şi i-l dăduse lui Charlotte când eram gata de plecare.

— Nu uita asta, îi spusese ea, adăugând încurajator: Poate vrei să i-l dai bunicii.

Dar Charlotte i-l oferi acum lui Daniel.

— Vrei să-l păstrezi? îl întrebă timid.

— Aş vrea foarte mult. Dar nu-i pentru bunica ta?

— Nu neapărat. N-o să-l vrea.

— În cazul ăsta, îl iau. Mulţumesc. O să-l păstrez ca pe o comoară.

— Atunci ne vedem mâine. La revedere, Prue, şi mulţumese că m-ai condus acasă.

O privirăm cum urcă treptele de la uşa din faţă. În timp ce Daniel se urca lângă mine, uşa se deschise. O geană de lumină galbenă străluci în întuneric şi o văzurăm pe doamna Tolliver stând acolo. Ne făcu cu mâna – în semn de mulţumire, poate, sau de la revedere. Apoi o băgă pe Charlotte în casă.

5

Am pornit spre Porthkerris. Drumul era scurt, dar în seara aceea l-am parcurs în tăcere, Daniel şi cu mine. Uneori tăcerile dintre doi oameni sunt reconfortante; câteodată ele spun mai mult decât cuvintele. Alteori tăcerile devin încordate şi forţate; cea de acum era întocmai. Voiam să sparg gheaţa, să încerc o conversaţie banală, dar în faţa unei atare lipse de cooperări nu-mi venea nici un cuvânt în cap pentru străinul înalt şi tăcut de lângă mine. Ţinea o mână sprijinită de genunchi, şi în ea cadoul de la Charlotte, iar capul îi era întors într-o parte. Se uita fix pe fereastră: câmp gri-verzui îmbibat cu apă, ziduri de piatră, ploaie. Nu era nimic de spus.

În cele din urmă am ajuns la porţile hotelului, am luat-o în sus pe alee şi am oprit lângă toate maşinile acelea scumpe. În seara aceea mohorâtă, până şi opulentul Castle Hotel arăta abandonat, ca un vas scufundându-se încet, cu cele câteva ferestre luminate reflectându-se într-o mare de bălţi noroioase.

Am oprit motorul şi am aşteptat ca Daniel să coboare. Se auzea acum numai ploaia răpăind pe capotă şi foşnetul vântului ce sufla dinspre marea din spatele nostru. Dacă ascultai cu atenţie, se auzeau şi talazurile ce se izbeau de ţărm. Daniel îşi întoarse capul şi mă privi.

— Nu vrei să intri?

Nu-mi dădeam seama de ce se mai obosea să mă întrebe.

— Nu. Trebuie să-i dai telefon lui Lewis Falcon. Şi eu trebuie să mă întorc...

— Te rog, îmi spuse grăbit. Vreau să vorbesc cu line.

— Despre ce?

— Am putea să bem ceva.

— Daniel...

— Te rog, Prue.

Am stins luminile de poziţie şi am coborât amândoi din maşină. Din nou uşa turnantă ne introduse în interiorul acela cald, parfumat, acoperit cu mochetă şi foarte încălzit. Astăzi, poate, din cauza vremii nemiloase, erau mai mulţi oameni înăuntru. Unii erau grupaţi în jurul măsuţelor de ceai, alţii citeau ziarele, câteva femei sporovăiau în timp ce croşetau, în aer plutea o mare plictiseală de după-amiază. Daniel se îndreptă spre bar, dar era prea devreme şi nu se deschisese încă.

Se opri în faţa uşii închise.

— Fir-ar al dracului! spuse el, atât de tare încât o pereche sau două de ochi se ridicară să ne observe. M-am simţit prost. Ştiam cum arătam, atât de distonanţi faţă de restul lumii de acolo; Daniel, în blugi şi cu jacheta de lână aspră, de culoare închisă; eu, în vechea haină albastră de marinar care arătase bine odinioară, cu părul nepieptănat şi răvăşit de vânt.

Am vrut să plec.

— Oricum, nu vreau să beau nimic.

— Eu da. Hai să mergem la mine în cameră.

Şi fără să aştepte vreun răspuns, o luă în sus pe scara cea mare, sărind câte trei trepte deodată cu picioarele lui lungi. Se părea că n-am încotro, aşa că am luat-o şi eu după el, simţind interesul pe care-l stârnea comportarea noastră. Ştiam că vom fi suspectaţi de ce-i mai rău, însă atât de tare mă neliniştea comportarea lui Daniel şi eram aşa de impacientată eu însămi, că nu mi-a prea păsat de părerea lor.

Camera lui era la primul etaj, la capătul unui coridor lung şi larg. Scoase cheia din buzunar şi intră, aprinzând luminile; l-am urmat şi am constatat că-i dăduseră una dintre cele mai bune camere din hotel, care dădea spre terenul micuţ de golf. Gazonul lui se ondula uşor, coborând spre o pădurice; eram atât de sus pe deal că se vedea la orizont marea, peste cele mai înalte vârfuri ale copacilor. În seara aceea orizontul nu se vedea, dar fereastra camerei lui Daniel era deschisă şi vântul umfla perdelele ca pe nişte pânze desprinse de corabie.

Închise uşa şi se duse să închidă şi ferestrele. Perdelele îşi încetară dansul frenetic. M-am uitat împrejur la camera mobilată confortabil, cu atâtea lucruri neaşteptate care o făceau să pară mai degrabă un dormitor dintr-o căsuţă dragă de la ţară decât unul dintr-un hotel impersonal. Un cămin şi deasupra lui o oglinjoară drăguţă cu ramă din sticlă roz. Lângă el erau trase fotolii acoperite cu creton şi acelaşi creton acoperea şi masa de toaletă. Pe o masă joasă era aşezat un televizor şi lângă el se afla un mic frigider. Erau chiar şi flori pe poliţa căminului şi, lângă marele pat dublu, un coş rotund cu fructe proaspete.

După ce închise fereastra, Daniel dădu drumul focului electric. Instantaneu, buştenii falşi prinseră să pâlpâie. Încă ţinea în mână desenul lui Charlotte. Acum îl aşeză cu grijă pe poliţă, la mijloc. Îi vedeam faţa liniştită reflectată în oglindă.

Mă uitam la el şi aşteptam.

— E copilul meu, spuse el.

În spatele lui, mă vedeam pe mine reflectată în oglindă, cu faţa palidă şi mâinile în buzunarele hainei; întreaga imagine distorsionată de un defect al sticlei, în care păream fantomatică, asemeni unei înecate.

Dintr-odată, îmi fu tare greu să vorbesc.

— Charlotte, am spus, dar cuvântul sună ca o şoaptă.

— Da, Charlotte! — Se întoarse spre mine şi privirile ni se întâlniră. — E copilul meu.

— De ce spui asta?

— E copilul meu, repetă el.

— Vai, Daniel...

— Vezi tu, acum câţiva ani buni am avut o idilă cu mama ei. Nu eram îndrăgostit de Annabelle; ea era măritată cu altul, avea deja un copil. Totul era împotriva noastră. Şi totuşi, contrar tuturor motivelor, s-a întâmplat. Iar Charlotte e rezultatul unei veri lungi şi fierbinţi a ceea ce trebuie să fi fost o totală nebunie.

— Ştiu despre..., am spus. Adică ştiu despre tine şi Annabelle Tolliver.

— Ţi-a spus Phoebe.

— Da.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi fi spus. De fapt, eram aproape sigur de asta.

Ne priveam fix unul pe altul. Ca un iepure înspăimântat, mintea mea rătăcea încolo şi încoace, fără rost. Încercam să-mi amintesc ce-mi spusese Phoebe. „Cred că de fapt Annabelle l-a plăcut pe Daniel. Daniel e o persoană foarte tăcută. Oricum, nu se poate spune c-a fost un eveniment, dimpotrivă”.

— Dar am crezut... adică... nu mi-am dat seama...

Îmi văzu tulburarea şi mă salvă:

— Ai crezut că ne-am plimbat puţin împreună. Am sperat tot timpul că asta o să creadă şi Phoebe şi Chips. Numai că, vezi tu, n-a fost chiar atât de nevinovat.

— Eşti... eşti sigur că e copilul tău?

— Mi-am dat seama din primul moment în care am văzut-o azi după-amiază, cum stătea acolo pe scăunel, lângă dig. În frig şi ploaie, încercând să termine tabloul. Prue, te-ai făcut albă ca varul! Cred că amândoi avem nevoie de-o băutură.

Se duse şi deschise frigiderul. Scoase nişte pahare, cuburi de gheaţă, apă minerală şi o sticlă de whisky şi le puse pe toate pe bufet.

— Daniel, eu nu beau whisky.

— Altceva n-am.

Desfăcu dopul sticlei.

— Nici măcar nu seamănă cu tine, i-am spus.

— Şi nici cu Annabelle nu seamănă. Am o fotografie a mamei mele de când era mică. Pe la nouă sau zece ani. Charlotte e leită mama.

— Ştiai că Annabelle aştepta un copil de la tine?

— Ea aşa mi-a spus.

— Şi n-a fost de ajuns?

— Până la urmă, nu.

— Nu înţeleg.

Închise uşa frigiderului şi se rezemă de el, cu câte un pahar de whisky în fiecare mână.

— Prue, scoate-ţi haina. Aşa îmbrăcată arăţi de parc-ai fi în

trecere. Probabil că mai e şi umedă. Nu e cazul să răceşti.

Mi-am zis că o astfel de observaţie nu-şi prea avea rostul, însă am făcut cum mi-a zis; m-am descheiat la haină şi mi-am scos-o, aşezând-o pe spătarul unui scaun. Îmi întinse băutura, şi când am luat-o, paharul îmi păru rece ca gheaţa.

— Nu înţeleg, Daniel, am mai spus o dată.

— Nu poţi să înţelegi dacă n-o ştii pe Annabelle, se încruntă el. Ai cunoscut-o vreodată? Când stăteai la Phoebe?

— Nu, drumurile nu ni s-au încrucişat niciodată. Cred că datorită faptului că ea venea aici vara, iar eu de obicei eram atunci în Northumberland, la tata.

— Da, se explică.

— Ai fost îndrăgostit de ea? am încercat eu pe un ton rece, ca şi când n-ar fi avut nicio importanţă.

— Nu, n-am fost îndrăgostit de ea. Dacă stau să mă gândesc, nici nu-mi plăcea foarte mult. Numai că Annabelle avea ceva uluitor în ea, care făcea să piară toate celelalte sentimente. Eu aveam douăzeci de ani, ea douăzeci şi opt. Căsătorită şi mamă. Nu c-ar fi contat asta.

— Dar oamenii... n-au bârfit? Sigur Phoebe şi Chips...

— Ştiau, sigur, dar şi-au închipuit că e un flirt. Iar Annabelle era deşteaptă şi şmecheră. Existau atâţia alţii, oricând amatori.

— Trebuie să fi fost foarte frumoasă.

Mi-era greu să-mi ascund regretul din voce, numai că eu nu fusesem niciodată considerată drept „uluitoare” şi ştiam că n-o să fiu nici de acum încolo.

— Nu, nu era frumoasă. Numai că era înaltă şi suplă, şi avea faţă de pisică siameză, cu nas mic şi drept şi buze senzuale şi un zâmbet secretos. „Enigmatică”, poate – da, ăsta-i cuvântul. Avea nişte ochi care te frapau. Enormi, migdalaţi, un fel de cenuşiu foarte închis.

— Cum ai cunoscut-o?

— Phoebe şi Chips m-au târât la o petrecere. Nu voiam, dar ei au zis că trebuie să merg, că fusesem invitat şi că o să mă plictisesc dacă muncesc într-una. Şi acolo era şi Annabelle. Am văzut-o în momentul în care am intrat. Era de cealaltă

parte a camerei, înconjurată de bărbaţii altor femei. Cum am zărit fata aceea, mi-am dorit s-o desenez; simţeam furnicături în degete. Cred că mă holbam la ea, pentru că dintr-odată şi-a ridicat privirea fix spre mine, ca şi cum ar fi ştiut în tot acest timp că eram acolo. Şi-am uitat că voiam s-o desenez. — Râse trist şi clătină din cap. – Era ca la rugby, după ce primeşti o lovitură în stomac.

— Nu mi s-a întâmplat asta niciodată.

Speram ca timida mea încercare de glumă să-l facă să zâmbească, dar păru că n-a auzit, pentru că începuse să măsoare camera în lung şi-n lat cu paharul în mână, ca şi cum i-ar fi fost practic imposibil să vorbească şi să stea liniştit în acelaşi timp.

— A doua oară ne-am întâlnit pe plajă. Eu aveam un surfboard, un Malibu, din Australia. Un prieten mi-l adusese tocmai din Sidney. În ziua aceea bătea un vânt dinspre nord, iar valurile se formau de departe, aşa că vremea era perfectă. Am făcut surf până s-a schimbat curentul şi când am ajuns la mal, vânăt de frig pentru că nu-mi permiteam un costum special, am văzut-o pe Annabelle stând sus pe dune şi uitându-se la mine. Habar n-aveam cât stătuse acolo. Purta o fustă roşie; părul negru, desfăcut, era umflat de vânt. Nu mai era nimeni pe plajă în ziua aceea cenuşie; ştiam că pe mine mă aşteaptă. Am urcat dealul; am stat de vorbă şi i-am fumat ţigările. Vântul culca la pământ păpurişul din jur şi-mi amintesc că mi s-a părut atunci ca o blană mângâiată. Mai târziu, am mers pe jos până acasă; golful mirosea a lămâiţă. Câţiva oameni au trecut pe lângă noi şi i-am văzut uitându-se la Annabelle şi apoi la mine, cu invidie. Asta m-a făcut să mă simt bine. Şi aşa se întâmpla tot timpul; fie că intram cu ea într-un bar sau că mă aflam lângă ea în maşina decapotabilă, cu faţa îndreptată spre soare. Ne opream la stop şi oamenii de pe trotuar îşi întorceau capul, ne priveau şi zâmbeau.

— Probabil îşi ziceau că sunteţi o pereche foarte frumoasă.

— Cred că mai degrabă se întrebau ce căuta o creatură senzaţională ca Annabelle cu un tinerel lălâu ca mine.

— Şi cât a durat chestia asta?

— Două-trei luni. A fost o vară foarte fierbinte. Ea spunea că e prea cald ca să-l ducă pe băieţel înapoi la Londra. Aşa că stătea la Penmarron. Era tot timpul acolo.

— Vorbea despre soţul ei?

— Leslie Collis? Nu prea. Se zvonea că s-a măritat cu el pentru bani, şi se vedea că nu vorbeşte despre el cu prea multă afecţiune. Nu mă deranja. Nu voiam să ştiu nimic despre el, nu voiam să mă gândesc la el. Fiindcă nu voiam să mă simt vinovat. Dacă eşti un tip hotărât, e posibil să înăbuşi o conştiinţă care te incomodează. N-am crezut niciodată că am această abilitate. A uşurat mult lucrurile.

— Poate că la douăzeci de ani aşa trebuie să trăieşti viaţa.

Zâmbi.

— Vorbeşti de parcă ai fi bătrână şi înţeleaptă. Ca Phoebe.

— Aş vrea să fi fost ca Phoebe.

Continua să se plimbe în sus şi-n jos, ca un tigru în cuşcă, în camera aceea frumos aranjată.

— Era cam în perioada asta a anului, pe la mijlocul lui septembrie. Numai că nu ploua ca acum. Zi de zi era soare şi cald. Aşa că am fost luat complet pe nepregătite când Annabelle m-a anunţat că se întoarce la Londra. Eram tot pe plajă. Înotasem. Începuse fluxul, era pe la sfârşitul după-amiezii. Apa înaintase pe nisipul cald, iar marea era de culoarea jadului şi foarte caldă. Stăteam şi fumam câte-o ţigară şi mi-a spus că se întoarce la Londra. Mă aşteptam să fiu dezamăgit, numai că am realizat că nu sunt. Ciudat, de fapt eram uşurat. Voiam să se termine acum, cât încă ne mai distram. Nu voiam să se strice de tot. Şi-n afară de asta, ştiam că trebuie să mă întorc la muncă. Pictura a fost întotdeauna lucrul cel mai important din viaţa mea, şi începuse să mă îmboldească. Voiam să întorc spatele tuturor celorlalte lucruri şi să mă concentrez asupra picturii, să mă afund în ea. Anul petrecut cu Chips era pe sfârşite. Voiam să călătoresc, să învăţ. Plănuiam să mă duc în America. Am început să spun ceva banal, dar Annabelle m-a întrerupt. Atunci mi-a spus că o să aibă un copil. A zis: „E copilul tău, Daniel”. Ştii, când eram adolescent, îmi imaginam deseori o

astfel de situaţie şi mă speria de moarte. O fată, gravidă cu mine. O fată cu care nu voiam să mă căsătoresc. Proces de paternitate, taţi furioşi, nuntă făcută în fugă. Ce coşmar! Şi acum se întâmplase, numai că nu aşa. Continua să vorbească, şi încet-încet mi se implânta în creier – care era paralizat de veste – că de fapt ea nu voia nimic de la mine. Nu voia să fiu eu motiv de divorţ; nu voia să fugă cu mine ori să mă căsătoresc cu ea. Nu voia bani. Simţeam că trebuie să fie o şmecherie undeva. În cele din urmă s-a oprit din vorbit şi i-am spus: „Bine, şi soţul tău?" Annabelle a râs şi mi-a spus că el n-o să pună întrebări. I-am zis că nu pot să cred una ca asta: nici un bărbat n-o să accepte copilul altuia. Annabelle a zis însă că Leslie Collis o să accepte. Ca să-şi salveze reputaţia şi mândria. Mai mult decât orice pe lumea asta, ura să cadă de prost. Îi păsa de ceea ce credeau colegii lui despre el, de ce spunea lumea despre el. Îşi construise această imagine de învingător şi n-ar fi lăsat pe nimeni să i-o distrugă. Ea s-a uitat apoi la expresia de pe faţa mea şi a râs iar, apoi a zis: „Nu-ţi face griji, Daniel, n-o să vină să te împuşte". I-am zis: „Bine, da' e copilul meu", iar ea a aruncat ţigara, şi-a dat părul de pe frunte şi-a zis: „A, nu te-ngriji de copil; o să aibă un cămin cald". Parcă vorbea de un câine!

Acum stătea pe loc, nu se mai agita. Stătea în mijlocul camerei, uitându-se în pahar. Pe fund mai avea un pic de whisky; cu o mişcare bruscă a mâinii şi a capului, o dădu pe gât. Speram să nu-şi toarne altul. Îmi părea acum, în starea aceasta de spirit, un om gata să-şi bea minţile ca să uite. El se duse însă spre frigider şi puse pe el paharul gol; apoi, observând că se făcuse întuneric, se duse la fereastră şi trase draperiile grele, despărţindu-ne de noaptea mohorâtă de afară.

Se întoarse spre mine.

— Nu spui nimic.

— Nu-mi trece nimic inteligent prin cap.

— Eşti şocată.

— E ridicol. Nu sunt în postura să fiu şocată. Şi nici în aceea de a lua orice fel de atitudine. Numai că îmi pare rău

pentru tine că s-a întâmplat.

— Şi încă nu ţi-am spus totul. Vrei să auzi şi restul?

— Dacă vrei să-mi spui, da.

— Cred că vreau... N-am... n-am mai vorbit aşa de ani de zile. Nu sunt sigur că aş putea să mă opresc acum chiar dacaş vrea.

— N-ai mai spus nimănui până acum?

— Ba da. I-am spus lui Chips. La început am crezut că n-o să-i spun. Nu puteam. În primul rând, mi-era prea ruşine. Nu numai lui Leslie Collis nu-i plăcea să cadă de prost. Dar niciodată nu m-am priceput să-mi ascund sentimentele; vreo câteva zile m-am purtat ca un imbecil: îmi târşâiam picioarele şi trânteam lucrurile prin atelier, şi bineînţeles că Chips şi-a pierdut răbdarea la un moment dat şi-a atacat problema. M-a întrebat ce dracu' se întâmplă cu mine, aşa că i-am spus. I-am spus tot. Nu m-a întrerupt deloc, n-a scos niciun cuvânt. Stătea acolo în scaunul lui vechi şi desfundat, trăgea din pipă şi asculta. Şi când am terminat şi am dat totul din mine afară, am avut un asemenea sentiment de uşurare, că m-am întrebat de ce naiba nu i-am spus de la început.

— Şi ce-a zis?

— Un timp n-a zis nimic. Fuma şi se uita aiurea. Rumega lucrurile. Nu ştiu la ce se gândea. Pe jumătate mă aşteptam să-mi zică să mă duc să-mi strâng lucrurile şi să nu mai calc pragul de la Holly Cottage în viaţa mea. În cele din urmă, şi-a scuturat scrumul din pipă şi, după ce şi-a băgat-o în buzunar, mi-a spus: „Tinere, eşti dus de nas". Şi pe urmă mi-a povestit despre Annabelle. Mi-a spus că de când o ştie a fost imorală, şi că a trăit în promiscuitate, iar în vara aceea nu făcuse excepţie de la regulă. În ceea ce priveşte copilul, mai era un bărbat implicat, un fermier de lângă Farmouth, căsătorit şi cu copii. După părerea lui Chips, era foarte probabil ca el să fi fost tatăl copilului. Iar Annabelle ştia asta. Mi-a spus toate acestea şi m-am simţit într-un impas cum nu fusesem niciodată. Pe jumătate eram uşurat. Numai că, pe de altă parte, mă simţeam înşelat. Ştiam că-i pun coarne lui Leslie Collis, dar când mi s-a spus că Annabelle mă înşela şi pe

mine, orgoliul meu de tânăr mascul a primit o lovitură zdravănă. Sună oribil, nu?

— Nu, e de înţeles. Da’ dacă era adevărat, de ce ţi-a spus Annabelle că e copilul tău?

— Şi eu l-am întrebat pe Chips asta. Şi-a spus că aşa era Annabelle. N-avea niciun haz să provoace necazuri, dacă nu lăsa în urmă şi o dâră de vină şi remuşcări. De necrezut, nu?

— Da, într-adevăr, de necrezut. Dar dacă a spus Chips asta, înseamnă că era adevărat.

— Da, ştiu. S-a dus s-o vadă pe Annabelle chiar în seara aceea. S-o facă să mărturisească. S-a dus până la White Lodge şi a luat-o pe Annabelle în felul lui la întrebări. La început, ea a încercat să continue cacealmaua şi-a ţinut-o una şi bună că nu putea să fie copilul altcuiva. Numai că el i-a aruncat în faţă ce-mi spusese şi mie. Despre celălalt. Şi când i-a mai rostit şi numele, Annabelle a cedat nervos şi a recunoscut că avea dreptate. Nu era neapărat copilul meu. Îi plăcea doar să creadă că ar fi al meu. N-am revăzut-o niciodată. S-a întors la Londra peste câteva zile, cu copil şi dădacă. Iar eu şi cu Chips am căzut de acord că era timpul să-mi văd şi eu de drum. Băteam pasul pe loc de prea mult timp.

— Phoebe ştie ceva din toate astea?

— Nu. Eu n-am vrut să ştie, şi Chips a fost de acord că e mai bine dacă nu află. În speranţa că nu ar fi existat repercusiuni; apoi, oricum n-avea rost s-o neliniştesc sau să-i creez cine ştie ce neplăceri cu doamna Tolliver. Penmarron e un sătuc. Erau obligate să trăiască în continuare aici şi amândouă fac parte dintr-o comunitate mică destul de strâns legată.

— Cât de înţelept era Chips!

— Înţelept. Înţelegător. Nu pot să-ţi descriu cât de bun a fost cu mine în perioada aceea. Ca cel mai bun tată. A aranjat totul pentru mine, mi-a împrumutat până şi bani până mă puneam pe picioare. Mi-a dat scrisori de recomandare către prietenii lui din New York, dar cea mai importantă a fost scrisoarea pe care i-a trimis-o lui Peter Chastal la Londra. Pe-

atunci, galeria abia se deschisese de câţiva ani, dar el îşi făcuse deja un nume în lumea artei. I-am dus o mapă cu lucrările mele şi, înainte să plec în America, a acceptat să-mi expună picturile şi să-mi fie manager. Şi aşa a rămas de atunci.

Mi-a trecut prin minte articolul entuziast pe care îl citisem în tren.

— Ţi-a fost de mare ajutor.

— Da. Am fost norocos.

— Chips spunea că degeaba ai talent dacă nu munceşti.

— Chips spunea tot felul de lucruri deştepte.

— Şi munca te-a ţinut departe toţi aceşti unsprezece ani?

— Îmi place să cred asta. Nu-mi place să mă gândesc că am încercat să fug de ceea ce s-a întâmplat. Poate că am fugit, de fapt. Departe şi apoi şi mai departe. Mai întâi la New York, apoi în Arizona, pe urmă la San Francisco. Acolo a început să mă intereseze arta japoneză. Există o mare comunitate japoneză la San Francisco; am intrat într-un grup de tineri pictori japonezi. Pe măsură ce lucram cu ei, îmi dădeam seama cât de puţin ştiu. Tradiţiile şi disciplinele picturii japoneze au secole în spate. Mă fascina. Aşa că m-am dus în Japonia şi-am redevenit student, luând-o pe urmele unui maestru bătrân şi faimos. Timpul nu mai conta. Am stat acolo patru ani. Câteodată îmi par câteva zile. Alteori, o eternitate. Expoziţia asta de la Peter Chastal e rezultatul direct al acelor ani. Ţi-am spus că nu voiam să mă întorc pentru asta. Vernisajele mă îngrozesc pur şi simplu. Dar mă şi temeam să mă întorc în Anglia. De cealaltă parte a lumii era foarte posibil să nu mă gândesc la Annabelle şi la copilul care ar fi putut să fie al meu. Întorcându-mă însă... aveam coşmaruri, eram la Londra şi o vedeam pe Annabelle cu copilul meu, îndreptându-se spre mine pe stradă.

— N-ai riscat venind în Cornwall?

— Părea predestinat. Să mă întâlnesc cu un străin într-o cârciumă şi să se ofere să mă ia cu maşina. Eram gata să nu vin, dar voiam atât de mult s-o revăd pe Phoebe!

M-am gândit la ziua de ieri. Mi-am adus aminte cât de tăcut

şezuse la bar, cât eu i-am vorbit despre doamna Tolliver şi Charlotte.

— Daniel, când ţi-am spus că Charlotte e aici, la Penmarron, şi că stă cu bunica ei, probabil că ţi-ai dat seama că ea e copilul.

— Da, mi-am dat seama. Şi ştiam că era inevitabil s-o întâlnesc. Eram prins într-un angrenaj extraordinar, pe care nu puteam să-l controlez. Când am ajuns la Phoebe azi după-amiază, şi ne-am dat jos din maşină, şi-am intrat în casă, ştiam că Charlotte e pe undeva, prin preajmă. Am ştiut încă dinainte să ne spună Lily. Am ieşit din casă şi am luat-o în jos pe deal, pe lângă dig, ca să le aduc la ceai, şi în tot timpul ăsta îmi repetam că după atâţia ani de nesiguranţă, o să aflu în sfârşit adevărul. Nu m-au simţit când m-am apropiat. Erau prea adâncite în lucru. La un moment dat, Phoebe m-a zărit şi m-a chemat pe nume. Şi atunci a ridicat şi Charlotte capul. Şi când am văzut faţa aia mititică, mi-am dat seama că, fără să ştie, Annabelle îmi spusese adevărul.

Deci cam asta era. Aveam senzaţia că stăteam acolo din totdeauna, ascultându-l pe Daniel. Mă durea spatele şi mă simţeam slăbită şi epuizată. N-aveam idee cât era ceasul. De jos, din inima fremătândă a hotelului veneau zgomote şi miros de mâncare. Voci, zgomote îndepărtate de farfurii şi tacâmuri, acordurile fine ale unei orchestre cântând ceva lejer din *Sunetul muzicii.* Trebuia să mă întorc la un moment dat la Holly Cottage, la Phoebe şi la mâncarea de pui. Dar nu încă.

— Dacă nu stau jos, o să mor, am zis şi m-am dus lângă cămin, unde am căzut într-unul din fotoliile acoperite cu creton. Tot timpul cât am vorbit, flăcările false licăriseră vesel în jurul buştenilor falşi. Acum stăteam rezemată de spătar, îmi îngropasem bărbia în gulerul jachetei şi le priveam cum luceau fără noimă.

L-am auzit pe Daniel turnându-şi din nou băutură. Luă paharul şi se aşeză în faţa mea în celălalt fotoliu. Am ridicat capul şi privirile ni se întâlniră. Eram amândoi foarte serioşi.

— Ei, mi-ai spus-o, am zâmbit eu. Şi nu ştiu de ce ai făcut-

o.

— Trebuia să spun cuiva. Şi, cumva, am senzaţia că faci parte din chestia asta.

— Nu, nu fac parte din chestia asta.

Era aproape unicul lucru de care eram sigură. Altfel, situaţia în care se găsea Daniel acum părea să n-aibă soluţie. Am reflectat puţin la asta şi am continuat:

— ...şi cred că nici tu nu faci parte din ea. S-a terminat, Daniel. Gata, trebuie să uiţi. Apă pe gârlă, asta-i tot. Te gândeai că se poate ca Charlotte să fie copilul tău; acum ştii că este. Numai asta s-a schimbat. Altfel, Charlotte este tot Charlotte Collis, fata lui Leslie Collis, nepoata doamnei Tolliver şi prietena lui Phoebe. Acceptă asta şi uită restul. Pentru că altă alternativă nu există. Faptul că ai descoperit adevărul e irelevant. Nu schimbă nimic. Charlotte n-a fost niciodată responsabilitatea ta şi nu e nici acum. Trebuie să te gândeşti la ea ca la o fetiţă pe care ai întâlnit-o pe dig, care – din întâmplare – are talent la desen ca şi tine şi care seamănă la faţă cu mama ta.

Nu mi-a răspuns pe loc. După un timp, spuse:

— Dacă ăsta ar fi singurul lucru cu care ar trebui să mă împac, n-ar fi aşa rău.

— Ce vrei să spui exact?

— Vreau să spun exact ceea ce ai observat tu în tren; şi Lily, care nu-i deloc proastă, a pus degetul pe rană. Charlotte nu numai că trebuie să poarte ochelari, dar îşi roade şi unghiile, e singură, nefericită şi evident neglijată.

Mi-am îndreptat privirea în altă parte, întorcându-mă spre foc. Dacă ar fi fost unul adevărat, aş fi putut să-mi fac de lucru cu vătraiul sau să pun un buştean pe foc ca să mai umplu timpul. Dar aşa, nu prea ştiam ce să fac. Ştiam, aşa cum ştiau şi Phoebe şi Lily Tonkins, că tot ce spusese Daniel era foarte probabil adevărat. Ca să-i dau însă acum dreptate, nu i-aş fi făcut niciun bine lui Charlotte şi ar fi înrăutăţit situaţia pentru Daniel.

Am oftat în căutarea cuvintelor.

— Nu trebuie să iei de bun tot ce spune Lily. Întotdeauna a

avut tendinţa să dramatizeze lucrurile. Mai mult, fetiţele de vârsta lui Charlotte deseori sunt greu de înţeles. Devin secretoase şi retrase. Şi apoi cred că e şi destul de timidă...

Mi-am ridicat capul şi privirile ni s-au întâlnit din nou. Am zâmbit, încercând să-mi compun o faţă veselă şi realistă.

— Hai să recunoaştem, doamna Tolliver n-o să câştige niciodată un concurs pentru cea mai drăguţă bunică din lume. Din cauza asta Charlotte s-a ataşat atât de tare de Phoebe. Şi, oricum, nu cred că e atât de rău că stă la White Lodge. Ştiu că nu prea are cu cine să se joace, dar toţi copiii din sat sunt la şcoală. Şi, în ciuda a ceea ce a spus Lily, sunt sigură că Betty Curnow îşi petrece destul timp cu ea şi că e drăguţă. Nu trebuie să exagerezi lucrurile. În afară de asta, mâine o scoatem la picnic. N-ai uitat, nu? Ai spus că ne duci la Penjizal să ne arăţi focile... Nu poţi să te sustragi.

— Nu. N-o să mă sustrag.

— Înţeleg acum de ce n-ai fost prea încântat să mergi cu noi. N-o să-ţi fie uşor.

Scutură din cap.

— Nu cred că o singură zi va schimba ceva, într-un fel sau altul, având în vedere două vieţi separate.

Am încercat să înţeleg.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, dar sunt sigură că ai dreptate.

Râse. Jos în salon orchestra trecuse de la *Sunetul muzicii* la *Piraţii din Penzance*. Mirosea delicios a mâncare bună.

— Vino înapoi cu mine la Holly Cotlage, i-am spus. Phoebe o să fie încântată. O să mâncăm puiul gătit de Lily, aşa cum hotărâsem. A făcut atâta mâncare că poţi să saturi e armată.

El spuse însă că n-o să vină.

Am aruncat o privire spre paharul gol de whisky pe care îl aşezase pe podea între picioare.

— Îmi promiţi că n-o să stai aici toată seara ca să bei până intri în comă?

Dădu negativ din cap.

— Cât de puţin mă cunoşti! Ce puţin ne cunoaştem unul pe altul! Nu beau niciodată mult. N-am făcut-o niciodată.

— Da’ o să mănânci ceva, da? O să iei cina?

— Da. Mai târziu. O să mă duc jos.

— Atunci, dacă nu vii, trebuie să plec singură. Phoebe o să creadă că am uitat de ea, sau că i-am făcut maşina zob, sau alt lucru îngrozitor.

M-am ridicat de pe scaun. Daniel se ridică şi el. Stăteam faţă în faţă ca la o petrecere convenţională, când e timpul să pleci.

— Noapte bună, Daniel.

Îşi puse mâinile pe umerii mei şi se aplecă să mă sărute pe obraz. După aceasta, am rămas uitându-mă lung în ochii lui. Mi-am pus mâinile după gâtul lui, i-am aplecat capul şi l-am sărutat pe gură. I-am simţit atunci mâinile încolăcindu-se în jurul mijlocului meu şi îmbrăţişarea lui mă cuprinse atât de tare încât îi simţeam bătăile inimii chiar şi prin lâna groasă şi aspră a jachetei.

— Ah, Prue!

Mi-am aşezat obrazul pe umărul lui. Îi simţeam buzele mângâindu-mi creştetul capului. Cea mai tandră îmbrăţişare, fără pasiune, fără vreo semnificaţie aparte. Atunci oare de ce am simţit dintr-odată că mi s-au înmuiat genunchii, că îmi doresc dureros de mult ceva ce n-am avut niciodată şi că am ochii umezi de lacrimi ridicole, încă neplânse? Oare se poate să iubeşti o persoană aşa, dintr-odată? Un artificiu aruncat pe un cer negru, explodând în infinit şi ducând cu el o coadă de stele pâlpâitoare şi multicolore. Stăteam în picioare îmbrăţişaţi, tăcuţi, ca nişte copii care au nevoie de tandreţe. N-aveam nevoie de cuvinte. La un moment dat, Daniel spuse:

— Casa aceea din Grecia. Nu vreau să crezi că n-am vorbit serios când te-am invitat să vii să mă vizitezi.

— Mă inviţi să vin cu tine acum?

— Nu.

M-am îndepărtat puţin şi l-am privit.

— Nu pot să fug de mine însumi acum, mi-a spus el. Altă dată, într-o zi, cine ştie.

Mă sărută din nou, de data aceasta scurt; deveni practic, se uită la ceas.

— Trebuie să pleci. Puiul ăla o să se ardă de tot, iar Phoebe

o să creadă că te-am sedus.

Îmi luă haina de pe scaun şi mi-o ţinu. Am îmbrăcat-o; mă întoarse cu faţa spre el şi-mi încheie nasturii de sus până jos.

— Cobor cu tine, spuse şi se duse să deschidă uşa.

O luarăm unul lângă altul pe coridor către capătul scărilor. Trecurăm pe lângă rânduri de uşi, în spatele cărora oameni pe care nu-i cunoscusem niciodată iubiseră sau îşi petrecuseră luna de miere sau vacanţele, râseseră sau se certaseră şi apoi se împăcaseră râzând.

Am ajuns jos şi de data aceasta foaierul îşi prezenta faţa festivă. Oaspeţii hotelului ieşeau de la bar, or se îndreptau spre restaurant, ori şedeau în jurul unor măsuţe, cu cocteiluri şi farfurioare cu alune în faţa lor. Murmurul conversaţiei se transformase într-un zgomot considerabil, încercând să acopere sunetul orchestrei. Bărbaţii purtau cravate negre şi haine de catifea pentru dineu, iar doamnele erau îmbrăcate în rochii de seară sau jachete cu paiete.

Am trecut printre ei, provocând o oarecare nelinişte cu apariţia noastră neaşteptată, ca nişte fantome la o petrecere. Conversaţiile încetau pe măsură ce înaintam; sprâncenele se ridicau din nou cu subînţeles. Am ajuns la uşa principală. Păşirăm în întunericul nopţii. Ploaia se oprise în sfârşit, vântul însă mai zăbovea printre crengile de sus ale copacilor.

Daniel se uită în sus spre cer:

— Oare cum o să fie mâine?

— Cred c-o să fie frumos. Poate suflă vântul şi se duce toată vremea urâtă.

Ajunserăm la maşină. Îmi deschise uşa.

— Când să vin mâine?

— Pe la unsprezece. Dacă vrei, trec să te iau.

— Nu. Fac autostopul până la Penmarron, iau autobuzul sau ceva de genul ăsta. Vin eu, să nu plecaţi fără mine.

— N-avem cum. Trebuie să ne arăţi drumul.

M-am urcat la volan.

— Îmi pare rău pentru seara asta, spuse el.

— Îmi pare bine că mi-ai spus.

— Da, şi mie-mi pare bine pentru asta. Îţi mulţumesc că m-

ai ascultat.

— Noapte bună, Daniel.

— Noapte bună.

Trânti uşa. Am pornit motorul şi am luat-o în jos pe aleea curbă, urmărind lumina farurilor, îndepărtându-mă de el. Nu ştiu cât a rămas acolo după ce eu plecasem.

6

În seara aceea am stat de vorbă cu Phoebe până foarte târziu. Ne-am lăsat în voia amintirilor, evocând zilele când trăia Chips. Ne-am întors şi mai în urmă, în Northumberland şi la Windyedge, unde Phoebe îşi petrecuse copilăria, alergând nebuneşte şi călărind poneiul ei miţos, de-a lungul acelor ţărmuri reci, nordice.

Am vorbit despre tata, despre mulţumirea pe care o găsise alături de noua lui nevastă; apoi îşi aminti de expediţiile lor la Dunstanbrugh şi Bambrugh, pe când erau copii, întâlnirile din miezul iernii, imaginea vânătorilor îmbrăcaţi în haine roz ca zmeura, strălucind în aerul îngheţat, câinii de vânătoare alergând de-a latul fâşiilor de zăpadă.

Am vorbit despre Paris, unde fusese studentă, despre căsuţa din Dordogne, pe care o cumpăraseră ea şi Chips într-un an îmbelşugat şi la care se mai ducea încă an de an ca să picteze.

Am mai vorbit apoi despre Marcus Bernstein, despre munca mea şi micul meu apartament din Islington.

— Data viitoare când mai vin la Londra, am să stau la tine, îmi promise ea.

— Să ştii că nu am o cameră liberă.

— Atunci o să dorm pe jos.

Îmi povesti despre Societatea Artistică, cea care tocmai se întemeiase în Porthkerris; ea era unul dintre membrii fondatori. Îmi făcu o descriere a casei unui bătrân şi faimos olar, care se întorsese la Porthkerris să-şi petreacă ultimii ani în labirintul străzilor înguste, unde se născuse cu optzeci de ani în urmă, ca fiu al unui pescar.

Am vorbit despre Lewis Falcon.

Dar despre Daniel nu am vorbit, de parcă ar fi existat între noi o înţelegere secretă. Nici eu, nici Phoebe nu am pomenit numele lui.

După miezul nopţii, plecă în sfârşit la culcare. M-am dus după ea să trag draperiile, să desfac plapuma şi s-o ajut să-şi scoată hainele, atât de neobişnuite. M-am dus jos cu o buiotă şi am umplut-o cu apa din ceainicul care fierbea. Am lăsat-o, în sfârşit, încălzită în patul său uriaş şi pufos, citindu-şi cartea.

Ne-am spus noapte bună, dar nu m-am dus la culcare. Mintea îmi clocotea, alertă şi neobosită, de parcă aş fi pompat în mine vreun drog. N-aş fi putut să suport să stau întinsă în întuneric, aşteptând somnul care ştiam că nu va veni.

M-am întors deci în bucătărie, mi-am făcut o cană de cafea, apoi am luat-o cu mine lângă foc. Flăcările se stinseseră, nu mai rămăsese decât jăratecul, aşa că am mai aruncat nişte lemne peste el, privindu-le cum se aprind şi ard pâlpâind. M-am ghemuit în fotoliul cel vechi al lui Chips, desfundat şi confortabil. M-am gândit la el, tânjind după prezenţa lui. Nu voiam ca el să fi murit; aş fi vrut să fie viu, aici, în camera asta, cu mine. Fusesem întotdeauna foarte apropiaţi, şi acum aveam nevoie de el. Aveam nevoie de sfatul lui.

„Ca cel mai bun tată”. Îl vedeam pe Chips, cu pipa în gură, ascultându-l pe Daniel tânăr, cum îi povestea despre Annabelle Tolliver şi despre copil. Annabelle, cu părul ei negru, chipul de pisică cu ochi cenuşii şi zâmbetul ei misterios...

„E copilul tău, Daniel”.

Erau şi alte voci – Lily Tonkins: „Dacă doamna Tolliver nu se învredniceşte să aibă grijă de copil, atunci să plătească pe cineva să facă treaba asta”; vocea lui Lily răsunând de indignare, în timp ce-şi vărsa supărarea pe vasul cu aluat.

Şi mama, exasperată că nu mă conformam tiparului pe care se străduise să mi-l construiască toată viaţa ei: „Zău, Prue, nu ştiu ce vrei”.

Îi spusesem că nu voiam nimic.

Îl aflasem pe Daniel. Îl privisem cum venea spre mine din

mica gară, de-a lungul digului, intrând în viaţa mea. Astăzi îmi spusese: „Ce puţin ştim unul despre celălalt”; şi, până la un punct, avea dreptate... O zi... două zile... prea puţin – ar fi spus cineva – ca să obţii altceva decât relaţia cea mai superficială.

Dar era altceva. Pentru mine, timpul şi evenimentele se condensaseră în mod miraculos, încât mi se părea că aş fi trăit o viaţă întreagă lângă el, în ultimele douăzeci şi patru de ore. Mi-era greu să realizez că nu-l cunoşteam dintotdeauna, că vieţile noastre separate nu se împletiseră deja ca firele unui caier de lână.

Voiam ca totul să continue în acelaşi fel, eram pregătită să-l las să-şi urmeze drumul, aşa cum îl lăsase şi Phoebe. Eram destul de înţeleaptă să fac asta, dar nu voiam să-l pierd. Ştiam însă că sorţii sunt împotriva mea. În parte, pentru că Daniel era omul care era: un artist neobosit, în continuă căutare; ar fi avut întotdeauna nevoie de libertate. Dar infinit mai teribile erau amintirea lui Annabelle, faptul că exista Charlotte.

Charlotte... Cine ştie ce traume suferise Charlotte, provocate de un om care nu era tatăl ei şi care ştia mai mult ca sigur că nu era tatăl ei. Îmi displăcuse din prima clipă, de când îl văzusem în tren, îi urmărisem nerăbdarea pe care o manifesta faţă de fetiţă, şi-mi dădusem seama de lipsa totală de afecţiune, atunci când îi vârâse în mână bancnota de zece lire, de parcă ar fi plătit o datorie supărătoare.

Şi Annabelle... Atâta nefericire» de care era răspunzătoare... „N-avea nici un haz să provoace necazuri» dacă nu lăsa în urmă şi o dâră de vină şi remuşcări”.

O făcuse – asta era – cu pasiunea ei neînfrânată, distructivă, ca un uragan. Acum, uraganul părea că se pornise din nou şi-mi era frică pentru că puteam vedea cum ne-ar fi despărţit pe mine şi pe Daniel pentru totdeauna.

„Nu pot să fug de mine însumi acum”.

M-am gândit la casa din Grecia, casa ca un cub de zahăr deasupra mării, cu terasa văruită, şi florile strălucitoare de muşcată. O frântură dintr-o poezie pe jumătate învăţată, pe

jumătate uitată, zbură ca o fantomă pe fundalul gândurilor mele: „O, iubire, noi doi nu vom mai merge spre ţinuturi însorite de peste mări...”

De pe poliţa şemineului, ceasul lui Phoebe bătu o singură dată, cristalin. Era unu noaptea. Am pus jos cana de cafea goală şi m-am ridicat cu efort din adâncitura confortabilă a fotoliului lui Chips. Fără să-mi fie încă somn, m-am dus la radioul lui Phoebe, ca să mă joc cu butoanele, căutând vreun post cu muzică. Am găsit un program de pop clasic, în care am recunoscut o melodie de când eram copil.

Caruselul de jucărie rămăsese pe masă, unde se jucase Charlotte cu el. Nu mai fusese niciodată pus la loc în dulapul său, dar acum mă hotărâi să fac eu asta, de frică să nu pătrundă praful în mecanismul foarte vechi şi să-l facă să se oprească pentru totdeauna. Nu suportam gândul că ar putea să se strice sau să fie uitat şi să nu se mai joace nimeni cu el.

„Pur şi simplu, nu ştiu care e preferatul meu...”

Am răsucit manivela şi am dat drumul uşor braţului. Încet, netulburaie, animalele pictate în culori vii începură să se rotească. Frâiele lor sclipitoare scânteiau în lumina focului, ca ornamentele unui pom de Crăciun.

Exista întotdeauna un „mâine”. Nu puteam să fiu sigură dacă mă temeam de ziua pe care plănuisem să o petrecem împreună sau o aşteptam cu nerăbdare. Se pare că era prea mult în joc. Ştiam doar că vom merge toţi trei la Penjizal şi ne vom uita după foci. Nu puteam să-mi închipui ce va urma după ziua de mâine; speram pur şi simplu să ne fie bine împreună, de dragul lui Daniel. Pentru Charlotte. Şi, în mod egoist, pentru mine.

Mecanismul se opri. Platanul încetă să se mai rotească. M-am aplecat şi am ridicat caruselul de pe masă; l-am pus la locul său, am închis uşile şi am răsucit cheia. Apoi am pus apărătoarea în faţa căminului, am închis radioul şi am stins lumina. Am urcat treptele în întuneric.

M-am trezit devreme, la şapte, la auzul strigătului unui

pescăruş mare şi bătrân, care ţipa de pe acoperişul atelierului vecin. Draperiile trase încadrau un cer de un albastru foarte pal, învăluit într-un abur rămas din cele mai fierbinţi zile ale verii. Nu bătea vântul şi nu se auzea decât strigătul pescăruşului şi şopotul fluxului care se scurgea în şanţurile şi gropile estuarului.

Când m-am sculat şi m-am apropiat de fereastră, era foarte frig, de parcă dăduse îngheţul. Am simţit mirosul algelor, al frânghiei gudronate şi al adierii sărate, care venea dinspre ocean. Era o zi perfectă pentru un picnic.

M-am îmbrăcat şi m-am dus jos, ca să fac cafea pentru mine şi să-i pregătesc micul dejun lui Phoebe. Când i l-am dus sus, am găsit-o trează, stând sprijinită de pernă. Nu citea, pur şi simplu privea cu plăcere cum căldura soarelui acelei dimineţi minunate de toamnă ardea ultimele rămăşiţe ale ceţii.

I-am pus tava cu micul dejun pe genunchi.

— Astea sunt dimineţile, îmi spuse fără nicio introducere, de care sunt sigură că cineva îşi aminteşte când este foarte, foarte bătrân. Bună dimineaţa, draga mea.

— Ne-am sărutat.

— Ce zi minunată pentru un picnic.

— Vino şi tu cu noi, Phoebe.

Era tentată.

— Depinde unde vă duceţi.

— Daniel ne va arăta drumul spre Penjizal. Spunea ceva despre un lac care se formează în stâncă la venirea fluxului, unde vin focile şi înoată.

— O, ce frumos! O să fii încântată. Dar nu, dacă stau şi mă gândesc, mai bine nu vin. Poteca ce coboară pe faleză e puţin cam prea abruptă pentru o persoană cu un singur braţ. N-ar fi tocmai plăcut pentru voi dacă mi-aş pierde echilibrul şi aş cădea, zburând peste faleză în mare.

Izbucni în râs în felul ei obişnuit la ideea asta.

— Dar drumul de la ferma de pe deal până jos este minunat. Peste tot sunt cerceluşi sălbatici, iar vara valea zumzăie de libelule. Ce luaţi cu voi de mâncare? Sandvişuri

cu şuncă? Avem oare şuncă? Ce păcat că nu poţi să pregăteşti o caserolă rece, a rămas o mulţime de mâncare de aseară. Mă întreb dacă Daniel a vorbit cu Lewis Falcon. Am auzit că are cea mai frumoasă grădină sălbatică acolo, în Lanyon.

Sporovăi înainte, sărind, ca întotdeauna în conversaţia ei, de la un subiect la altul.

Mă tenta să uit de ziua care mă aştepta, să pierd noţiunea timpului şi să rămân pur şi simplu să-mi petrec restul dimineţii stând acolo, la capătul patului pufos al lui Phoebe. Cafeaua se terminase, iar razele soarelui pătrundeau pieziş prin fereastra deschisă. Am auzit de jos trântindu-se uşa bucătăriei şi am ştiut astfel că Lily Tonkins ajunsese.

M-am uitat la ceasul lui Phoebe.

— Dumnezeule! E trecut de nouă. Trebuie să mă pornesc...

M-am dat jos din pat fără tragere de inimă şi m-am apucat să strâng ceştile şi farfurioarele, stivuindu-le pe tava lui Phoebe.

— Şi eu la fel, spuse ea.

— Nu te ridica din pat. Mai poţi să stai încă vreo oră.

Lui Lily îi convine. Poate să-i dea înainte cu lustruitul fără să fie nevoită să se împiedice mereu de tine.

— O să văd, spuse Phoebe, iar când am ieşit pe uşă am văzut-o căutându-şi cartea.

Citea o carte de C.P. Snow, şi am invidiat-o pentru patul său cald şi pentru acea minunată proză. Am presupus că nu-şi va face apariţia jos, cel puţin nu înainte de prânz. În bucătărie am găsit-o pe Lily legându-şi şorţul.

— ’Neaţa, Prue. Cum îţi merge în dimineaţa asta? Nu-i aşa că-i frumoasă? spunea Ernest aseară că o să fie aşa. Spunea că vântul o să alunge vremea urâtă. Dacă vii pe drumul dinspre biserică, zici că-i cald ca-n luna iunie. Mi-a dat prin cap să nici nu mai lucrez astăzi; să cobor doar pe plajă şi să stau cu picioarele în apă.

Telefonul începu să sune din hol.

— Ei... spuse Lily, ca întotdeauna când se întâmpla asta, cine-o fi?

— Răspund eu, i-am zis.

M-am dus în hol şi m-am aşezat pe vechiul cufăr sculptat, unde stătea telefonul, şi am ridicat receptorul.

— Alo?

— Phoebe? se auzi vocea unei femei.

— Nu. Sunt Prue.

— O, Prue. Aici e doamna Tolliver. Phoebe este cumva?

— Mă tem că-i încă în pat.

M-am aşteptat din partea ei să-şi ceară scuze pentru că telefonase atât de devreme şi să spună că va suna din nou, mai târziu. Dar în loc de asta, ea insistă:

— Trebuie să-i vorbesc. Poate să vină la telefon?

Era o anumită insistenţă în vocea ei, o nesiguranţă care mă neliniştea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu... Da... Prue, trebuie să vorbesc cu ea.

— Mă duc s-o chem.

Am lăsat jos receptorul şi am mers sus. Când mi-am băgat capul pe uşă, îşi ridică privirea liniştită din cartea pe care o citea.

— E doamna Tolliver la telefon. Vrea să vorbească cu tine. Vocea ei suna foarte ciudat, am adăugat. Părea tulburată.

Phoebe se încruntă.

— Despre ce-i vorba?

Lăsă cartea jos.

— Nu ştiu.

Dar imaginaţia mea o luase deja la goană.

— Probabil că e ceva în legătură cu Charlotte.

Fără să mai ezite, Phoebe dădu la o parte plapuma şi se strecură jos din pat. O ajutai să-şi pună halatul, vârându-i braţul sănătos în mânecă şi înfăşurând în jurul ei faldurile bogate, ca o pelerină. Îi căutai papucii. Părul ei des era pieptănat într-o coadă lăsată pe umăr, iar ochelarii pe care îi purta la citit îi alunecaseră pe nas. O luă înainte, coborând în hol, se aşeză unde stătusem eu şi ridică receptorul.

— Da?

Telefonul era fără îndoială important şi, poate, personal.

Probabil că, realizând acest lucru, ar fi trebuit să mă retrag în bucătărie. Dar Phoebe îmi trimise o privire care mă implora să stau în apropiere, de parcă s-ar fi aşteptat să aibă nevoie de suportul meu moral, aşa că m-am aşezat în mijlocul scării, uitându-mă la ea printre gratiile balustradei.

— Phoebe?

Vocea doamnei Tolliver se auzea clar de unde stăteam eu.

— Îmi pare rău că te-am scos din pat, dar trebuie să-ţi vorbesc.

— Da.

— Trebuie să te văd.

Phoebe păru puţin încurcată.

— Cum, chiar acum?

— Da, acum. Am... am nevoie de sfatul tău.

— Sper că Charlotte e-n regulă.

— Da, e-n regulă. Dar vino, te rog. Am... am nevoie să vorbesc cu tine foarte urgent.

— Va trebui să mă îmbrac.

— Vino cât poţi de repede. Te aştept.

Şi înainte ca Phoebe să poată ridica vreo obiecţie, închise.

Phoebe rămăsese acolo, ţinând receptorul care bâzâia. Ne-am uitat una la alta pierdute, şi puteam să spun, după fata ei, că se simţea la fel de neliniştită ca şi mine.

— Ai auzit?

— Da.

Phoebe puse gânditoare receptorul în furcă, şi zumzăitul încetă.

— Ce Dumnezeu s-o fi întâmplat? Parcă nu era în toate minţile.

Dinspre bucătărie o auzeam pe Lily lustruind podeaua şi cântând cântece religioase. Acesta era un indiciu sigur că se simţea în forma ei cea mai bună:

— Apără-ne pe noi, o, Mă-hă-reţule Ie-he-hova...

Phoebe se ridică în picioare.

— Trebuie să mă duc.

— Te duc eu cu maşina.

— Mai bine m-ai ajuta să mă îmbrac mai întâi.

Ajunse înapoi în dormitor, îşi alese din şifoniere şi din sertare nişte piese de îmbrăcăminte şi mai la întâmplare ca de obicei. Când fu gata, se aşeză la măsuţa de toaletă, unde i-am aranjat părul, împletindu-i-l din nou şi răsucindu-i-l într-un coc la ceafă şi ţinându-i-l în timp ce ea îl ţintuia cu agrafele ei de modă veche cu închizătoare din carapace de broască-ţestoasă.

Am îngenuncheat să-i leg şireturile pantofilor.

— Tu du-te şi scoate maşina, îmi spuse după ce am terminat. Cobor şi eu imediat.

Mi-am luat pardesiul, l-am tras pe mine şi am ieşit. Dimineaţa luminoasă, sidefie, sclipea în jurul meu. Am deschis garajul şi am convins maşina cea veche să pornească. Am scos-o cu spatele din garaj şi, în timp ce aşteptam în faţa intrării, Phoebe îşi făcu apariţia. Îşi pusese una dintre pălăriile ei cele mai mari şi mai elegante şi îşi înfăşurase în jurul umerilor, ca să-i ţină de cald, un poncho de lână viu colorat, ţesut de vreo săteancă din Orientul Mijlociu. Ochelarii îi alunecau pe nas, iar cocul ei, ieşit din mâinile mele neîndemânatice, arăta de parcă ar fi fost gata să se desfacă.

Dar niciunul din aceste fapte nu conta. Ceea ce conta în momentul acela era că pentru prima oară nu vedeam niciun Zâmbet pe faţa ei, şi numai atât era destul să mă facă furioasă pe doamna Tolliver.

Phoebe se aşeză înfrigurată pe scaunul de lângă mine şi pornirăm.

— Ce nu reuşesc să înţeleg, spuse Phoebe îndesându-şi pălăria pe cap, este de ce m-a ales tocmai pe mine? Eu nu sunt propriu-zis prietenă cu doamna Tolliver. Este mult mai apropiată de acele doamne drăguţe cu care joacă bridge. Probabil că e ceva în legătură cu Charlotte. Ştie că ţin foarte mult la ea. Asta e. Asta trebuie să fie. Se opri brusc: Prue, de ce mergem aşa de încet? Eşti încă în viteza a doua. — Am schimbat într-a treia şi ne-am continuat călătoria ceva mai repede. — Se presupune că trebuie să ne grăbim.

— Ştiu, am spus, dar vreau să-ţi spun ceva înainte să

ajungem la doamna Tolliver.

— Ce vrei să-mi spui?

— S-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu ceea ce o să-ţi spună ea. Dar, pe de altă parte, am o bănuială că s-ar putea să aibă. Nu ştiu dacă e cazul să spun ceva. Dar chiar dacă trebuie sau nu trebuie, tot o să spun.

Phoebe oftă adânc.

— E ceva despre Charlotte, nu-i aşa?

— Da. Daniel e tatăl ei.

Mâinile ei istovite nu i se mişcaseră din poală, unde stăteau liniştite una într-alta.

— A spus el asta?

— Da. Mi-a spus ieri.

— Ai fi putut să-mi spui şi mie ceva aseară.

— Nu mi-a cerut să-ţi spun.

Mergeam atât de încet, încât a trebuit să schimb din nou viteza în timp ce maşina câştiga teren pe panta lină a drumului care ducea spre biserică.

— Deci au avut o legătură, el şi cu Annabelle.

— Da. Vezi tu, n-a fost doar un flirtuleţ, până la urmă. La sfârşitul verii aceleia, Annabelle i-a spus lui Daniel că o să aibă un copil cu el. Daniel i-a încredinţat secretul lui Chips. Dar Chips i-a atras atenţia asupra faptului că nu era neapărat copilul lui Daniel; putea să fie lesne al altuia. Chips a pus-o pe Annabelle faţă în faţă cu posibilitatea asta, iar ea a recunoscut în cele din urmă că nu putea fi sigură al cui copil era.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce a fost atât de pripită plecarea lui Daniel în America. Vreau să spun că vorbise despre asta toată vara şi ştiam că plănuia să plece. Dar şi-a făcut deodată bagajele şi a plecat.

— Şi nu s-a mai întors unsprezece ani.

— Când şi-a dat seama că e copilul lui?

— De cum a văzut-o stând acolo, pe dig, încercând să-şi termine tabloul în ploaie.

— Dar cum a ştiut?

— Se pare că arată exact cum arăta mama lui când era

mică.

— Deci nu e niciun dubiu.

— Nu. Nu pentru Daniel. Niciun dubiu.

Phoebe tăcu. Oftă din nou – un oftat lung, necăjit. Spuse slab:

— Dumnezeule.

— Îmi pare rău, Phoebe. Nu e un lucru prea plăcut pe care să-l spui cuiva.

— Probabil că într-un fel ciudat ştiam deja. Întotdeauna am fost foarte legată de Charlotte, aşa cum eram legată de tine. Şi de Daniel. Şi erau mici amănunte la ea... manierisme... care îmi erau în mod straniu familiare. Felul în care ţine creionul, cu toate degetele adunate în jurul lui. Daniel ţine creionul în felul ăsta.

— Chips nu ţi-a spus niciodată nimic?

— Nici un cuvânt.

— Poate că nici eu n-ar fi trebuit să-ţi spun. Dar dacă doamna Tolliver te va pune în faţa vreunei revelaţii înspăimântătoare, e bine să ştii câteva lucruri.

— Acum ştiu, şi încă foarte bine. Ce întorsătură a situaţiei! Ca-n cărţi. Şi adăugă fără multă speranţă: Poate că e vorba doar de ceaiul Asociaţiei Femeilor, iar tu ţi-ai lansat bomba degeaba.

— Nu e bomba mea. Şi dacă nu ţi-aş fi spus, ar fi făcut-o Daniel. Şi ştii la fel de bine ca mine că n-o să fie vorba despre ceaiul Asociaţiei Femeilor.

Dar nu mai era timp să discutăm. Chiar conducând cu viteza melcului în mod deliberat, parcursesem deja scurta distanţa dintre Holly Cottage şi White Lodge. Vedeam porţile, drumul amenajat cu grijă, întinderea acoperită de pietriş din faţa casei. Dar astăzi, uşa din faţă era deschisă; în timp ce trăgeam maşina lângă scara de la intrare, doamna Tolliver ieşi şi coborî treptele în întâmpinarea noastră. M-am întrebat dacă ne aşteptase chiar în holul de la intrare, stând pe unul din acele scaune urâte, incomode, care nu sunt destinate pentru a sta pe ele, ci pentru alte scopuri: ca loc pentru paltoane sau pachete.

Nu exista nimic în neorânduială în ţinuta ei exterioară.

Era, ca de obicei, îmbrăcată cu o fustă bine croită, o bluză simplă, o vestă de un corai intens. Avea perlele ei veritabile în jurul gâtului şi în loburile urechilor, iar părul său cenuşiu era bine coafat.

Dar agitaţia ei interioară era prea evidentă. Părea cu gândurile împrăştiate, iar faţa îi era umflată de parcă plânsese de puţin timp.

Phoebe deschise portiera maşinii.

— Phoebe, ce bine... ce bună eşti că ai venit.

Se opri s-o ajute să coboare şi mă zări stând în spatele volanului. Am zâmbit slab.

— Prue a trebuit să vină şi ea, spuse Phoebe autoritar, ca să mă conducă. Nu te superi dacă intră, nu-i aşa?

— O...

Fără îndoială că doamnei Tolliver nu-i convenea, dar era un indiciu sigur al suferinţei ei imediate faptul că obiecţia se opri la această singură exclamaţie.

— Nu, nu, bineînţeles că nu.

Nu voiam să intru câtuşi de puţin. În ultimele două zile avusesem destul de-a face cu familia Tolliver, dar era evident că Phoebe voia să mă duc cu ea, aşa că, încercând să par cât mai dezinteresată şi mai ştearsă, am coborât din maşină şi le-am urmat pe cele două femei pe treptele de piatră care duceau în casă.

Holul era pardosit cu dale de piatră, peste care erau puse din loc în loc covoraşe persane foarte vechi. Spre etajele superioare se întortochea o scară graţioasă cu balustradă din fier forjat.

Am închis uşa de la intrare în spatele meu, iar doamna Tolliver ne-a condus prin hol până în salon. Aşteptă să intrăm primele, apoi închise uşa cu fermitate, de parcă se ferea de posibilitatea de a fi auzită întâmplător.

Era o cameră mare şi mobilată protocolar, cu ferestre înalte care dădeau spre grădină. Soarele de dimineaţă încă nu pătrunsese prin ferestre, şi atmosfera era răcoroasă. Doamna Tolliver fu străbătură de un fior.

— E frig. Sper să nu vă fie frig... E atât de devreme...

Instinctele ei de gazdă se ridicară la suprafaţă:

— Poate... să aprind focul?

— Nu mi-e frig deloc, spuse Phoebe. Alese un scaun şi se aşeză ferm pe el, înfăşurată încă în ponchoul ei ţipător, încrucişându-şi regal picioarele în dreptul gleznelor.

— Ei, draga mea. Despre ce este vorba?

Doamna Tolliver străbătu camera spre şemineul gol şi stătu acolo, sprijinindu-se cu o mână de marginea poliţei.

— Nu... nu ştiu de unde să încep...

— Încearcă s-o iei de la început.

— Bine – trase adânc aer în piept. Ştii motivul pentru care Charlotte stă la mine?

— Da. Boilerul de la şcoala ei a sărit în aer.

— Desigur, acesta ar fi un motiv. Dar cel adevărat este că mama ei, Annabelle, este în Mallorca. De asta nu era nimeni care să aibă grijă de ea acasă... Am primit un telefon aseară, pe la nouă şi jumătate...

Îşi luă mâna de pe poliţa căminului, căută în manşetă şi scoase o batistă micuţă, cu dantelă pe margine. În timp ce continua să vorbească, trăgea de ea, de parcă ar fi încercat să o sfisie în bucăţi.

— Era ginerele meu, Leslie Collis. Annabelle l-a părăsit. Nu se mai întoarce. E cu omul acela – un instructor de călărie. Un sud-african. Se duce în Africa de Sud cu el.

Enormitatea afirmaţiei ne reduse la tăcere pe toate. Eram recunoscătoare pentru faptul că nu trebuia să spun nimic, dar m-am uitat la Phoebe. Stătea nemişcată şi nu puteam să-i văd expresia feţei, pentru că era umbrită de marginea pălăriei.

Spuse, în sfârşit:

— Îmi pare rău.

Era foarte multă compătimire în vocea ei.

— Dar, vezi, asta nu-i totul. Nu... nu ştiu cum o să vă pot spune.

— Îmi imaginez că e ceva în legătură cu Charlotte, spuse Phoebe.

— Spune că Charlotte nu e copilul lui. Şi pare că a ştiut asta dintotdeauna, dar a acceptat-o de dragul lui Michael, pentru că voia să-şi păstreze familia unită. Dar niciodată n-a plăcut-o. Ştiam că nu avea niciodată timp pentru ea, deşi, bineînţeles, nu ştiam exact de ce. Sufeream ori de câte ori stăteam cu ei. Era aşa de nerăbdător cu ea... Câteodată se purta de parcă ea n-ar fi putut să facă nimic cum trebuie.

— Ai reacţionai vreodată?

— N-am vrut să produc neplăceri.

— Întotdeauna mi s-a părut o fetiţă destul de singuratică.

— Da. singuratică. N-a fost niciodată sociabilă. Şi n-a fost niciodată drăguţă şi atrăgătoare cum era Annabelle. Nu vreau să credeţi că Leslie a fost rău cu ea. Doar că tot timpul şi toată afecţiunea lui au fost concentrate asupra lui Michael... şi nu mai rămânea destul şi pentru Charlotte.

— Dar mama ei?

Doamna Tolliver râse uşor, cu o nuanţă de indulgenţă.

— Mă tem că Annabelle n-a fost niciodată foarte maternă. Ca mine. Nici eu n-am fost foarte maternă vreodată. Dar atunci când era mică Annabelle, lucrurile erau mai puţin complicate. Soţul meu trăia încă şi ne puteam permite să ţinem o bonă. Aveam şi ajutor în casă. Lucrurile mergeau uşor.

— Ginerele tău ştia că Annabelle are o legătură cu bărbatul ăsta... instructorul de călărie?

Doamna Tolliver păru jenată, de parcă Phoebe o jignise deliberat. Se uită în altă parte, jucându-se cu o statuetă de porţelan închipuind o păstoriţă, care stătea pe poliţa căminului.

— A... nu l-am întrebat. Dar... o ştii pe Annabelle, Phoebe. Întotdeauna a fost...

Ezită. Am aşteptat cu interes urmarea. Cum poate să-şi descrie o mamă singura fiică ce este, după toate socotelile, o nimfomană?

— ...atrăgătoare, plină de viaţă. Leslie era la Londra tot timpul. Nu se prea vedeau.

— Deci nu ştia, spuse Phoebe direct. Sau poate bănuia

doar.

— Da. Poate bănuia ceva.

— Ei, spuse Phoebe, trecând la subiect. Şi acum ce-o să se întâmple cu Charlotte?

Doamna Tolliver aşează jos figurina de porţelan cu grijă, exact pe locul ei obişnuit. Se uită la rândul ei la Phoebe.

Gura îi tremura, dar n-aş fi putut spune dacă din cauza lacrimilor stăpânite sau de indignare.

— N-o mai vrea pe Charlotte înapoi. Spunea că nu e copilul lui şi n-a fost niciodată copilul lui, iar acum că Annabelle l-a părăsit, intenţionează să se spele pe mâini în privinţa lui Charlotte.

— Dar nu poate să facă asta, spuse Phoebe, zbârlindu-se doar la sugestia unui asemenea comportament.

— Nu ştiu dacă poate sau nu. Nu ştiu ce să fac.

— Atunci trebuie să fie cu mama ei. Annabelle trebuie să o ia în Africa de Sud.

— Nu... nu cred că Annabelle o să vrea.

Enormitatea acestei afirmaţii ne făcu pe mine şi pe Phoebe să tăcem. Am privit-o fix pe doamna Tolliver. Pe gâtul ei apăru o umbră de roşeaţă.

— Vrei să spui că Charlotte ar sta în calea lui Annabelle? spuse în sfârşit Phoebe, fără să încerce să o menajeze.

— Nu ştiu. Annabelle...

Aşteptam să spună că Annabelle nu avea mai multă afecţiune pentru Charlotte decât Leslie Collis, dar doamna Tolliver nu reuşi să formuleze acest lucru.

— Nu-mi dau seama ce încerc să explic. Mă simt împinsă în toate direcţiile. Îmi pare rău pentru copil, dar, Phoebe, nu poate sta la mine! Sunt prea bătrână. Asta nu e o casă pentru un copil. Nu am o cameră pentru copii, n-am nici măcar jucării. Căsuţa de păpuşi a lui Annabelle nu mai e aici de ani de zile şi am dat toate cărţile pentru copii spitalului.

M-am gândit: „Nu-i de mirare că lui Charlotte îi place atât de mult caruselul”.

— Iar eu am viaţa mea, obligaţiile mele, prietenii mei. Nu se simte prea fericită aici. Mai tot timpul e abătută, fără să

spună sau să facă ceva. Recunosc, mi se pare un copil dificil, iar Betty Curnow vine doar dimineaţa. Nu am foarte mare ajutor din partea ei. Nu... nu ştiu încotro să mă îndrept. Nu mai ştiu ce să fac!

Fusese tot timpul gata să plângă. Acum ajunsese la capătul puterilor şi-şi pierdu controlul. Lacrimile femeilor în vârstă sunt urâte. Ruşinându-se probabil de ele sau vrând să ne scutească de stânjeneală, se întoarse de la şemineu şi se îndreptă spre fereastra înaltă, unde rămase cu spatele la noi, de parcă ar fi admirat grădina. Se auziră hohote de plâns dureroase.

Ştiam că prezenţa mea nu era dorită şi tânjeam să scap de acolo. M-am uitat rugător în direcţia lui Phoebe şi i-am prins privirea. Ea spuse imediat:

— Ştii, cred că o ceaşcă de cafea fierbinte o să ne facă foarte bine.

Doamna Tolliver nu se întoarse, dar spuse imediat cu o voce sugrumată:

— Nu e nimeni să ne-o aducă. Le-am trimis pe Betty Curnow şi pe Charlotte în sat. Charlotte voia să cumpere nişte Coca-Cola. Se... se terminase. Mi s-a părut un prilej bun s-o trimit de-acasă. Nu voiam să fie aici în timp ce vorbeam cu tine...

— Pot să aduc eu cafeaua, am spus.

Doamna Tolliver îşi suflă nasul. Părea că-şi revenise puţin. Se uită la mine peste umăr, cu faţa întunecată şi umflată.

— N-o să ştii unde să găseşti ce-ţi trebuie.

— Pot să-ncerc. Dacă n-aveţi nimic împotrivă să mă duc în bucătăria dumneavoastră...

— Nu, deloc. Ce drăguţ din partea ta...

Le-am lăsat şi am ieşit în tăcere din salon. Am închis uşa şi m-am sprijinit de ea, cum se face în filme. Nu-mi plăcea doamna Tolliver, dar mi-era imposibil să nu-mi pară îngrozitor de rău pentru ea. Existenţa ei bine organizată părea că se năruie în jurul ei. Annabelle era, la urma urmei, singurul ei copil. Acum, căsătoria ei era distrusă şi ea se afla la capătul celălalt al lumii, cu noua ei dragoste, abandonându-şi ambii

copii şi toate responsabilităţile.

Ştiam însă că lovitura cea mai amară dintre toate era, pentru mândria unei femei ca doamna Tolliver, revelaţia ruşinoasă că Charlotte nu era copilul lui Leslie Collis, ci rezultatul nefericit al uneia din numeroasele legături amoroase ale lui Annabelle.

Mă întrebam dacă avea idee despre ce legătură era vorba. Pentru binele tuturor, speram că nu ştie.

Şi Charlotte... faţa aceea micuţă... Nu puteam să mă gândesc la Charlotte. M-am dezlipit de uşă şi am plecat să caut bucătăria doamnei Tolliver. Prin încercări succesive, deschizând uşile dulapurilor şi trăgând sertare la întâmplare, am încropit în sfârşit o tavă, ceşti şi farfurioare, o zaharniţă şi linguriţe. Am umplut ceainicul electric şi am găsit un borcan cu cafea solubilă. Am hotărât că ne putem lipsi de biscuiţi. După ce fierse apa, am umplut cele trei ceşti şi am dus tava în salon.

Erau tot acolo, dar, în absenţa mea, doamna Tolliver părea că încetase să mai plângă şi reuşise să se adune. Acum stătea într-un fotoliu larg, în stil victorian, cu faţa la Phoebe.

— ...poate că, spunea Phoebe, ginerele tău o să se mai gândească în privinţa lui Charlotte. Oricum ar fi, are un frate şi întotdeauna s-a socotit că e foarte rău să desparţi o familie.

— Dar Michael este mult mai mare decât Charlotte. Mult mai matur. Nu cred că au avut vreodată foarte multe în comun...

Îşi ridică privirea când am apărut în uşă şi, imediat, un zâmbet politicos îi ridică colţurile gurii. Era genul de femeie la care comportamentul social funcţiona automat, chiar în momentele de stres.

— Ce drăguţ din partea ta, Prue. Ce bine...

Am pus tava pe un taburet scund.

— O, se încrunta uşor, ai folosit serviciul bun.

— Îmi pare rău. E cel care mi-a venit la îndemână.

— Ei, nu-i nimic. Nu contează, o dată.

I-am dat lui Phoebe o ceaşcă. Ea o luă şi se porni să

mestece în ceaşca de cafea cu linguriţa, îngândurată. M-am aşezat şi eu, şi pentru un moment, nu se auzi decât clinchetul linguriţelor, de parcă ne-am fi adunat la o mică petrecere.

Phoebe rupse tăcerea:

— După părerea mea, Charlotte nu se poate întoarce acasă. Cel puţin, până când nu se liniştesc lucrurile, şi ginerele tău are timp să-şi pună ideile în ordine.

— Dar şcoala...

— N-o trimite înapoi la şcoala aceea. Nu-mi place ideea cu boilerul acela care a sărit în aer. Probabil că e administrată foarte ineficient. E mult prea mică pentru o şcoală cu internat, oricum. Şi nu are rost să se întoarcă acolo, dacă viaţa ei de acasă este compromisă. E de ajuns să provoace oricărui copil o cădere nervoasă.

Stătea, ţinând ceaşca şi farfurioara în poală, uitându-se lung şi ferm la doamna Tolliver.

— Trebuie să fii foarte atentă. Nu doreşti să-ţi asumi răspunderea pentru Charlotte, şi pot să înţeleg asta, dar, deocamdată, după câte pot vedea, o ai. Ai o viaţă în mâinile tale. O viaţă tânără şi sensibilă. O să fie destul de lovită când o să afle despre mama ei. Hai să facem în aşa fel încât să nu fie mai lovită decât este.

Doamna Tolliver începu să spună ceva, dar Phoebe o întrerupse cu o bruscheţe neobişnuită.

— Am spus că îţi înţeleg situaţia. Lucrurile vor fi foarte complicate. Din acest motiv, cred că ar fi mult mai bine dacă ai fi singură aici, fără Charlotte în preajmă, care să audă ce se vorbeşte şi să surprindă, fără să vrea, telefoane de care n-ar trebui să ştie. E un copil inteligent şi o să ştie din instinct că ceva nu e în regulă. Te sfătuiesc să-i spui pur şi simplu că o să vină să stea la mine pentru câtva timp.

O, draga, binecuvântata Phoebe...

— Ştiu că, în momentul ăsta, sunt doar o babă hârbuită, dar Prue o să stea la mine încă vreo zece zile, iar Lily Tonkins e întotdeauna un stâlp de sprijin în vremuri de restrişte.

— Dar, Phoebe, e prea mult...

— Eu ţin foarte mult la Charlotte. O să ne înţelegem foarte

bine.

— Ştiu asta, şi mai ştiu că ascultă de tine, dar... Ah, să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscătoare... O să pară ciudat pentru toată lumea. Să plece de la mine, bunica ei, şi să stea cu tine. Ce o să creadă lumea? Ce vor spune? Ăsta-i un sat mic şi ştii că şi Lily Tonkins şi Betty Curnow or să vorbească.

— Da, or să vorbească. Lumea vorbeşte întotdeauna, dar toate trăncănelile din lume sunt mai bune decât să răneşti copilul ăsta şi mai mult. Şi, pe lângă asta, spuse Phoebe în timp ce punea jos ceaşca goală, avem amândouă spatele solid şi – chicoti uşor –, hai să recunoaştem, suntem cam bătrâne să ne mai deranjeze o amărâtă de bârfuliţă. Ei, ce spui?

În cele din urmă, doamna Tolliver cedă cu evidentă uşurare.

— Nu pot să nu recunosc că asta mi-ar uşura situaţia foarte mult.

— Vei lua legătura cu ginerele tău?

— Da, i-am spus că o să-l sun diseară. Ieri seară, ne-am cam aprins amândoi. Probabil că băuse cam mult. Nu că l-aş învinui pentru asta, dar nu prea reuşeam să ne înţelegem.

— În cazul ăsta, poţi să-i spui că Charlotte o să vină să stea la Holly Cottage, pentru o vreme. Şi poţi să-i spui şi că n-o să se întoarcă la internat. Probabil că am putea s-o înscriem la şcoala de aici. Ar trebui să discuţi treaba asta cu el.

— Da, da, aşa o să fac.

— Atunci, aşa rămâne.

Phoebe se ridică în picioare.

— Charlotte a aranjat deja să vină la Holly Cottage în dimineaţa asta. Prue o scoate la un picnic. Pregăteşte-i o geantă şi spune-i s-o ia cu ea. Dar nu-i spune nimic despre mama ei.

— Dar va trebui să i se spună.

— Tu faci parte din familie, îi eşti prea apropiată. Eşti prea implicată în povestea asta. O să-i spun eu.

O clipă, am crezut că doamna Tolliver o să obiecteze. Trase aer în piept, pregătindu-se să spună ceva, dar întâlni privirea

lui Phoebe şi nu mai spuse nimic.

— Foarte bine, Phoebe.

— O să fie mai uşor dacă îi spun eu. Pentru toată lumea.

Cu aceeaşi încetineală, ne-am rostogolit spre casă, luând-o în jos pe şoseaua de la White Lodge, ieşind prin porţi şi mergând pe sub crengile stejarilor. Am dat colţul în dreptul bisericii. Drumul care ducea spre casă cobora în pantă, înaintea noastră, şi puteam vedea întregul lac, alungit şi albastru, format de estuar. Bănuţii razelor de soare făceau apa să strălucească orbitor.

— Prue, opreşte un pic.

Am tras maşina la marginea drumului şi am oprit motorul. Am stat un timp ca doi turişti fără o ţintă precisă, contemplând priveliştea familiară ca şi când n-o mai văzusem până atunci. De partea cealaltă a lacului se vedeau dealurile line, împărţite în ogoare mici ca nişte petice, moleşite de căldura dimineţii. Un tractor roşu, micşorat până la dimensiunea unei jucării, ara pământul, atrăgând în urma lui un stol de pescăruşi albi care ţipau.

La capătul drumului, adăpostită de ţărm, ne aştepta Holly Cottage, ascunsă în spatele crestei falezei, dormitând în lumina soarelui. Dar aici, pe marginea pantei, briza mării nu înceta să sufle niciodată. Acum vântul uşor pleca ierburile palide din şanţurile de la marginea drumului şi făcea să cadă primele frunze de pe ramurile din vârful copacilor care mărgineau vechea curte a bisericii.

— Ce linişte, spuse Phoebe, gândind cu voce tare. Ai crede că aici, la capătul lumii, eşti apărat. Aşa am crezut şi eu, când am venit cu Chips să trăim aici. Credeam că am scăpat. Dar nu există nicio cale să fugi de realitate. De cruzime, indiferenţa, egoism.

— Toate astea fac parte din oameni, iar oamenii sunt peste tot.

— Distrugător! Phoebe chibzui puţin, apoi spuse cu o voce schimbată: Biata femeie!

— Doamna Tolliver... da, şi mie îmi pare rău pentru ea. Totuşi mă întreb de ce a ales să ţi se destăinuie ţie?

— A, draga mea, e evident. Ştie că eu sunt o bătrână păcătoasă. N-o să uite niciodată că Chips şi cu mine am trăit în păcat mulţi ani fericiţi. Cu mine putea să vorbească ceea ce n-ar fi putut să destăinuie niciodată celorlalte prietene ale ei. Nevasta colonelului Danby sau văduva directorului băncii din Porthkerris ar fi pălit la auzul acestor lucruri. Şi bineînţeles că ce o doare cel mai mult e mândria ei.

— Şi eu m-am gândit la asta. Dar tu eşti minunată. Tu eşti întotdeauna minunată, dar în dimineaţa asta ai fost mai minunată ca de obicei.

— La ce te referi?

— Sper că n-ai ridicat o greutate mai mare decât poţi să duci. Să presupunem că Leslie Collis chiar refuză să mai aibă de-a face cu Charlotte; va rămâne în grija ta pe timp nelimitat.

— N-aş avea nimic împotrivă.

— Dar, Phoebe...

M-am oprit, pentru că nu poţi spune unei persoane pe care o iubeşti „eşti prea bătrână”, chiar dacă aşa crezi.

— Crezi că sunt prea bătrână?

— Sunt şi alte lucruri. Şi ai şi tu o viaţă a ta în aceeaşi măsură ca doamna Tolliver. De ce să fii tu aceea care să renunţe la tot? Şi hai să recunoaştem: cu toţii îmbătrânim. Chiar şi eu îmbătrânesc.

— Am şaizeci şi trei de ani. Dacă reuşesc să mai trag încă zece ani, o să am doar şaptezeci şi trei. E o vârstă nesemnificativă când te gândeşti la Picaso sau la Arthur Rubinstein.

— Ce legătură are cu treaba asta?

— Şi până atunci Charlotte o să aibă douăzeci de ani şi o să fie în stare să-şi poarte singură de grijă. Chiar nu cred că ar fi o problemă prea mare.

Parbrizul Volkswagenului era murdar. Am găsit într-un buzunar al maşinii o cârpă murdară şi am încercat să curăţ sticla într-un mod nesistematic.

— Când eram la bucătărie să fac cafeaua a pomenit ceva despre Daniel?

— Nu, deloc.

— Tu n-ai spus nimic?

— Doamne fereşte.

Nu reuşisem decât să mânjesc geamul. Am îndesat cârpa la loc.

— O să vină la noi în dimineaţa asta pentru picnic. M-am oferit să-l aduc cu maşina, dar a spus că o să vină singur.

— E acelaşi lucru.

M-am uitat la ea.

— Ai să-i spui lui Daniel despre toate astea?

— Bineînţeles că o să-i spun. O să-i spun tot. Trei capete gândesc mai bine decât două, şi m-am săturat să tot avem secrete unul fată de altul. Probabil că dacă nu am fi avut atâtea secrete nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Oh, Phoebe, nu prea cred.

— Poate că ai dreptate. Dar hai să începem să fim sincere şi să spunem adevărul; apoi o să ştim cum stăm cu toţii. Şi pe lângă asta, Daniel are dreptul să ştie.

— Ce crezi că o să facă?

— Să facă?!

— Phoebe se uită la mine nedumerită.

— De ce ar trebui el să facă ceva?

— E tatăl lui Charlotte.

— Leslie Collis e tatăl lui Charlotte.

Era exact ce-i spusesem şi eu lui Daniel, stând amândoi lângă aşa-zisul foc, încercând să fiu obiectivă şi raţională şi încercând să-l înveselesc. Dar cu siguranţă că acum lucrurile luau o altă întorsătură.

— Poate că nu e el responsabilul, am accentuat, dar asta n-o să-l oprească să se simtă responsabil.

— Şi ce îţi imaginezi tu că o să facă?

— Nu ştiu.

— În cazul ăsta, îţi spun eu: nimic. Pentru că nu e nimic de făcut. Şi pentru că, chiar dacă ar fi fost, tot n-ar fi făcut nimic.

— De unde ştii?

— Îl cunosc pe Daniel.

— Şi eu îl cunosc.

— Aş vrea să fie aşa.

— Asta ce mai înseamnă?

Phoebe oftă.

— A, nimic. Doar că mi-e teamă că te-ai îndrăgostit de el.

Spusese asta cu vocea ei imparţială, obişnuită, de parcă vorbea de ceva lipsit de importanţă. Asta m-a luat pe nepregătite. I-am spus, încercând să par la fel de nepăsătoare:

— Nu cred că ştiu ce înseamnă de fapt să te îndrăgosteşti. Întotdeauna a fost un cuvânt fără sens pentru mine. Ca şi „iertare”. N-am înţeles niciodată ce vrea să însemne cuvântul ăsta. Dacă nu ierţi, atunci eşti meschin, plin de resentimente, ranchiunos, iar dacă ierţi, atunci eşti îngâmfat şi ipocrit.

Dar Phoebe nu se lăsă antrenată în această interesantă discuţie, rămânând la subiect.

— Atunci, poate cuvântul „a iubi” este mai uşor de definit.

— Dacă vrei să-ţi dau definiţii, atunci află că mă simt de parcă l-aş cunoaşte pe Daniel dintotdeauna. Mă simt de parcă am împărţit deja un trecut. Şi nu vreau să-l pierd pentru că avem nevoie unul de celălalt.

— Te-ai simţit aşa înainte să-ţi dezvălui marea legendă a lui Annabelle?

— Cred că da. Aşa că vezi, nu simt doar o părere de rău pentru el.

— De ce ar trebui să-ţi pară rău pentru el? Are totul: tinereţe, un talent înfricoşător, şi acum, faimă, bani, şi toate avantajele materiale care decurg de aici.

— Dar cum nu poţi să nu ţii cont de ceea ce s-a întâmplat între Daniel şi Annabelle? S-a simţit vinovat unsprezece ani pentru că nici măcar n-a ştiut dacă era copilul lui sau nu. Nu ţi-ar părea rău pentru orice bărbat care ar duce vina asta în spate timp de unsprezece ani?

— Vina şi-a făcut-o singur. Şi n-ar fi trebuit să fugă.

— Poate că n-a fugit. Poate că a făcut ce i-a spus Chips să facă, singurul lucru rezonabil.

— Ţi-a vorbit ţie despre asta?

— Da. Şi m-a invitat să merg cu el în Grecia. La Spetsai. Asta a fost înainte să-mi spună de Annabelle şi Charlotte. Dar mai târziu am vorbit din nou despre asta şi mi-a spus că nu i-ar fi de niciun folos, pentru că nu poate să fugă la nesfârşit de ceea ce se află în propriul său cap.

— Te-ai fi dus cu el în Grecia?

— Da.

— Şi după asta?

— Nu ştiu.

— Asta nu e de ajuns pentru tine, Prue.

— Vorbeşti ca mama.

— Cu riscul de a vorbi ca maică-ia, care, întâmplător, e departe de a fi proastă, trebuie s-o spun. Nu-l cunoşti pe Daniel. E un artist adevărat: instabil, neliniştit, fără simţ practic.

— Ştiu că nu are simţ practic, am zâmbit. Mi-a spus o dată că a avut o maşină şi că, după trei ani, reuşise de-abia să înveţe cum să umble cu încălzitorul.

Dar Phoebe ignoră mica mea tentativă de a glumi şi continuă cu încăpăţânare:

— Nu poţi să te bazezi pe el pentru că e întotdeauna pierdut în propria sa formă de creaţie. Treaba asta, într-un fel, îl face negativ. Înnebunitor.

— Haide, Phoebe, ştii şi tu că îl adori.

— Aşa e, Prue, aşa e, dar pune-l faţă în faţă cu deciziile şi responsabilităţile de fiecare zi şi n-o să ştii niciodată să prevezi cum o să reacţioneze.

— Vorbeşti de Daniel ca de un presupus soţ?

— Nu m-aş duce aşa departe.

— L-ai cunoscut când avea douăzeci de ani. Nu poţi să-l judeci după cum era acum unsprezece ani. Acum e bărbat.

— Da, ştiu. Iar oamenii se maturizează, bineînţeles. Dar personalităţile lor se schimbă oare atât de mult? Eşti o fiinţă atât de deosebită, Prue... N-aş vrea să ţi se-ntâmple vreodată ceva rău. Iar Daniel ar putea să te rănească. Nu în mod deliberat, ci prin păcatele omisiunii. Munca lui îi umple viaţa,

şi nu ştiu cât de mult loc mai rămâne pentru lucruri personale cum ar fi să iubească pe cineva şi să aibă grijă de cineva.

— Poate că aş putea să am eu grijă de el.

— Da, poate că ai putea, pentru o vreme. Dar nu cred că pentru o perioadă de timp nedefinită. Nu văd cum ar fi posibil să stai pentru totdeauna cu un om despre care ştiu că îi era frică în permanenţă de implicaţii emoţionale, frică de a nu fi prins.

Discutam în zadar. Am stat fără să mai spun nimic, privind înaintea mea prin parbrizul prăfuit, fără să văd nimic. Cel mai amuzant era că părea să fim amândouă în aceeaşi tabără. Îşi puse mâna pe mâna mea. Degetele ei erau calde, dar puteam să simt apăsarea rece a inelelor masive, de modă veche.

— Nu-ţi crea iluzii în legătură cu Daniel. Probabil că nu se vor împlini niciodată. Şi dacă nu te aştepţi la nimic din partea lui, cel puţin n-o să fii dezamăgită.

Mă gândeam la Charlotte.

— Nu cred că o să fugă de asta.

— Iar eu cred că nu va avea nicio alternativă. Poate că ar trebui să fugi şi tu. Întoarce-te la Londra. Priveşte-ţi viaţa în viitor. Sună-l pe tipul acela drăguţ care ţi-a adus crizantemele ofilite.

— Of, Phoebe – îmi trebui un timp să-mi amintesc numele lui –, nu erau ofilite când mi le-a dat.

— Când o să-l vezi din nou, s-ar putea să simţi cu totul altceva pentru el.

— Nu. N-o să fac asta. Şi, oricum, nu mă face să râd.

Nigel Gordon... Ştiam că probabil n-o să mai plec vreodată în Scoţia.

— Ei, trebuie să te hotărăşti – mă lovi uşor peste mână, apoi se lăsă în scaunul ei, cu mâinile în poală. Am spus-o; mi-am băgat nasul; mi-am curăţat conştiinţa murdară. Acum poate c-ar fi mai bine să plecăm acasă şi să o înştiinţăm pe Lily Tonkins că Charlotte o să vină să stea la noi. Dacă o s-o oprească ceva să mai cânte „Apără-ne pe noi, o, măreţule Iehova”, atunci asta este. Pe de altă parte, întotdeauna gustă

dramele, aşa că s-ar putea să primească bine vestea. De altfel, Charlotte trebuie să sosească la Holly Cottage dintr-o clipă într-alta, şi mai trebuie să organizăm picnicul, de parcă viaţa n-ar fi fost şi-aşa destul de complicată.

Uitasem de picnic. Acum, în timp ce porneam motorul şi lăsam frâna de mână în jos, aş fi dorit ca Phoebe să nu-mi fi amintit de asta.

— Nu ştiu, zău, spuse Lily când am anunţat-o că Charlotte va veni să stea la noi, s-o lase pe bunica ei şi să vină aici... Pare ciudat.

Se uită când la fata inocentă a lui Phoebe, când la a mea. Am afişat în grabă un zâmbet larg şi fără expresie.

— Dacă stau să mă gândesc, nu-i deloc surprinzător. Copila e aici cea mai mare parte a timpului ori de câte ori se presupune că trebuie să stea la doamna Tolliver. Cel mai bine e să pregătesc un pat şi gata.

Phoebe păru uşurată.

— Ce bună eşti, Lily. Sper că n-o să însemne prea multă muncă în plus pentru tine. Ştiu că ai destule de făcut acum, dar după ce-o să scap de blestematul ăsta de ghips...

— Fiţi fără grijă, domnişoară Shackleton, o să ne descurcăm de minune. Şi, oricum, nu supără cu nimic sufleţelul ăsta liniştit. Nici măcar nu mănâncă mult... – îşi mută privirea încă o dată de la Phoebe la mine şi se încruntă: Nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa?

Avu loc o mică pauză, apoi Phoebe spuse:

— Nu, nu chiar. Dar pentru doamna Tolliver e cam incomod ca Charlotte să stea la White Lodge. Cred că nu le e foarte uşor să se descurce împreună, şi ne-am hotărât că ar fi mai bine dacă ar veni aici pentru o vreme.

— Ei, cu siguranţă că o să fie mai distractiv pentru ea, sublinie Lily. Betty Curnow e o fată destul de drăguţă, dar n-a fost niciodată prea amuzantă. Obişnuiam să-i spunem „domnişoara La-di-dah” când eram împreună la şcoală, iar faptul că s-a măritat cu un inspector sanitar n-a făcut-o să se

mai dezmorţească.

— Da. Ei, poate că Joshua Curnow n-o fi cel mai vesel dintre bărbaţi, dar sunt sigură că e un soţ minunat pentru Betty, spuse Phoebe mângâietor, înainte să o aducă pe Lily înapoi la subiect. Unde crezi că ar trebui să doarmă Charlotte?

— O s-o punem în vechea cameră a lui domnu'. Patul e făcut; trebuie să fie doar un pic aerisit.

— Şi picnicul, nu uita! Se duc cu toţii la picnic.

— E-n regulă. Am făcut nişte sandvişuri cu şuncă şi ceva salată într-o cutie de plastic. Şi mai e şi nişte prăjitură de ciocolată cu glazură de portocale...

— Delicios. Aş fi vrut să merg şi eu... Ce picnic minunat...

Şi Phoebe se duse sus să se debaraseze de ponchoul ei şi să-şi schimbe pantofii. Îi auzirăm paşii traversând podeaua de lemn deasupra noastră.

— Eşti un adevărat stâlp al casei, Lily. Phoebe întotdeauna spune asta despre tine.

— Fugi de-aici, spuse Lily încântată.

— Pot să te ajut şi eu. Dă-mi ceva de făcut ca să te ajut.

— Poţi să cureţi fasole verde pentru cină. Singurul lucru pe care nu pot să-l sufăr e să curăţ fasole verde. Dă-mi un morcov să-l curăţ sau un nap şi sunt în al nouălea cer. Dar afurisita de fasole nu pot s-o sufăr...

Iată-mă deci în grădină, stând la soare, într-unul din scaunele de grădină vechi şi şubrede ale lui Phoebe, curăţind fasole verde, când Charlotte ajunse în sfârşit. Am auzit zgomotul unei maşini şi am lăsat jos cuţitul şi coşul ca să merg până în faţa casei, unde le-am găsit pe Phoebe şi pe Lily, care ajunseseră acolo înaintea mea. Betty Curnow o adusese pe Charlotte cu maşina doamnei Tolliver. Charlotte coborâse deja, iar Lily deschisese portbagajul şi-i scotea valiza. Charlotte purta pardesiul ei gri de flanel, având geanta roşie aruncată pe după umăr. Erau hainele ei de călătorie. Mă întrebam cum s-a simţit când le-a îmbrăcat din nou;

îmbrăcându-se pentru altă călătorie, altă casă; împinsă dintr-o parte într-alta pentru că nimeni nu o voia, nimeni nu putea să se deranjeze ca să aibă grijă de ea.

— Bună, Charlotte.

Se întoarse şi mă văzu.

— Bună.

Era foarte palidă şi posomorâtă. Ochelarii îi stăteau strâmb. Părul arăta unsuros, trebuia neapărat spălat, şi cineva – poate Charlotte însăşi – îi făcuse neglijent o cărare şi îl prinsese cu o agrafă albastră de plastic.

— Mă bucur că ai venit. Vrei să mergi sus să vezi dormitorul tău?

— Da.

Lily şi Phoebe vorbeau de zor cu Betty Curnow, aşa că am luat valiza şi am pornit împreună spre uşa din faţă. Atunci Charlotte îşi reaminti să fie politicoasă şi se opri.

— Mulţumesc foarte mult, doamnă Curnow, pentru că m-aţi adus.

— E-n regulă, iubito, spuse Betty Cumow. Vezi să fii fetiţă cuminte.

Ne-am dus sus. Micuţa cameră care fusese camera de odihnă a lui Chips era chiar lângă camera mea. Lily trecuse prin ea, lăsând în urmă un miros puternic de lustruit şi curat şi lenjerie scrobită. Phoebe avusese timp să culeagă flori şi să le pună pe măsuţa de toaletă, iar fereastra deschisă încadra aceeaşi perspectivă de care mă bucuram şi eu: grădina, gardul viu de escalonia şi fluxul estuarului aflat de partea cealaltă.

Camera era atât de micuţă şi încântătoare, atât de potrivită pentru o fetiţă, încât m-am aşteptat la o scânteie de entuziasm. Dar Charlotte nu părea să vadă; expresia feţei ei nu arăta nimic.

Am pus jos valiza.

— Vrei să-ţi despachetezi lucrurile acum, sau mai târziu?

— Să-l scot doar pe Teddy afară.

Teddy era pus deasupra. îl scoase şi îl aşează pe pernă.

— Şi restul?

— N-are importanţă. Le scot mai târziu.

— Acum... dacă ai vrea să-ţi scoţi pardesiul, poţi să cobori în grădină şi să mă ajuţi. Curăţ fasole verde pentru Lily Tonkins şi mi-ar prinde bine puţin ajutor.

Îşi scoase geanta roşie de pe umăr şi o lăsă pe măsuţa de toaletă, apoi îşi desfăcu nasturii pardesiului. Am luat un umeraş şi l-am agăţat în şifonier. Pe sub pardesiu purta un tricou şi o fustă din bumbac decolorată.

— Vrei un pulover?

— Nu, e-n regulă.

Am coborât din nou. Am luat din cufărul din hol un covoraş vechi de maşină şi încă un cuţit dintr-un sertar din bucătărie, apoi am ieşit în grădină. Am întins covoraşul şi ne-am aşezat pe el amândouă, cu coşul de fasole şi cratiţa cea mai mare a lui Lily între noi.

— Cuţitele sunt foarte ascuţite. Ai grijă să nu te tai.

— Am curăţat fasole verde de nenumărate ori.

Urmă o pauză.

— Nu-i aşa că e o zi minunată? N-ai uitat de picnicul nostru, nu-i aşa?

— Nu.

— Daniel vine sigur. Trebuie să ajungă dintr-un moment într-altul. A spus că o să încerce să facă autostopul din Porthkerris.

Altă pauză.

— Voiam să vină şi Phoebe cu noi la Penjizal, dar a spus că îi e frică să n-o sufle vântul peste marginea falezei. Ţi-ai adus aminte să aduci Coca-Cola?

— Da. Doamna Curnow a spus că o să i-o dea lui Lily.

— Lily ne-a pregătit sandvişuri cu şuncă, aşa cum ai vrut tu. Şi prăjitură de ciocolată...

Charlotte se uită la mine.

— Nu trebuie să mă înveseleşti.

M-am simţit, pe bună dreptate, ridicolă.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Începu din nou să taie fasolea cu stângăcie.

— Charlotte... n-ai vrut tu să vii să stai la Phoebe?

— N-am mai stat niciodată până acum.

— Nu... Nu ştiu ce vrei să spui.

— S-a întâmplat ceva. Şi nimeni nu vrea să-mi spună.

Am simţit că mă cuprinde teama.

— Ce te face să spui asta?

Nu-mi răspunse, dar o mişcare în spatele meu îi atrase privirea. M-am întors şi am văzut-o pe Phoebe, ieşind prin uşa care dădea spre grădină. Purta încă pălăria, dar renunţase la ponchoul ţipător. Eşarfa ei înnodată flutura în vâni ca un mic steag şi soarele făcea să-i licărească lanţurile de aur petrecute în jurul gâtului. Trăgea după ea cu mâna sănătoasă un şezlong. M-am ridicat şi m-am dus să i-l iau şi să i-l aşez lângă covoraşul nostru. Se lăsă să cadă în el. Genunchii i se profilau sub împletitura fustei.

M-am gândit că nu avea niciun sens să ocolim adevărul. I-am căutat privirea cu înţeles.

— Charlotte şi cu mine tocmai vorbeam...

Privirea lui Phoebe era calmă şi netulburată. Ştiam că a înţeles. M-am aşezat din nou pe covoraş şi mi-am luat cuţitul.

— Vrea să ştie de ce este aici.

— În primul rând pentru că noi vrem să fie aici, spuse Phoebe.

— Mămica n-o să se mai întoarcă din Mallorca, nu-i aşa?

— De ce spui asta?

— Nu se mai întoarce, nu-i aşa?

— Nu, spuse Phoebe.

Am ales o păstaie şi am început s-o curăţ şi s-o tai cu foarte multă grijă.

— Ştiam, spuse Charlotte.

— Vrei să ne spui de unde ştiai?

— Pentru că are un prieten. Îl cheamă Desmond. Obişnuia să vină s-o vadă. Are o şcoală de călărie, chiar lângă casa noastră din Sunningdale. Plecau de obicei să călărească împreună, apoi el venea înapoi să bea ceva, sau chestii de-astea. Îl cheamă Desmond. S-a dus în Maliorca cu el.

— De unde ştii?

— Era într-o noapte, spre sfârşitul vacanţei. Înainte să mă

întorc la şcoală şi să explodeze boilerul. Tăticul era la Bruxelles pentru afaceri şi a trebuit să mă scol în timpul nopţii să mă duc la baie, apoi mi s-a făcut sete. M-am gândit să mă duc jos să iau nişte Coca-Cola din frigider. Nu fac asta mereu, doar câteodată. Când am ajuns la jumătatea scării, am auzit voci. Am auzit vorbind un bărbat şi am crezut că era probabil un hoţ. Am crezut că era un hoţ şi voiam să mă duc s-o strig pe mămica. Dar atunci el a spus ceva şi mi-am dat seama că era Desmond. Aşa că m-am aşezat pe scări şi i-am ascultat. Vorbeau despre Mallorca. Ea i-a spus lui tăticu' că pleacă în vacanţă cu o veche prietenă de şcoală. Am auzit spunându-i la micul dejun, într-o dimineaţă, dar ştiam că o să plece cu Desmond.

— Ai spus ceva despre asta?

— Nu. Oricum tăticu' nu mă ascultă niciodată, şi mi-era frică.

— Ţi-era frică de tatăl tău?

— Nu. Mi-era doar frică. Mi-era frică să nu plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— Ştiai că tatăl tău a sunat-o pe bunica ta aseară?

— Nu dormeam. Am auzit telefonul sunând. Salonul bunicii este sub dormitorul meu. Poţi să auzi când vorbeşte cineva, dar nu poţi să auzi ce spune. Dar am auzit cum i-a spus pe nume. Îl cheamă Leslie. Şi ştiam că e el. Am crezut că a sunat doar ca să vadă ce fac. Dar azi-dimineaţă totul era aşa de groaznic, încât am ştiut că n-a fost doar asta. Şi bunica era foarte ciudată şi supărată, şi ne-a trimis apoi pe mine şi pe Betty Curnow în sat să cumpărăm Coca-Cola. Atunci am ştiut că s-a întâmplat ceva, pentru că de obicei am voie să mă duc în sat singură.

— Cred că bunica ta n-a vrut să auzi ce se-ntâmplă, ca să nu fii supărată.

— Apoi, când ne-am întors, doamna Curnow şi cu mine, bunica a spus că o să vin să stau la tine.

— Sper că ţi-a făcut plăcere.

Tot timpul cât vorbise, Charlotte stătuse cu privirea plecată, jucându-se cu o păstaie de fasole pe care o rupsese

în fâşii încet şi dinadins. Acum se uită în sus la Phoebe, cu o privire încordată din spatele lentilelor ochelarilor său urâţi. Era foarte vitează.

— N-o să se mai întoarcă niciodată, nu-i aşa?

— Nu, o să se ducă să trăiască în Africa de Sud.

— Ce-o să se întâmple cu noi? Cu Michael şi cu mine? Tăticu' nu poate să aibă grijă de noi. Cel mult ar avea grijă de Michael. Ei întotdeauna fac tot felul de lucruri împreună. Pleacă la vânătoare, la meciuri de rugby, la lucruri de-astea. Dar de mine n-o să vrea să aibă grijă.

— Poate că nu, spuse Phoebe. Dar eu vreau. De asta am întrebat-o pe bunica ta dacă aş putea să te iau să stai la mine.

— Dar nu pentru totdeauna?

— Nimic nu e pentru totdeauna.

— O să-i mai văd vreodată pe tăticu' şi pe Michael?

— Da, bineînţeles că o să-i vezi. Până la urmă, Michael e fratele tău.

Charlotte îşi frecă nasul.

— Nu e întotdeauna prea drăguţ cu mine. Nu-mi place chiar aşa mult.

— Chiar şi aşa, e fratele tău. Poate că, în vacanţa viitoare, o să vrea şi el să vină să stea cu mine. Dar poate că bunica ta ar vrea ca el să stea la ea.

— Ea nu m-a vrut pe mine, sublinie Charlotte.

— Nu trebuie să crezi asta. Doar că nu îi e prea uşor să aibă în jurul ei o persoană de vârsta ta. Nu e obişnuită cu copiii. O mulţime de oameni de treabă sunt aşa.

— Tu eşti obişnuită cu copiii, îi spuse Charlotte.

— Pentru că îmi plac, Phoebe zâmbi, mai ales tu. De asta am vrut să stai aici, în orice caz deocamdată.

— Dar ce mă fac cu şcoala? — Charlotte era încă foarte îngrijorată. — Trebuie să mă întorc la şcoală la sfârşitul săptămânii.

— Am vorbit cu bunica ta despre asta. Îţi place la internat?

— Nu, nu-mi place. Nu-mi place să trebuiască să fiu plecată de-acasă tot timpul. Şi sunt şi cea mai mică; nu e nimeni mai

mic decât mine care să fie la internat. Sunt fetele externe, dar toate sunt prietene între ele şi merg împreună în weekend şi nu mă vor. Am vrut şi eu să fiu elevă externă, dar mămica a spus că e mult mai bine să fiu la internat. Nu ştiu de ce ar trebui să fie mai bine. Mă gândeam că ar trebui să fie mai rău.

— Atunci nu te-ai supăra prea mult dacă nu te-ai mai întoarce?

Charlotte cântări această alternativă cu precauţie. Pentru prima dată, o rază de speranţă îi lumină faţa.

— Cum, nu trebuie să mă mai întorc?

— Nu, nu cred că trebuie. Dacă o să stai la mine, o să ne fie mult mai uşor dacă ai merge la şcoala locală. Nu e nimeni la internat şi cred că o să-ţi placă.

— Nu învăţ foarte bine.

— Nu poţi să fii bun la toate. Tu te pricepi la desen şi ştii să faci tot felul de lucruri şi, dacă-ţi place muzica, au un profesor de muzică foarte bun şi o orchestră cumsecade cu care dau concerte. Ştiu un băiat de vârsta ta care cântă la clarinet.

— Aş putea să mă duc acolo?

— Dacă ai vrea, cred că s-ar putea aranja.

— Vreau!

— Atunci o să stai la mine?

— Vrei să spui... că n-o să mă mai întorc la tăticu'?

— Da, spuse Phoebe cu blândeţe, cred că asta vreau să spun.

— Dar... ai spus că... ai spus că nimic nu e pentru totdeauna – ochii ei erau plini de lacrimi şi era aproape prea dureros să o priveşti. Nu pot să stau la tine...

— Ba da, poţi. Cât de mult vrei. Vezi, chiar dacă s-a întâmplat ce era mai rău, lumea nu s-a sfârşit încă. Poţi să vorbeşti cu noi, dacă simţi nevoia, cu Prue şi cu mine. Nu trebuie să mai ţii totul în tine, nu mai încerca să fii vitează. Nu contează dacă plângi.

Fu o izbucnire necontrolată, ca şi cum s-ar fi rupt un zăgaz. Charlotte începu să plângă în hohote, cu gura larg deschisă, aşa cum fac de obicei copiii, dar suspinele care-i zguduiau

trupul micuţ trădau mai curând suferinţa unui adult.

— O, Charlotte... Phoebe se aplecă spre ea, cu braţele întinse, şi cel sănătos, şi cel bolnav, în învelişul lui de ghips, ca o chemare la iubire. În orice alt moment, efectul unui astfel de gest ar fi fost comic, dar acum nu te făcea să râzi.

— Vino, draga mea.

Charlotte se luptă să se ridice în picioare şi se aruncă în braţele lui Phoebe, încolăcindu-şi braţele strâns în jurul gâtului ei, îngropându-şi faţa în umărul ei şi făcându-i pălăria să alunece într-o parte.

Am luat cratiţa şi fasolea şi am intrat în casă, pentru că era o clipă care le aparţinea doar lor. Pentru că era copilul lui Daniel şi pentru că am simţit că o să-ncep să plâng şi eu.

În bucătărie nu era nimeni. Prin uşa deschisă o puteam vedea pe Lily afară, în iarbă, prinzând în cârlige pe sârmă nişte prosoape albe, imaculate. Cânta iarăşi un cântec religios.

„Nu păcătui, nu vorbi urâât...”

Am pus cratiţa cu fasole la capătul mesei de pin şi am urcat în dormitor. Îmi făcusem patul de dimineaţă, dar de atunci Lily mai trecuse o dată prin cameră, lucru care se simţea după mirosul puternic al podelelor lustruite şi se vedea după ordinea perfectă de pe măsuţa de toaletă. M-am aşezat pe marginea patului. După puţin timp, mi-am dat seama că nu-mi mai venea să plâng, dar mă simţeam secătuită, dezorientată, de parcă-mi petrecusem ultimele trei zile în întunericul unei săli de cinematograf, absorbită de un film foarte emoţionant, iar acum aş fi fost din nou în stradă, orbită de lumină, poticnindu-mă, neputincioasă.

„Mămica n-o să se mai întoarcă din Mallorca, nu-i aşa?” „Oricum tăticu’ nu mă ascultă niciodată”. „Dar de mine n-o să vrea să aibă grijă”. „Am vrut şi eu să fiu elevă externă, dar mămica a spus că e mult mai bine să fiu la internat.” „Bunica nu mă vrea.”

Doamne, ce le facem propriilor noştri copii...

Fereastra era deschisă şi draperiile tremurau, mişcate de vânt. M-am ridicat de pe pat, m-am dus la fereastră şi m-am aplecat în afară, sprijinindu-mi coatele pe pervaz. Jos, pe iarbă, Phoebe şi Charlotte continuau să stea împreună. Lacrimile se terminaseră şi nu se mai auzea decât murmurul prietenos al conversaţiei lor. Charlotte şedea din nou pe covoraş, cu picioarele încrucişate, preocupată să împletească o cununiţă de margarete. Am privit jos, spre capul său aplecat, la gâtul ei micuţ. Mi-aduceam aminte de vremea când eram de vârsta ei. Părinţii mei erau divorţaţi şi eu stăteam cu mama, dar întotdeauna am fost iubită, dorită, şi nimeni nu m-a surghiunit la vreun internat. Mi-aduceam aminte de când călătoream spre Northumberland, ca să stau la tata, vrând ca trenul să meargă mai repede şi mai repede în timp ce zburam spre nord. Îmi aminteam cum mă aştepta la gara din Newcastle şi cum alergam pe platformă ca să mă prindă în îmbrăţişarea lui puternică.

Îmi aminteam căsuţa mamei din Londra, dormitorul pe care îl aranjase pentru mine exact aşa cum îmi dorisem; hainele pe care mi le cumpăra şi pe care aveam voie să mi le aleg singură; distracţia la lecţiile de dans din timpul iernii şi petrecerile de Crăciun; spectacolele de pantomimă de la Palladium şi *Frumoasa adormită* la Covent Garden.

Mi-aduceam aminte cum făceam cumpărături la Harrod’s, plictiseala de a cumpăra uniforma pentru şcoală, răsplătită cu o cană de cacao cu lapte. Şi plimbările cu barca pe Tamisa, cu micuţii prieteni, simţind anticipat emoţia unei vizite la Turnul Londrei.

Şi întotdeauna Cornwall şi Penmarron. Şi Phoebe.

„O, draga mea! Ce minunat e să te văd din nou”.

Phoebe. Am simţit dintr-odată cum mă cuprinde o teamă de neînchipuit pentru ea. În ce se angajase cu atâta impulsivitate şi dragoste? Avea şaizeci şi trei de ani şi îşi rupsese mâna căzând de pe scaun. Dar dacă şi-ar fi rupt mai mult decât braţul? Dacă şi-ar fi rupt şoldul... sau gâtul? Dacă s-ar fi lovit la cap şi ar fi rămas întinsă acolo, pe podeaua atelierului, cu comoţie cerebrală, fără să ştie nimeni?

Imaginaţia mea se zbătea în faţa acestor lucruri, dar imediat apăreau şi altele, mai înspăimântătoare.

O vedeam pe Phoebe conducându-şi maşina ei veche. Niciodată n-o făcuse cu prea multă atenţie, căci atenţia ei era tot timpul atrasă de ceea ce se întâmpla pe drumurile pe care sălta maşina, de cele mai multe ori pe partea greşită a liniei albe, crezând că atâta timp cât fumul ieşea din ţeava de eşapament, nu putea să se întâmple nimic prea grav.

Dacă ar suferi un atac şi ar muri? Altora li se întâmpla; de ce nu i s-ar întâmpla şi lui Phoebe? Dacă într-o zi de vară ar pleca să înoate lângă vechiul dig, aşa cum îi plăcea? Dacă ar sări în apă, în costumul ei de baie de modă veche şi cu casca de baie din plastic, şi nu s-ar mai ridica la suprafaţă? Fatalităţile posibile păreau nenumărate, iar dacă i se întâmpla ceva lui Phoebe, cine ar avea grijă de Charlotte? Mintea mea o luă din nou la goană, căutând o soluţie la această ipotetică problemă.

Cine ar lua-o? Eu? Într-un apartament la demisol din Islington? Mama mea? Sau poate tatăl meu? El era genul de om care ar fi luat orice câine schilod. Am încercat să mi-o imaginez pe Charlotte la Windyedge, dar într-un fel nu se potrivea deloc acolo. Tânăra mea mamă vitregă ar fi primit cu bucurie orice copil care i-ar fi călărit caii, ar fi curăţat grajdurile, ar fi adus mâncarea pentru cai şi ar fi mers la vânătoare, dar ar fi avut foarte puţin în comun cu o fetiţă care voia doar să cânte la clarinet şi să deseneze.

Aceste gânduri sumbre ar fi putut să continue la nesfârşit, dar în momentul acela m-a adus la realitate zgomotul trenului de dimineaţă de la Porthkerris, huruind prin spatele casei. Apăru de-a lungul liniei curbate, îndreptându-se spre haltă, arătând ca un tren de jucărie, de felul acelora care sunt întoarse cu cheia. Pentru o clipă rămase acolo, apoi cineva trase sirena şi agită un steag verde; se puse în mişcare, părăsind gara şi lăsând în urmă, pe platforma pustie, o siluetă solitară.

Daniel. Venea pentru picnic.

Imediat ce se eliberă calea, sări pe linie şi o traversă, sări

un gard şi o luă pe cărare, trecând pe lângă micul ancoraj unde bărcile cu pânze săltau în apa fluxului. Purta blue jeans, un pulover bleumarin şi o cămaşă albă de pânză.

Am privit cum se apropie, mergând săltat cu picioarele lui lungi, ţinându-şi mâinile în buzunare, şi mi-am dorit să fie genul de persoană spre care să pot alerga cu toate necazurile mele, aşa cum obişnuiam să alerg în braţele tatii, în gara Newcastle. Voiam să-i povestesc tot ce se întâmplase în acea dimineaţă nesfârşită şi să îmi spună că nu mai conta, că nu mai trebuia să fiu îngrijorată, că o să aibă el grijă de toate.

Dar Phoebe, care îl iubea pe Daniel, era mai înţeleaptă ca mine.

„Pune-l faţă în faţă cu deciziile şi responsabilităţile de fiecare zi şi n-o să ştii niciodată să prevezi cum o să reacţioneze”.

Nu voiam ca el să fie aşa. Voiam să-şi asume răspunderea. Să-şi fi asumat răspunderea. L-am privit cum vine şi am ştiut că dacă ceea ce ni se întâmpla ar fi fost o poveste inventată de mine, atunci acest moment ar fi însemnat începutul sfârşitului. El ar fi rezolvat totul, ar fi luat decizii şi ar fi făcut planuri. Mi-am imaginat un film cu încetinitorul: Daniel intrând pe poarta cu bolta de escalonia şi alergând cu paşi mari pe panta peluzei; îmbrăţişând-o pe Phoebe, ridicându-şi copilul în braţe, strigându-mă să vin jos de la fereastră ca să ne plănuim viitorul. Totul pe un fundal cu sunet de viori vibrând tot mai tare. Pe ecran ar apărea cuvântul „Sfârşit”. Distribuţia ar rula, iar noi am trăi cu toţii fericiţi, pentru totdeauna.

„Nu-ţi face iluzii în legătură cu Daniel. Probabil că nu se vor împlini niciodată.” În loc de toate astea – realitatea. Phoebe îl va lua deoparte, relatându-i fără menajamente ce s-a întâmplat. Gata cu secretele, Daniel. Annabelle a plecat şi nimeni n-o mai vrea pe Charlotte. Nimeni n-o mai vrea pe fiica ta.

Şi el? Ce-ar face? Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu voiam să ştiu ce-o să se mai întâmple.

Ieşi din vedere, ascuns de panta ţărmului şi de înălţimea

gardului. Am închis fereastra şi m-am întors. Mi-am văzut imaginea în oglinda măsuţei de toaletă; eram atât de palidă, încât mi-am petrecut următoarele cinci minute încredind să-mi dreg înfăţişarea. Mi-am şters faţa cu un prosop fierbinte, mi-am frecat unghiile cu săpunul de lavandă al lui Phoebe, mi-am periat şi mi-am aranjat părul. Am luat o cămaşă de bumbac curată dintr-un sertar, mi-am schimbat pantofii, mi-am rimelat genele şi m-am parfumat.

— Prue!

Era vocea lui Charlotte.

— Sunt aici, în dormitor.

— Pot să intru?

Uşa se deschise şi faţa ei apăru din spatele uşii.

— A venit Daniel.

— L-am văzut când a coborât din tren.

— Dar Phoebe l-a luat în atelier. Spunea că vrea să-i arate ceva care i-a aparţinut lui Chips. Spunea că or să stea vreo zece minute. Ce frumos miroase!

— E Dior. Îl folosesc tot timpul. Vrei un strop?

— Nu te superi?

— Dacă nu-l termini, nu.

Pulverizã puţin, inspirând parfumul cu o expresie de extaz pe faţă. Am luat peria şi i-am aranjat părul, îndreptându-i cărarea şi prinzându-i agrafa de plastic.

După ce am terminat, i-am spus:

— Cred că ar trebui să mergem jos la bucătărie şi să începem să pregătim coşul pentru picnic. Şi ar fi o idee bună dacă ţi-ai lua şoşonii şi un hanorac.

— Dar n-o să plouă astăzi.

— Aici eşti în Cornwall... nu ştii niciodată cum o să fie.

Eram în bucătărie când Phoebe veni în cele din urmă după noi. Am văzut-o pe fereastră, păşind uşor pe poteca de cărămidă care ducea de la grădina împrejmuită la atelier. Venea spre noi având aspectul unei persoane în vârstă. Era singură. Intră pe uşa grădinii şi ne văzu cum aşteptam. Ne

spuse că Daniel a plecat. Nu putea, până la urmă, să vină cu noi la picnic şi spusese că îi pare rău.

— Dar a promis... spuse Charlotte, aproape plângând. A spus că o să vină...

Phoebe îmi ocoli privirea.

Nu am mai ajuns deci la Penjizal. Într-un fel, niciuna dintre noi nu avea dispoziţie să meargă undeva. Am mâncat bunătăţile pregătite pentru picnic chiar acolo, în grădina de la Holly Cottage. Nu am mai văzut focile.

Era seară când am reuşit să vorbesc cu Phoebe. Charlotte era absorbită de televizor, şi am încolţit-o pe mătuşa mea lângă chiuvetă.

— De ce-a plecat?

— Te-am prevenit, spuse Phoebe.

— Unde s-a dus?

— N-am idee. Înapoi la Porthkerris, presupun.

— O să iau maşina. O să mă duc la el.

— Nu face asta.

— De ce nu? Nu poţi să mă opreşti.

— Sună-l înainte, dacă ţii neapărat. Vorbeşte-i. Asigură-te că vrea să te vadă.

M-am dus direct la telefon. Bineînţeles că o să vrea să mă vadă! Am format numărul de la Castle Hotel şi i-am spus centralistei că vreau să vorbesc cu Daniel Cassens. Dar ea îmi făcu legătura cu recepţia; o voce de fată îmi spuse că domnul Daniel Cassens plecase, semnase în registru şi nu lăsase nicio adresă.

7

Am spălat-o pe cap pe Charlotte şi i-am tăiat vârfurile tocite cu foarfecă de croitorie a lui Phoebe. Curat, părul ei avea culoarea castanei şi strălucea în neaşteptate reflexe arămii.

Phoebe îi telefonă directorului şcolii locale şi o luă la un interviu pe Charlotte, care se întoarse entuziasmată. O să aibă o uniformă nouă, cu albastru şi alb. Şi aveau la scoală şi o roată de olărit în atelierul de artă. Şi o să înveţe să cânte la clarinet.

Ne-am uitat la televizor; am urmărit o domnişoară drăguţă care ne-a arătat cum să confecţionăm o căsuţă de păpuşi din cutii de carton. Ne-am dus cu maşina la Porthkerris până la magazinul de vinuri, şi vânzătorul ne-a dat patru cutii mari în care stătuseră sticle de whisky, am cumpărat un cuţit şi tuburi de lipici. Ne-am întors acasă şi am început să măsurăm şi să dăm semne pentru uşă şi ferestre. Bucătăria era întoarsă pe dos şi bucăţi de ziar şi de carton zăceau peste tot, împreună cu uneltele meşteşugului nostru.

Era noapte şi lună nouă. Ca o geană argintie, spre est, lumina ei palidă se reflecta în apele negre ale estuarului, înecată printre dâre subţiri şi tremurătoare de lumină strălucitoare.

— Prue...

— Da?

— Unde s-a dus Daniel?

— Nu ştiu.

— De ce-a plecat?

— Nici asta nu ştiu.

— O să vină înapoi?

— Eu cred că da. Într-o bună zi.

— Toţi oamenii pleacă. Oamenii pe care-i iubesc. Când Michael a plecat la şcoală prima oară, casa era ciudată fără el. Tăcută şi goală. Am avut şi o dădacă, eram foarte mică, aveam şase ani. Îmi plăcea foarte mult. Dar a trebuit să plece să aibă grijă de mama ei. Şi acum a plecat şi Daniel.

— Dar tu nici nu-l cunoşti pe Daniel.

— Da' ştiu de el dintotdeauna. Phoebe mi-a povestit tot timpul despre el. Îmi arăta diverse rânduri în ziar când scria despre el, când avea expoziţii şi tot felul de chestii în America. Şi îmi tot povestea despre el...

— Totuşi, abia îl cunoşti. L-ai cunoscut acum două zile.

— Nu voiam să plece. Nu numai din cauza picnicului sau fiindcă n-am văzut focile. Putem să facem asta şi altă dată.

— Atunci de ce?

— Voiam să-i spun şi să-i arăt tot felul de lucruri. Voiam să-i arăt căsuţa păpuşilor. Voiam să-i pun *întrebări.* Tata n-are niciodată timp să-mi răspundă ca lumea dacă-l întreb ceva. Iar Daniel nu vorbeşte cu tine de parcă ai fi copil, ci ca şi cum eşti o persoană adultă. Nu ţi-ar spune niciodată că eşti o pacoste sau că eşti prost.

— Ei, poate că aveţi multe în comun. Vă interesează aceleaşi lucruri. Poate că din cauza asta te simţi aşa aproape de el.

— Aş vrea să se întoarcă!...

— E un om ocupat şi important. Şi mai e şi faimos acum. Are atâtea de făcut. Iar un artist e... altfel decât alţii. Are nevoie de libertate. E greu pentru cineva ca Daniel să se aşeze, să stea undeva tot timpul şi să fie în compania aceloraşi oameni.

— Şi Phoebe e artistă şi stă în acelaşi loc tot timpul.

— Phoebe e altfel. E specială.

— Ştiu. De asta o şi iubesc. Dar îl iubesc şi pe Daniel.

— Nu trebuie să-l iubeşti prea mult, Charlotte.

— De ce nu?

— Pentru că n-are rost să iubeşti prea mult o persoană pe

care s-ar putea să n-o mai vezi niciodată... ah, nu plânge! Te rog, nu plânge! Din păcate, cam ăsta-i adevărul şi n-are sens să ne prefacem că nu-i aşa.

Am vopsit uşa în roşu; cadrul ferestrelor în negru. Lily a găsit o cutie veche de la o rochie şi am tăiat din capacul ei acoperişul, i-am făcut o linie pe mijloc şi l-am îndoit – pe acoperişul triunghiular am pictat ţigle.

Într-o zi a plouat şi a bătut vântul tare; Charlotte şi cu mine ne-am plimbat pe faleză şi jos în golf, pe plajă. Nisipul zbura în toate direcţiile şi talazurile se formau de la o jumătate de milă depărtare şi se spărgeau cu forţă de ţărm. Papura de pe dune se apleca în vânt până la pământ, iar pescăruşii abandonau coasta şi zburau înspre câmpurile proaspăt arate, planând pe deasupra lor şi ţipând.

Charlotte nu primi nicio scrisoare, nicio vedere din Africa de Sud. Am aflat de la Betty Curnow şi Lily Tonkins că doamna Tolliver plecase pentru câteva zile la o prietenă din Helford. Ceea ce ridica numărul celor care fugiseră la trei.

Am construit mobilă pentru căsuţa păpuşilor din cutii goale de chibrituri; i-am pictat tapetul. Am pus stăpânire pe geanta zdrenţuită a lui Phoebe şi am făcut covoare cu franjuri din bucăţi de tweed. Parcă ar fi adevărată, spuse Charlotte, când le-am aşezat înăuntru; închise uşa căsuţei şi îşi lipi faţa de fereastra ei. Îi plăcea nespus lumea aceea micuţă, miniaturală, ce-i dădea un sentiment de siguranţă.

— Nu suport să te văd atât de nefericită, mi-a spus Phoebe într-o seară; m-am prefăcut că n-o aud, pentru că nu voiam

să vorbesc despre Daniel.

Plecase. Înapoi la viaţa lui nomadă, neliniştită, în continuă căutare. Înapoi la tablourile şi expoziţia lui, la Peter Chastal. Poate că deja era în America. Mai târziu, când se va simţi în stare, o să-mi trimită poate o vedere. O şi vedeam căzând prin fanta pentru scrisori a uşii din faţă, în Islington. O vedere colorată cu Statuia Libertăţii, poate, sau Podul Golden Gate, sau Fujiyama.

„Mă simt minunat, aş vrea să fii aici cu mine. Daniel”.

Exista un viitor. Al meu. Munca mea, apartamentul meu, prietenii mei. O să mă întorc la Londra şi o să reînnod firul vieţii. De una singură, ca şi cum n-aş fi fost niciodată singură înainte de asta!

Am avut din nou visul acela cu înotul. La fel ca înainte. Mai întâi apa era mică, apoi adâncă şi caldă. Şi curentul puternic. Senzaţia de a fi dusă de curent fără să mă împotrivesc, ci acceptând totul. Nu e moartea, e iubirea. Atunci de ce m-am trezit cu obrajii uzi de lacrimi?

Zilele treceau fără nume, aşa cum le pierdusem şi eu şirul. Apoi s-a făcut dintr-odată marţi şi am devenit practice. Phoebe decisese cu o seară înainte că ar trebui să merg cu maşina cu ea şi Charlotte la Penzance, ca să-i cumpere o uniformă nouă, albastru cu alb. Şi, ca să sărbătorim, o să luăm prânzul într-un restaurant sau o să mergem în port să vedem dacă venise vaporul din Insulele Scilly.

Toate planurile însă au căzut, fiindcă dimineaţa devreme Lily Tonkins sună să ne spună că Ernest, soţul ei, a căzut la pat. Phoebe răspunse la telefon, iar Charlotte şi cu mine stăteam lângă ea şi ascultam vocea piţigăiată de la telefon.

— Toată noaptea n-am dormit, îi spunea Lily lui Phoebe.

— Oh, Doamne! făcu Phoebe.

Lily începu să-i dea detalii. Phoebe arboră o expresie îngrozită.

— Oh, Doamne!...

Şi după aceasta, fu imediat de acord că în niciun caz Lily

nu trebuia să-şi lase soţul în suferinţă până nu venea doctorul să-l vadă. Închise. Lily nu venea azi la muncă.

Am schimbat repede planul. Urma să rămân eu la Holly Cottage ca să fac un pic curat şi să pregătesc prânzul, iar Phoebe avea să-l roage pe domnul Thomas să vină cu taxiul lui să le ducă la Penzance pe ea şi pe Charlotte.

Charlotte fu uşor indignată:

— Credeam că mergem la restaurant la prânz.

— Fără Prue n-are niciun haz, îi spuse Phoebe tăios. O să mergem în altă zi, când trebuie să mă duc la bancă sau la coafor.

Se dădu telefonul de rigoare şi domnul Thomas apăru în zece minute, cu şapca lui de şofer în taxiul cu roţile acoperite de bălegar. Phoebe şi Charlotte se îngrămădiră înăuntru; le-am făcut semn cu mâna şi m-am întors în casă să mă ocup de treburile zilnice.

Nu erau prea multe de făcut. Lily curăţa casa toată ziua, aşa că după ce am făcut paturile, am frecat baia şi am curăţat cenuşa din grătarul căminului, totul arăta mai mult sau mai puţin ca de obicei. M-am dus în bucătărie, mi-am făcut o cafea, şi-am început să curăţ cartofi. Era o zi închisă, cenuşie şi stătea să plouă. După ce am terminat cu cartofii, mi-am pus o pereche de ghete de cauciuc şi m-am dus în grădina de zarzavat să tai o conopidă. Întorcându-mă spre casă, am auzit o maşină venind pe drum. M-am uitat la ceas şi am văzut că de-abia trecuse o oră de când plecaseră Phoebe şi Charlotte. Era imposibil să termine cumpărăturile aşa de repede.

Maşina trecu podul peste calea ferată şi mi-am dat seama că vine înspre Holly Cottage, care era ultima casă de pe drum, fiindcă la capăt nu erau decât porţile închise ale vechiului şantier.

Am intrat repede în casă, am pus cuţitul şi conopida pe blatul de lângă chiuvetă şi am ieşit pe uşa din faţă, purtând încă şorţul lui Lily şi ghetele de cauciuc.

Pe pietriş era parcată o maşină necunoscută, o Alfa Romeo, verde-închis, lungă şi lustruită, murdară de noroi numai pe

aripi. Uşa din faţă era deschisă şi pe scaunul şoferului, uitându-se la mine, stătea Daniel.

Era foarte linişte în dimineaţa aceea calmă şi mohorâtă. Departe se auzeau ţipetele pescăruşilor, zburând jos deasupra nisipurilor părăsite ale estuarului. Se dădu jos din maşină cu mişcări încete şi-şi îndreptă mijlocul cu grijă, arcuindu-şi spatele şi masându-şi cu o mână ceafa. Purta aceeaşi stranie combinaţie de haine şi era neras. Trânti portiera, care se închise cu un sunet de maşină solidă şi scumpă. Îmi rosti numele.

Deci era adevărat. Nu era la Londra. Nu era la New York, nici la San Francisco. Era aici. Înapoi, acasă.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Tu ce crezi că fac?

— A cui e maşina asta?

— A mea.

Începu să vină cam băţos spre mine.

— Mi-ai spus că urăşti maşinile.

— Ştiu. Şi totuşi a mea e. Am cumpărat-o ieri.

Ajunse lângă mine, mă luă de umeri, se aplecă şi mă sărută pe obraz. I-am simţit barba nerasă. M-am uitat la el: n-avea culoare în obraji, era aproape alb de oboseală; doar ochii îi erau luminaţi de un zâmbet ascuns.

— De ce porţi şorţul lui Lily?

— Lily nu-i aici. E bolnav Ernest. Nu te-ai bărbierit.

— N-am avut timp. Am plecat din Londra la trei dimineaţa. Unde-i Phoebe?

— A plecat cu Charlotte la cumpărături.

— Nu mă inviţi înăuntru?

— Da... da, sigur. Iartă-mă. Eşti ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd. Hai înăuntru. Să-ţi fac o cafea, o omletă cu nişte costită, dacă vrei să mănânci ceva...

— Doar o cafea, mulţumesc.

Am intrat. Înăuntru era cald, după umezeala rece de afară. Am luat-o înainte pe hol; l-am auzit închizând uşa de la intrare. În bucătărie mi-au căzut ochii pe conopida şi cuţitul de lângă spălător, unde le lăsasem şi, pentru o clipă, am fost

aşa de dezorientată, că m-am întrebat ce Dumnezeu voiam să fac cu ele.

Am umplut cafetiera, am băgat-o în priză şi i-am dat drumul. Când m-am întors, l-am văzut pe Daniel trăgându-şi un scaun şi aşezându-se în capul mesei vechi şi lungi de pin. Se sprijinise într-un cot pe masă şi-şi freca ochii cu mâna, încercând să îndepărteze oboseala.

— Nu cred c-am condus vreodată în viaţă mai repede sau mai mult ca acum, spuse el. Dădu mâna la o parte şi se uită la mine. Uitasem privirea aceea întunecată, pupilele rotunde şi închise ca măslinele negre. Arăta încă obosit, dar mai era ceva în el, un soi de euforie pe care n-o puteam înţelege pentru că nu-l văzusem niciodată în starea asta.

— De ce-ai cumpărat o maşină? l-am întrebat.

— Am vrut să mă întorc la voi şi mi s-a părut cea mai rapidă cale.

— Ai descoperit cum funcţionează radiatorul?

Nu era cine ştie ce glumă, dar reuşi să rupă tensiunea.

— Nu încă, zâmbi el. Ţi-am zis, o am de-o zi.

Îşi încrucişă mâinile pe masă şi spuse:

— Ştii, mi-a spus Phoebe. Despre Annabelle şi Leslie Collis şi doamna Tolliver.

— Da, ştiu.

— Şi Charlotte.

— Da.

— Charlotte a fost dezamăgită atunci, cu picnicul?

— Da.

— Nu puteam să rămân, Prue. Trebuia să plec. Singur, înţelegi?

— Unde te-ai dus?

— M-am întors la Porthkerris. Am luat-o pe jos, pe lângă stânci. Când am ajuns la Castle Hotel, mi-am făcut valiza fără să ştiu exact ce-o să fac după aceea şi i-am telefonat lui Lewis Falcon. Voiam să dau de el de când am venit aici şi nu reuşisem din diverse motive. A fost extraordinar. I-am spus cine sunt şi că nu ne-am întâlnit niciodată. Mi-a spus şi el că ştie cine sunt şi că a auzit de mine de la Peter Chastal şi m-a

întrebat de ce nu vin până la el la Lanyon. I-am zis că vin şi că îmi trebuie doar un pat unde să dorm câteva nopţi şi-a zis că se putea rezolva şi asta. Aşa că am plătit hotelul şi am luat un taxi până la Lanyon. E un tip minunat. Fără curiozităţi; un tip pe care-l placi instantaneu. M-am simţit în largul meu cu el; ca şi cum aş fi tras între mine şi tot ce-mi spusese Phoebe o imensă cortină. Al şaptelea văl al psihanalizei, poate. Mi-a arătat atelierul lui, i-am văzut tablourile şi-am vorbit despre meserie, ca şi cum n-ar fi existat nimic altceva pentru noi. A mers aşa câteva zile, după care mi-am dat seama că trebuie să mă întorc la Londra. M-a condus la gară şi am prins trenul de dimineaţă. Când am ajuns acolo, m-am dus la galerie să-l văd pe Peter. Încă eram în starea aia extraordinară de spirit... ca şi cum aş fi fost izolat de realitate. Cortina era încă lăsată şi ştiam că Annabelle şi Charlotte sunt în spatele ei, dar, pentru moment, încetaseră pur şi simplu să existe. Tot ce puteam să fac era să-mi continui viaţa ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Lui Peter nu i-am spus nimic despre ele. Expoziţia e încă deschisă şi galeria plină de vizitatori. Stăteam la el în birou, mâncam sandvişuri, beam bere şi ne uitam la ei prin geamul uşii ca la nişte peştişori dintr-un acvariu. Ei se uitau la tablourile mele, numai că eu simţeam că n-am nicio legătură cu ei sau cu tablourile. Aveam pur şi simplu senzaţia că n-am nicio legătură cu ce se-ntâmplă acolo. Pe urmă, l-am lăsat pe Peter, am ieşit şi-am început să mă plimb. Era o după-amiază foarte frumoasă. Am mers mile întregi pe chei şi, într-un sfârşit, mi-am dat seama că ajunsesem la Millbank, lângă Tate Gallery. Cunoşti galeria, nu?

— Da.

— Dai pe-acolo?

— Deseori.

— Ştii colecţia Chantrey?

— Nu.

— Am luat-o în sus pe scări şi-am intrat în galerie. M-am dus la camera unde e expusă colecţia Chantrey. E acolo un tablou al lui John Singer Sargent. O pânză în ulei, nu foarte

mare. Două fetiţe într-o grădină, care aprind noaptea lampioane japoneze. Sunt îmbrăcate în rochii albe cu gulerele din volănaşe. În jurul lor sunt crini şi trandafiri roz. Se numeşte *Carnation Lily, Lily Rose.* Una dintre fetiţe are părul scurt, negru şi un gât subţire, delicat, ca o tulpină de floare. Ar putea fi Charlotte. Nu ştiu cât am stat acolo. După un timp însă, mi-am dat seama că acea cortină de siguranţă se ridica uşor şi încet-încet mă inundau... instincte extraordinare, pe care nu ştiam să le fi avut. Tandreţe. Protecţie. Mândrie. Şi furie. Am început să fiu furios. Furios pe toţi. Pe Annabelle, pe soţul şi pe mama ei. Dar cel mai tare eram furios pe mine. Ce dracu' se întâmpla cu mine? Doar era copilul meu; eram tatăl ei, la dracu'! Cum naiba puteam să las toată răspunderea pe umerii lui Phoebe? Răspunsul era înfiorător de simplu. Stăteam acolo fără să fac nimic şi făceam asta de trei zile. Mă-nvârteam în jurul cozii, cum se zice. Nu eram decât un nemernic. Am lăsat tabloul şi m-am dus jos. Am găsit un telefon, am sunat la Informaţii şi-am întrebat de numărul doamnei Tolliver. Apoi am sunat la White Lodge. Doamna Tolliver nu era acasă...

— E la o prietenă, în Helford, i-am zis lui Daniel; el a continuat însă, ca şi când n-aş fi spus nimic.

— ...dar mi-a răspuns menajera şi i-am spus că sunt un prieten al lui Leslie Collis, că vreau să dau de el şi c-o rog mult să-mi spună numele firmei unde lucrează în City.

Apa fierbea în cafetieră. Amândoi uitasem de cafea. Am scos-o din priză, am tras un scaun şi m-am aşezat la celălalt capăt al mesei. Acum stăteam faţă în faţă cu Daniel, privindu-ne peste lungimea acelei mese scorojite.

— Aşa că am mai dat un telefon. Lui Leslie Collis. i-am spus că vreau să-l văd. A început să se scuze că e ocupat, dar am insistat, spunându-i că e urgent, aşa că mi-a spus până la urmă că îmi acordă cincisprezece minute, dacă pot să vin imediat. Am ieşit în stradă, am luat un taxi şi m-am dus la biroul lui. City-ul arăta minunat. Uitasem ce frumos e, cu toate clădirile acelea masive şi străduţele înguste, şi cum de peste tot poţi să vezi pe neaşteptate părticele din St. Paul. O

să mă duc într-o zi să fac nişte desene...

Îşi pierdu şirul cuvintelor, uitând ce-mi povestea.

— Leslie Collis, i-am amintit eu cu blândeţe.

— Da, sigur. — Ridică mâna şi-şi trecu degetele prin păr. Începu să râdă. — A fost cea mai absurdă întrevedere din viaţa mea. În primul rând, arătam şi mai prost ca de obicei. Cred că iar nu mă bărbierisem, purtam cămaşa pe care-o purtasem şi în tren şi nişte bascheţi cu găuri în tălpi. El, pe de altă parte, arăta foarte bine în costumul lui de City, cu guler scrobit. Formam cea mai distonantă pereche cu putinţă. Oricum, m-am aşezat şi am început să-i vorbesc, dar cum am rostit „doamna Tolliver şi Charlotte", a crezut imediat că venisem să-l şantajez, s-a ridicat în picioare şi-a început să zbiere la mine, ameninţându-mă că o să cheme poliţia. Am început şi eu să zbier la el, doar ca să mă fac auzit şi, pentru o clipă sau două, a fost un adevărat iad acolo – ne acuzam unul pe altul că fugisem de răspundere, dând vina mai întâi unul pe altul, apoi pe Annabelle. În cele din urmă însă, mi-am dat seama că o să cadă lat, că o să facă un atac de cord şi că mă mai lasă şi cu un cadavru pe cap peste toate cele, iar el a ajuns la concluzia că nu eram un nemernic care venise să-l stoarcă de bani. După asta, lucrurile s-au mai dres. Ne-am aşezat la loc, şi-a aprins o ţigară, şi-am reînceput conversaţia.

— *Nu* ţi-a plăcut, nu?

— De ce? Ţie ţi-a plăcut?

— Când l-am văzut atunci dimineaţa în tren, mi s-a părut cel mai oribil individ.

— Nu-i chiar aşa rău.

— Dar spune că n-o vrea pe Charlotte înapoi...

— Da, ştiu. E urât din partea lui. Totuşi, într-un fel, înţeleg punctul lui de vedere. E un tip ambiţios. A muncit ca un câine toată viaţa ca să strângă o grămadă de bani şi să-şi îndeplinească ambiţiile. Cred că a adorat-o sincer pe Annabelle. Probabil că a ştiut de la bun început că ea nu-i va fi niciodată credincioasă. Şi chiar şi-aşa, s-a agăţat de ea, i-a dat tot ce-a vrut, i-a cumpărat o casă în Sunningdale ca să-şi

crească băiatul la țară. Ea a avut întotdeauna maşina ei, servitoare, grădinar, vacanţe în Spania, libertate totală. Repeta întruna: „I-am dat totul, l-am dat nenorocitei ăsteia totul”.

— A ştiut de la bun început că Charlotte nu e copilul lui?

— Da, bineînţeles c-a ştiut. N-o văzuse pe Annabelle de trei luni. Tocmai se întorsese din Cornwall şi i-a spus că e gravidă. Asta poate fi o lovitură zdravănă pentru orice om care se respectă.

— De ce n-a terminat-o cu ea atunci?

— Voia să-şi păstreze familia unită. Îşi adoră fiul. Şi nu voia să-şi piardă reputaţia în faţa prietenilor.

— N-a plăcut-o niciodată pe Charlotte.

— E greu să-l învinovăţeşti, totuşi.

— Ţi-a spus că n-o place?

— Mai mult sau mai puţin. A spus că e timidă. Zicea că spune minciuni.

— Dac-o face, asta-i numai vina lui.

— Asta i-am spus şi eu.

— Şi i-a picat bine, nu?

— A, da, a mers... în faza asta dădusem cărţile pe faţă şi ne puteam insulta unul pe altul oricât de tare; niciunul nu se mai simţea ofensat. Ca şi cum deveniserăm prieteni. Greu de imaginat.

— Da’ *despre ce* aţi mai vorbit?

— Despre tot. I-am spus că Charlotte o să stea la Phoebe şi a admis în cele din urmă că era recunoscător pentru asta. Şi a fost destul de încântat când i-am spus că nu se mai întoarce la şcoala aceea. Annabelle o alesese pentru fată, dar, după părerea lui, nu merita taxele imense pe care trebuia să le scoată din buzunar în fiecare lună. L-am întrebat despre băiat, despre Michael; Collis crede că el n-o să fie o problemă. Are cincisprezece ani şi în aparenţă e destul de matur ca să-şi poarte singur de grijă şi să-şi vadă de treabă. Cred că sentimentul general e că a depăşit vârsta copilăriei şi, având în vedere felul în care se dădea maică-sa în spectacol, o să-i fie mai bine să scape de sub influenţa ei.

Leslie Collis o să-şi vândă casa de la ţară şi-o să-şi ia un apartament la Londra. O să stea acolo împreună cu băiatul.

— Îmi pare rău pentru Michael.

— Şi mie. Îmi pare rău pentru toţi în încurcătura asta teribilă în care se află. Dar cred c-o să fie bine. Taică-său are o părere extraordinară despre el şi par să fie cei mai buni prieteni.

— Şi Annabelle?

— Collis a vorbit cu avocatul lui. Actele de divorţ sunt deja înaintate. Nu e genul de om care tergiversează lucrurile.

Am aşteptat să continue, dar n-a făcut-o, aşa că am spus:

— Ceea ce ne readuce la problema numărul unu. Ce-o să se-ntâmple cu Charlotte? Sau despre ea n-aţi vorbit?

— Bineînţeles c-am vorbit despre ea. Pentru ea mă dusesem acolo, nu?

— Şi Leslie Collis ştie că tu eşti tatăl ei?

— Sigur, ăsta-i primul lucru pe care i l-am spus. Şi n-o vrea înapoi.

— Şi Annabelle? Ea ce zice?

— Nici ea n-o vrea şi chiar dac-ar fi vrut-o, nu cred că Leslie Collis ar fi fost de acord. Zi cum vrei tu, dar e cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui Charlotte.

— De ce?

— Fiindcă, draga mea Prue, dacă Leslie Collis n-o vrea pe Charlotte, şi nici Annabcilc, am cale liberă s-o adopt eu.

Am rămas mască, fixându-l cu multă neîncredere.

— Dar n-o să poţi!

— De ce?

— Nu eşti căsătorit!

— S-a schimbat legea. Şi o persoană necăsătorită poate adopta un copil acum. Ia mai mult timp procedura. Şi sigur că e vorba de ceva mai multă birocraţie, dar în final e perfect posibil. Cu condiţia, bineînţeles, să fie şi Annabelle de acord. Şi, sincer să fiu, nu văd de ce n-ar fi.

— Da’ tu n-ai nici casă. N-ai niciun loc al tău!

— Ba am. Lewis Falcon a plecat în sudul Franţei. O să lucreze acolo câţiva ani şi mi-a zis că-mi închiriază mie casa

de la Lanyon şi atelierul, dacă vreau. Aşa că o să fiu pe-aproape. Nu cred că pot obţine ca Charlotte să stea cu mine până se termină complet adopţiunea, dar sper ca Phoebe să aibă grijă de ea până atunci.

— Sună... Ah, Daniel, sună prea frumos ca să fie adevărat 1

— Ştiu. Şi cum ţi-am spus, cel mai nostim e că, în final, aproape că m-am împrietenit cu Leslie Collis. Părea că ne înţelegem unul cu altul. Până la urmă am luat prânzul împreună, într-un local dubios unde nu ne putea spiona niciunul dintre colegii lui. La sfârşitul mesei, altă pantomimă absurdă: amândoi încercam să punem mâna pe nota de plată. Niciunul nu voia să-i datoreze celuilalt nimic. Aşa că, în cele din urmă, am făcut-o pe din două şi-am plătit fiecare jumătate. Apoi am ieşit din restaurant, ne-am spus la revedere, iar eu am promis să-l ţin la curent. El s-a dus înapoi la birou, iar eu m-am urcat într-un taxi şi m-am dus înapoi la galerie să-l văd pe Peter Chasial. Ştiam că-mi trebuie un avocat bun. Eu n-am avut niciunul vreodată, fiindcă Peter Chastal a făcut întotdeauna totul pentru mine. Nici contabil n-am avut, nici bancher sau agent. Peter a avut grijă de toate din prima zi când m-am dus la el, crud şi fără experienţă, trimis de Chips. A fost extraordinar. M-a pus în legătură cu avocatul lui, după care am aflat cam ce sumă de bani am reuşit să pun deoparte în anii ăştia, ceea ce e de vreo zece ori mai mult decât credeam eu că am. Pe urmă mi-a spus că trebuie să-mi compun imaginea asta nouă, de om de familie, să trec şi peste oroarea mea faţă de tot ce e mecanic şi să-mi cumpăr o maşină. Aşa că am făcut-o. Apoi am luat masa cu Peter şi după aceea mi-am dat seama că de-abia aştept să vă văd pe toate, aşa că m-am suit în maşină şi m-am întors în Cornwall.

N-am putut să mă abţin să nu-i spun:

— Şi acum Phoebe şi Charlotte nici măcar nu sunt *aici.*

— Mă bucur că nu sunt, îmi spuse el. Pentru că cel mai important lucru pe care vreau să ţi-l spun te priveşte pe tine. De fapt, nu vreau atât să-ţi spun, cât să te rog ceva. Plec în Grecia. În vacanţă. Peste vreo zece zile. Ţi-am povestit

despre casa din Spetsai şi te-am invitat să vii cu mine, dar uite că te rog încă o dată. Am rezervat două locuri la cursa pentru Atena. Dacă Lily şi Phoebe se descurcă singure cu Charlotte, vrei să vii cu mine?

Casa ca un cub de zahăr. Crezusem că n-o s-o văd niciodată. Terasa văruită şi florile de muşcată şi barca aceea cu pânza ca aripa unui pescăruş.

— Vino cu mine, Prue.

Mintea mea o luase înainte. Trebuia să aranjez tot felul de lucruri, să anunţ anumiţi oameni – pe mama, Marcus Bernstein. Trebuia să-i mai scriu cumva şi sărmanului Nigel Gordon.

— Da, am spus.

Ne privirăm lung, fiecare în dte un capăt al mesei. Dintr-odată, el zâmbi.

— Ce puţin ne cunoaştem, spuse el. Tu ai spus asta sau eu?

— Tu.

— După două săptămâni în Grecia, o să ne cunoaştem mult mai bine.

— Da, bănuiesc că da.

— Şi, după asta, când ajungem acasă, poate discutăm şi despre Lanyon. Poate ne întoarcem împreună acolo. O să trebuiască să ne căsătorim mai întâi, dar nu la asta trebuie să ne gândim acum. E mai bine aşa. La urma urmelor, niciunul dintre noi nu vrea să facă promisiuni, nu?

— Nu, i-am spus, zâmbind la rândul meu. Niciunul nu vrea să facă promisiuni.

Taxiul domnului Thomas se întoarse din oraş, aducându-le pe Phoebe şi pe Charlotte, împreună cu cumpărăturile lor. Noi doi eram încă în bucătărie, deşi nu mai stăteam în capetele opuse ale mesei. Am auzit maşina veche scrâşnind pe drum şi intrând pe poartă. Le-am ieşit în întâmpinare.

Maşina lui Daniel îi luă piuitul domnului Thomas. Şi cum era parcată neaşteptat, chiar în faţa casei, nu-i lăsase loc de

întors. Phoebe coborâse deja din taxi şi încerca să-i dea indicaţii, cu mişcări dramatice în pelerina ei cea mai bună de tweed.

— La stânga, domnule Thomas. Nu, nu la stânga. La dreapta...

— Phoebe... spuse Daniel.

Ea se întoarse şi-l văzu.

— Daniel!

Domnul Thomas şi problemele lui fură uitate. Decepţionat, acesta opri motorul şi rămase acolo, cotropit de gânduri negre, ca prins în capcană. Maşina lui se proptise bot în bot cu maşina lui Daniel, în timp ce roţile negre din spate erau lipite de cărămida roşie care proteja bordura.

Daniel înaintă s-o întâmpine la jumătatea drumului. Se îmbrăţişară atât de puternic, încât ei îi căzu pălăria de pe cap.

— Nemernicule! îi dădu ea un ghiont în umăr cu pumnul ei zdravăn. Unde-ai fost?

Dar nu-i lăsă timp să răspundă pentru că, peste umărul lui, mă zări pe mine, stând acolo în şorţul lui Lily şi cu un zâmbet pe faţă pe care nu-l puteam ascunde. Se desprinse din îmbrăţişarea lui Daniel şi veni spre mine; şi, deşi habar n-avea ce se întâmplase, ce se întâmpla sau ce avea să se întâmple, mi-am văzut fericirea oglindită pe faţa ei şi ne ţinurăm în braţe foarte strâns, râzând împreună, pentru că Daniel se întorsese şi totul era dintr-odată atât de bine!

Şi Charlotte. În aceeaşi clipă, ne-am amintit de Charlotte. Ne-am îndreptat privirile spre ea, observând-o cum coboară încet din taxiul vechi, purtând pe braţe un morman periculos de cutii împachetate frumos. Ştiam că ne urmărise pe toţi din umbră, spunându-şi probabil că ea, Charlotte, nu avea ce căuta în aceste reuniuni pline de dragoste. Cu grijă, închise cu piciorul uşa taxiului. Când se întoarse, ţinând cu bărbia pachetul din vârful vrafului, privirile ei se încrucişară cu cele ale lui Daniel. Îşi înclină uşor capul ca să-l vadă mai bine. Nici nu clipi în spatele ochelarilor ei ca de bufniţă. O clipă se priviră în tăcere. Apoi Daniel zâmbi şi spuse:

— Bună, dragostea mea. M-am întors.

Şi-şi deschise larg braţele. Iar ea nu a mai avut nevoie de altceva.

— O, Daniel...

Pachetele începură să alunece. Le lăsă să cadă şi se repezi spre el. Iar el o prinse în braţe, o ridică în sus şi-o învârti tare-tare, fără să-i pese câtuşi de puţin de pachetele care căzuseră, rostogolindu-se pe pietriş.

CUPRINS

CAP 1 6
CAP 2 23
CAP 3 31
CAP 4 50
CAP 5 72
CAP 6 88
cap 7 125

"ROSAMUNDE PILCHER, unde ai fost până acum?"

New York Times Book Review

Destinele a trei oameni cît se poate de diferiți:
o fetiță de zece ani, un tînăr pictor talentat,
o fată independentă și inteligentă
se împletesc în decorul mirific din Cornwall.

*

După *Confidențe de seară* și *Septembrie*
cititorul român are încă o dată prilejul să se întîlnească
cu arta de o profundă rezonanță umană
a prestigioasei scriitoare britanice.

RAO
International
Publishing
Company